

Roze literare

Consiliul Județean Vaslui

Muzeul „Vasile Pârvan” Bârlad

Roze literare

ANTOLOGIA
CONCURSULUI DE CREAȚIE LITERARĂ

Sesiunea juniorilor
„Vasile Pârvan”

Edițiile I-III
2018-2020

Coordonator

Valentina MUREȘAN

Editura Sfera
Bârlad • 2021

Consilier editorial: Mircea Mamalaucă
Lectura: Niculina Cărăbăț

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Roze literare : antologia concursului de creație literară
Sesiunea juniorilor "Vasile Pârvan" : edițiile I-III,
2018-2020 / coord.: Valentina Mureșan. – Bârlad : Sfera,
2021
ISBN 978-606-9744-68-0

I. Mureșan, Valentina (coord.)
821.135.1

Cuvânt înainte

În județul Vaslui există nenumărate talente literare care merită a fi descoperite și promovate. Pornind de la această premisă, am inițiat în 2018, sub egida Muzeului „Vasile Pârvan” Bârlad, **Sesiunea juniorilor**, un concurs județean de creații literare adresat tuturor elevilor iscusiți în arta condeiului.

Încă de la început, concursul a avut ca principal scop susținerea și dezvoltarea pasiunii pentru creația literară, iar obiectivele principale au vizat identificarea și cultivarea aptitudinilor elevilor de a crea texte literare, în proză și versuri, stimularea creativității, promovarea elevilor talentați și nu în ultimul rând remunerarea acestora cu premii și diplome.

În prezent, competiția literară se află la cea de-a patra ediție, fiind lansată la aceeași dată, 28 septembrie 2021. Anul acesta se împlinesc 139 de ani de la nașterea marelui arheolog Vasile Pârvan, prilej cu care ne-am dorit, încă o dată, prin intermediul acestui concurs, să readucem în memoria colectivă imaginea părintelui arheologiei românești.

*

Prima ediție a concursului a avut loc în 2018, în Anul Centenar al Marii Uniri, sub forma unei sesiuni de comunicări istorico-literare. Manifestarea desfășurată în 20 octombrie a avut caracter omagial, fiind dedicată marelui arheolog Vasile Pârvan.

Elevii preocupați de creație literară și istorie au fost invitați să-și pună în valoare potențialul creativ și să redacteze o lucrare-eseu, de maximum 2 pagini, format A4. Tematica lucrărilor pentru secțiunea de proză, sub formula *Vasile Pârvan – un mare patriot*, a dat ocazia elevilor să descopere cine a fost această mare personalitate. În ceea ce privește familiarizarea elevilor cu instituțiile de cultură, tema *Importanța muzeului în viața noastră* a provocat tinerii la cunoaștere, clarificare și prețuire. De asemenea, Anul Centenar a fost marcat de micii scriitori și din perspective istorico-literare, prin transcrierea unor gânduri referitoare la momentul istoric trăit: *100 de ani de la Marea Unire*. Ultima propunere pentru redactarea textelor a fost *România, țara mea!*

Secțiunea de poezie a avut ca temă: *Toamna*, un anotimp ce se remarcă prin unicitate, frumusețe, vibrații, sentimente variate și ținută lirică, o sursă de inspirație generoasă pentru compozițiile în versuri.

Au participat 60 de elevi de la școlile „Iorgu Radu”, „Vasile Pârvan”, „Ep. Iacov Antonovici”, „George Tutoveanu”, din Bârlad și de la Clubul de limba rusă din Vaslui. Au fost prezentate 25 de lucrări în proză și 35 de poezii.

Sesiunea juniorilor a provocat elevii la creație și documentare, dar a fost și un bun prilej de familiarizare a acestora cu activitatea de expunere a unei lucrări literare într-un cadru extrașcolar. Caracterul inovativ în ceea ce privește modul de organizare, a fost chiar lectura publică, ce s-a dovedit a fi un exercițiu util în dezvoltarea abilităților de comunicare în fața unui auditoriu extins. Toate lucrările prezentate au fost incluse într-o tombolă, prin care toți participanții au avut șanse egale să câștige, indiferent de gradul de complexitate al textelor elaborate sau de modul de expunere publică. În urma extragerii, au fost desemnați doi câștigători: unul pentru secțiunea de proză și unul pentru cea de poezie. Premiile, constând în cărți și rechizite, au fost acordate de un sponsor local – Librăria Rebeka. Toți participanții au primit diplome.

Creațiile în versuri din prima ediție a concursului s-au potrivit excelent cu tematica unei expoziții temporare, sub genericul „Galeria creativă”. Activitatea a fost organizată la sediul muzeului din str. Republicii, nr. 235 și a fost deschisă pe toată perioada verii în 2019.

Multe dintre poeziile prezentate la **Sesiunea juniorilor**, alături de multe alte exponate artistice realizate tot de elevi în cadrul atelierelor de creație au încântat publicul vizitator timp de 3 luni.

**

Cea de-a doua ediție a concursului s-a desfășurat în „Anul Cărții”, în 2019, având același scop de a stimula creația literară în rândul tinerilor, în semn de prețuire pentru carte și cuvântul scris. Pe lângă aspectul de valorificare a potențialului creativ, concursul a avut la bază expunerea publică a lucrărilor celor două secțiuni: proză și poezie.

Competiția a propus pentru secțiunea de proză tematica „Povești fermecate din patria cuvintelor”, pentru a marca „Anul Cărții” în România, în semn de recunoștință pentru carte și scriitori. Pentru secțiunea de poezie participanții au avut libera alegere de a se inspira din: viața de zi cu zi, familie, prietenie, natură sau școală, în creațiile lirice compuse.

Această nouă ediție a concursului a venit cu mai multe schimbări (îmbunătățiri), din punct de vedere organizatoric. A fost întocmit un regulament al concursului în vederea evaluării noilor creații înscrise și au fost introduse criterii de departajare precum creativitatea compoziției, calitatea exprimării literare, scrierea corectă din punct de vedere gramatical (ortografie și punctuație), originalitate și modul de expunere. A fost desemnat un juriu alcătuit din dr. Mircea Mamalaucă și Valentina Fornea de la Muzeul „Vasile Pârvan”, Cristina Vizitiu și Mihaela Andreea Hanganu de la Biblioteca Municipală „Stroe Belloescu” și Teodora Spânu de la Teatrul „Victor Ion Popa” din Bârlad. Au fost acordate diplome și mai multe premii, câte trei pentru fiecare secțiune. De asemenea, a fost oferit un premiu special pentru originalitate. Premiile au constat în cărți și albume, fiind oferite de Muzeul „Vasile Pârvan”, de Biblioteca Municipală „Stroe S. Belloescu” și de Librăria Dacri, din Bârlad.

Au fost înscrise 55 de lucrări, din care, 32 la secțiunea de poezie și 23 la secțiunea de proză. Elevii participanți au reprezentat mai multe instituții de învățământ din oraș: Școala Gimnazială „Iorgu Radu”, Școala Gimnazială „Vasile Pârvan”, Școala Gimnazială „Ep. Iacov Antonovici”, Școala Gimnazială „George Tutoveanu”, Școala Gimnazială „Manolache Costache Epureanu”, Liceul Teoretic „Mihai Eminescu” și Colegiul Național „Gh. Roșca Codreanu”, din Bârlad.

Prin acest concurs a fost readusă în conștiința tinerilor bârlădeni, imaginea marelui istoric, filosof, cărturar, profesor universitar, membru al Academiei Române, om politic, cel care a fost un adevărat savant al arheologiei românești – Vasile Pârvan.

În 28 septembrie 2020, Muzeul „Vasile Pârvan”, Bârlad a dat startul celei de-a treia ediție a concursului de creație literară „Sesiunea juniorilor”, dedicat în semn omagial, marelui arheolog Vasile Pârvan. Având același scop de susținere și dezvoltare a pasiunii pentru literatură prin creație, concursul s-a adresat tuturor elevilor cu preocupări și aptitudini literare din județul Vaslui.

Din cauza pandemiei de coronavirus (COVID-19), concursul s-a desfășurat doar în format online. Astfel, întâlnirea fizică propusă pentru prezentarea lucrărilor în fața publicului nu a mai fost posibilă, ca măsură de prevenire și protecție împotriva temutului virus, în conformitate cu reglementările în vigoare la acea dată. În acest sens, modul de expunere a fost eliminat din criteriile de evaluare/departajare.

Pentru secțiunea de proză elevii au fost provocați să scrie „O poveste cu final neașteptat”, care să reflecte realitatea sau imaginarul, iar pentru secțiunea de poezie, aceștia au avut libertatea de a se inspira din viața de familie, din societate, școală sau natură, cu precizarea că toți participanții au fost îndemnați să abordeze în conținutul lucrărilor una sau

mai multe virtuți și valori morale cum ar fi: înțelepciunea, prudența, cumpătarea, prietenia, atașamentul, recunoștința, toleranța, responsabilitatea, blândețea, buna-credință, generozitatea, compasiunea, mizericordia, curajul și spiritul de dreptate.

Față de ediția precedentă, au fost propuse două categorii de vârstă pentru evaluarea lucrărilor: elevi de gimnaziu (10-14 ani/clasele V-VIII) și elevi de liceu (15-18 ani/clasele IX-XII). Astfel, s-a dublat și numărul de premii, acestea, alături de diplome, au fost acordate în funcție de categoria de vârstă a participanților și secțiunea lucrării. Premiile constând în obiecte artisanale și cărți au fost oferite individual câștigătorilor în preajma sărbătorilor de iarnă, din partea Muzeului „Vasile Pârvan” și a Bibliotecii Dacri din Bârlad.

Au participat 33 de elevi de la Colegiul Național „Gh. Roșca Codreanu”, Bârlad, Liceul Tehnologic „Al. I. Cuza”, Bârlad, Liceul Tehnologic „Ghenuța Coman”, Murgeni, Școala Gimnazială „Vasile Pârvan”, Bârlad, Școala Gimnazială „Ep. I. Antonovici”, Bârlad, Școala Gimnazială „Manolache Costache Epureanu”, Bârlad, Școala Gimnazială „George Tutoveanu”, Bârlad și Școala Gimnazială „Constantin Parfene”, Vaslui. Pentru secțiunea proză – categoria gimnaziu au fost înscrise 13 lucrări, iar pentru proză – liceu, 4 lucrări. Au fost trimise 8 poezii aparținând elevilor de gimnaziu și 8 poezii compuse de elevi de liceu.

Pe parcursul celor trei ediții finalizate, concursul patronat de Vasile Pârvan, părintele arheologiei românești, a avut un mare succes în rândul tinerilor, drept care, s-a considerat oportună apariția unei antologii, care să reprezinte materializarea competiției literare și care să promoveze și să dezvolte tinerele talente literare din județul nostru.

Dintr-un univers imaginar infinit explorat de tinerii scriitori au fost alcătuite creații literare originale, care să reflecte frumusețea și bogăția cuvântului scris. Așa au apărut și aceste „roze literare”, dintr-un pământ fertil, de unde răsar și înfloresc doar bucurii ale naturii. Privite ca roade ale concursului **Sesiunea juniorilor**, *rozele* adunate în acest volum își propun să fie reprezentative pentru noua generație de scriitori și să aducă bucurie în sufletele celor care le-au sădit pe parcursul celor 3 ani.

Bibliotecar Valentina Mureșan – coordonator concurs

EDIȚIA I

2018

SECȚIUNEA PROZĂ

GÂNDURI DE COPIL... DESPRE MUZEU

Muzeul „Vasile Pârvan” din Bârlad

Muzeul „Vasile Pârvan” din Bârlad este un muzeu excepțional, plin de culoare. Poartă un nume plin de mândrie, dar și de bogăție intelectuală. Este vorba despre numele marelui arheolog și istoric „Vasile Pârvan”. Cei care au făcut ca această instituție să existe la noi în oraș, ar trebui felicitați cu mult respect și multă bunățate.

În acest muzeu se află la intrare oameni care te poftesc cu zâmbetul pe buze. Ghidul muzeului îți arată și îți explică cu multă claritate istoria noastră și a lumii. În această instituție putem observa piese arheologice, artă statuară neolitică, bijuterii cu adevărat prețioase din secolele III – IV, tezaurе romane și medieval și multe bunuri vechi, cranii, ustensile de pradă, încât ai senzația că te-ai întors în epoca medieval. Există, de asemenea și documente, cărți, arme și accesorii, piese privind personalități bârlădene, picturi cu adevărat fantastice, sculptură, mobilier și multe alte minunății, care te uimesc la prima vedere. Acolo există și un observator astronomic în care poți pretinde preț de câteva minute că te afli în spațiul cosmic.

La ieșirea din muzeu se află o cărticică în care îți poți spune părerea, sentimentele și emoțiile pe care le-ai avut în muzeu, ceea ce mi se pare cu totul nemaipomenit!

Muzeul „Vasile Pârvan” din Bârlad este un loc plin de cultură vie, un loc cu totul și cu totul unic, pe care ar trebui să îl viziteze toți oamenii din această țară! Sigur vor fi uimiți de ceea ce vor vedea!

Mitu Ancuța, cls. a VII-a

Școala Gimnazială „Episcop Iacov Antonovici”, Bârlad; prof. coord.: Boroș Carolina

Muzeul de lângă casă

Muzeul de lângă casa în care locuiesc este o clădire mândră și frumoasă, un loc al amintirilor și o comoară pentru noi toți.

Prima mea vizită la muzeu a fost când acesta împlinea 100 de ani, am fost la ziua lui într-o zi de mare sărbătoare, într-un moment unic, pe care nu-l voi uita niciodată. Pășind pragul muzeului am descoperit o altă lume. O lume veche, dar nespuse de bogată în amintiri.

Ne spunea o doamnă la intrare că muzeul este locul unde trecutul se întâlnește cu prezentul și formează o poveste frumoasă, în care eroii sunt chiar strămoșii noștri, cu faptele lor de vitejie în lupte și războaie. Acolo putem observa lumea din cele mai vechi timpuri și schimbările prin care a trecut până în prezent, adică istoria omenirii și a mediului în care trăim. Trecând prin peșterile și locuințele strămoșilor noștri, văzând uneltele pe care le foloseau, obiectele pe care le lucrau, bijuteriile pe care le purtau, am descoperit obiceiurile lor de zi cu zi și cum era viața lor. Este interesant să știm ce și cine a fost aici, pe aceste meleaguri, cu mult timp înaintea noastră.

Mai sus, în alte săli, am admirat exponate dintre cele mai valoroase, frumos aranjate în vitrine, adevărate opere de artă, realizate de artiști talentați care le-au lăsat moștenire pentru noi toți.

Astfel, muzeul este casa obiectelor pierdute și regăsite, dar și a celor dăruite cu drag, pe care trebuie să le prețuim și să le păstrăm pentru urmașii noștri, ca dovezi că avem un trecut.

Strățulescu Constantin Mihai, cls. a VII-a B

Școala Gimnazială „Episcop Iacov Antonovici”, Bârlad; prof. coord.: Crăescu Mariana

GÂNDURI DE COPIL... DESPRE PATRIE ȘI CENTENAR

România la Centenar

Din cele mai vechi timpuri, oamenii de pe teritoriul de astăzi al statului român, au sperat la unirea a trei teritorii, pentru a deveni unul și puternic. Transilvania împreună cu Țara Românească și Moldova, până la 1 decembrie 1918, au fost două state cu putere de atac și defensivă foarte mică în „Războiul cel Mare”, cum îl numeau contemporanii sau Primul Război Mondial. La Mărăști, Mărășești și Oituz au fost cele mai mari masacre, care prezentau o imagine dezolantă cu munți înalți de soldați patrioți români, care și-au dat viața pentru ca noi, fii, nepoții sau strănepoții lor să avem un loc pe care să-l numim: Casa noastră, România!

Primul Război Mondial a fost o lecție foarte dură pentru strămoșii noștri, însă aceștia nu au învățat nimic, sau mai bine zis, în loc de roade, au cules deziluzii în urma luptelor sângeroase. Mai târziu, după aproape 30 de ani a izbucnit un alt mare conflict în care România a devenit victima războiului, dar în principal victima Germaniei: cel de-al Doilea Război Mondial. Fiind sistrusă în mare parte, România a căutat ajutor financiar extern pentru reconstrucție, fiind, în cele din urmă, forțată de împrejurări să devină țară comunistă, iar Rusia a avut o mare influență negativă în această privință. După prăbușirea Rusiei, România nu a fost refăcută complet și a rămas cu multe clădiri distruse. După această întâmplare și după prăbușirea comunismului țara noastră devine un stat democratic.

În ziua de centenar, să ne adunăm cu mic cu mare în unele dintre cele mai importante orașe ale istoriei precum: Alba-Iulia, București, Mărășești, etc, pentru a sărbători împlinirea o sută de ani de chin și suferință după cele două războaie mondiale și după pierderile considerabile până la revoluție.

Să mergem fiecare, să ne adunăm, să fim mândri și să arătăm lumii întregi ce înseamnă să fii Român și ce înseamnă să fii om cu suflet patriotic:

*Cu mic cu mare să veniți,
Să strigăm Trăiască România Mare
Și în cor să strigăm ca o cântare
Deșteaptă-te Române, Să trăiți!*

Marin Andrei, cls. a VIII-a B
Școala Gimnazială „Episcop Iacov Antonovici”, Bârlad
Prof. coord.: Boroș Carolina

Centenarul

La întâi decembrie 2018, se împlinesc 100 de ani de la Marea Unire. Visul de veacuri al înaintașilor a fost îndeplinit prin voința poporului la 1 decembrie 1918, la Alba Iulia, ca rezultat al biruinței armatei române și jertfa ostașilor români pe fronturile de la Mărăști, Mărășești și Oituz. Prin biruința armatei române s-a creat o conjunctură favorabilă pentru patria mamă cu acordul puterilor învingătoare Franța, Rusia și Anglia. Regele Ferdinand I, zis și Unificatorul a dat dovadă de aleasă credință față de tricolorul românesc, dând girul său Marii Adunări Populare de la Alba Iulia. Ca bărlădeni, am pus umărul prin jertfa ostașilor căzuți la datorie, importanța orașului nostru culminând prin stabilirea la Bârlad a marelui comandament al Armatei Române în perioada noiembrie 1918 – martie 1918. La 1 decembrie 1918, România avea în granițele ei toate provinciile istorice, unind sub același steag Moldova, Țara Românească, Transilvania, Basarabia și nordul Bucovinei. Datoria noastră, a

urmașilor este să păstrăm ceea ce ne-au lăsat strămoșii, să dezvoltăm patriotismul (dragostea de țară și de semenii noștri).

Avem datoria să transmitem mai departe faptele mărețe ale strămoșilor noștri, prin activități de comemorare, sărbătoare și mândrie națională la 1 decembrie 2018.

Berteza Alexandru,

Școala Gimnazială „Episcop Iacov Antonovici”, Bârlad

Centenar 2018

Anul acesta noi, românii, sărbătorim 100 de ani de la „Marea Unire” de la 1918. Acum 100 de ani înaintașii noștri s-au adunat cu mic cu mare la Alba Iulia pentru a participa la înfăptuirea unirii celor trei principate românești: Moldova, Țara Românească și Transilvania.

În acele momente, prin prisma unirii într-un singur stat, românii au fost fericiți, cu un singur conducător și un trai mai bun, fără hotare care să-i despartă.

Pe 1 Decembrie, anul acesta, vom participa și noi la Alba Iulia, pentru a fi alături de românii din toată țara, pentru a sărbători acest eveniment, care este deosebit de important pentru noi.

Noi, toți românii trebuie să fim mai buni unii cu alții, să ne respectăm între noi și să fim mai toleranți.

Închei și îi îndemn pe toți românii să-și dea mâna așa cum spune cântecul:

*Hai să dăm mână cu mână,
Cei cu inima română!...*

Dănilă Eduard, cls. a V-a D

Școala Gimnazială „Episcop Iacov Antonovici”, Bârlad

Prof. coord.: Boroș Carolina

România în an centenar

Ce e mai frumos și mai drag sufletului meu, cum e să scriu despre țara în care m-am născut, despre sufletul neamului românesc? Anul acesta, sărbătorim 100 de ani de la Unirea Transilvaniei, Banatului, Crișanei și a Maramureșului cu România, 100 de ani de când neamul românesc s-a întregit.

Am aflat din cărțile de istorie despre luptele duse și despre eroismul poporului român, pentru unitate și dreptate, pentru ca toți cei care vorbesc aceeași limbă, dulcea limbă românească, să fie „uniți în cuget și-n simțiri”, cum spune cântecul „Pe-al nostru steag e scris Unire”.

Bucuria acestei sărbători este umbrită de faptul că în urma Tratatului Ribbentrop-Molotov, România a pierdut Basarabia, Bucovina și ținutul Herței. Această unire nu ar fi fost posibilă fără efortul și jertfa unor lideri, unor eroi ai neamului care au dat totul pentru unitatea națională. Este important pentru noi, tinerii din ziua de astăzi, să cunoaștem istoria neamului, să cunoaștem valorile, să aducem un omagiu tuturor celor care au făcut posibilă Unirea, care au luptat pentru integritate, pentru unire, pentru respectarea drepturilor, pentru posibilitatea de a trăi într-o țară liberă și independentă.

Printre personalitățile marcante ale Marii Uniri, aș dori să-i amintesc pe Iuliu Maniu, Gheorghe Pop de Băsești, Victor Deleu care împreună cu mulți alții au adus o contribuție importantă pentru înfăptuirea unirii, prin care s-a realizat visul de secole ale românilor de a fi uniți.

Închei această prezentare cu un profund sentiment de mândrie și patriotism, precum și cu un adânc respect pentru stămoșii mei, care au făcut posibil faptul ca eu să trăiesc într-o țară democratică și cu standarde ridicate.

Diaconu Eliana, cls. a VIII-a B
Școala Gimnazială „Episcop Iacov Antonovici” Bârlad
Prof. coord.: Boroș Carolina

România la centenar

În anul 2018, sărbătorim o sută de ani de la desăvârșirea statului național român, realizată în anul 1918, prin unirea provinciilor românești cu România.

Marea Unire a însemnat credința românilor că toată suflarea românească trebuie să trăiască împreună într-un singur stat, România.

Aceasta s-a realizat prin efortul susținut al românilor, indiferent de vitregiile istoriei, de a nu uita că sunt români. Personalitățile istorice de care este legată Marea Unire, au fost regele Ferdinand, regina Maria și omul de stat Ionel Brătianu. Acestea au întreprins toate cele necesare ca Unirea să devină realitate. Realitatea care a devenit posibilă prin eroismul și jertfa soldaților români.

Ceea ce umbrește, oarecum, Centenarul Marii Uniri, este faptul că România nu mai arată ca acum 100 de ani. În iunie 1940, țara este sfâșiată din nou, când pierde Basarabia, Bucovina și ținutul Herței.

Comemorarea Centenarului României, pe lângă o sărbătoare plină de bucurie, trebuie să fie și un motiv de reflecție, dar mai ales de conștientizare că este de datoria noastră să refacem ceea ce au pus în operă românii în ziua de grație 1 decembrie 1918.

Bleaju Andra-Elena, cls. a VIII-a B
Școala Gimnazială „Episcop Iacov Antonovici”, Bârlad
Prof. coord.: Boroș Carolina

România la centenar

Anul acesta, România împlinește o sută de ani de la Marea Unire, eveniment care a avut loc la Alba-Iulia pe data de 1 Decembrie 1918.

Pentru a se putea înfăptui unirea Transilvaniei cu România Mică a fost nevoie, întâi, de unificarea Moldovei cu Țara Românească în anul 1859, pe 24 ianuarie, înfăptuită de Alexandru Ioan Cuza.

România este o țară extraordinară. Cuprinde toate tipurile de relief, și are o multitudine de obiective turistice interesante. Prin țara noastră trece o treime din fluviul Dunărea, care formează la capăt Delta Dunării, aproape de vărsarea în Marea Neagră. Este un loc de vis, în care păsările și animalele pe cale de dispariție trăiesc în mediul lor natural. Lacul Sfânta Ana este un lac vulcanic aflat în Carpații Orientali, vizitat foarte des de turiști, așa cum este și Lacul Roșu, ce este un lac de baraj natural, format în urma prăbușirii unui versant din cauza unui cutremur și unde te poți plimba cu bărcuța. Cheile Bicazului, aflate tot în Orientali, traversate de râul Bicaz, reprezintă o zonă geografică deosebit de pitorească din România ce face legătura dintre Transilvania și Moldova. Sfinxul este un megalit antropomorf situat la 2216 metri altitudine și reprezintă un cap uman.

Mâncărurile tradiționale românești, cum ar fi cozonac, colivă, sarmale, mămăligă, iahnie de fasole, papanasi, varză călită, plăcinte cu mere, cartofi umpluți cu telemea și șuncă, langoși, ciorbă de burtă, sunt delicioase și foarte apreciate de turiști.

În fiecare an, noi sărbătorim ziua României prin parade, petreceri și alte evenimente, la care merită să fii prezent, pentru a putea vedea cum ne cinstim, noi românii, țara și oamenii care au contribuit la formarea ei.

În concluzie, Marea Unire este un lucru deosebit de important, deoarece, fără aceasta, noi nu am fi aici, probabil și nu am fi români. Este deosebit de important să ne mândrim cu țara noastră și să o cinstim așa cum se cuvine.

Balan Alexandra, cls. a VIII-a B

Școala Gimnazială „Episcop Iacov Antonovici”, Bârlad

Prof. coord.: Boroș Carolina

România, țara mea!

Pentru mine, România nu este doar o țară, ci este și o parte din sufletul meu, pentru că acesta a fost primul loc al cărui aer curat și liniștit l-am inspirat, primul la al cărui pământ plin de pietricele fine și rotunjite le-am pășit cu pași încetiniți pe când eram încă o fetiță inocentă și fără a ști prea multe despre țara în care m-am născut. Dar cu timpul am aflat despre această țară, deoarece am crescut aici, am crescut explorând și descoperind secretele și frumusețile pe care le ascunde România, secrete care pot fi și cufundate în tristețe, dar mai ales secrete ce fac România să zâmbească împreună cu frumusețile acesteia. Câteodată noi îi putem aduce un zâmbet etern acestei națiuni prin simplul fapt de a o respecta, de a o ocroti.

Deseori stau și mă gândesc:

– Oare România are sentimente, are un suflet în care să adune aceste emoții... Și îmi răspund singură:

– Da, am! Și îmi mai imaginez că poate, până acum, sufletul ei este zgâriat, iar zgârieturile reprezintă indiferența cu care tratăm România, uneori, dar aceste răni le putem cicatriza prin ocrotirea sa, prin a dovedi iubire față de aceasta. Trebuie să îi respectăm frumusețile pe care ni le oferă, trebuie să îi admirăm meleagurile reprezentate de câmpiile verzi pline de grâne, de munții semeți acoperiți de păduri dese și dealurile bogate în văi, râurile rezezi cu apă cristalină ce scaldă aceste plaiuri și poartă pe valurile lor povestea acestor pământuri, apoi povestea este șoptită Dunării, care duce mai departe taina acestui popor și o împărtășește Mării Negre, sora bună a acestei țări.

La fel ca noi, și România are un început al existenței sale, părinții ei fiind cei care au întemeiat-o și cei care s-au luptat pentru ea în războaie însângerate.

România a luat naștere prin intermediul Marii Uniri, care a fost legată de personalitățile regelui Ferdinand, reginei Maria și omului de stat Ionel Brătianu. Întemeiată la 1 decembrie 1918, odată cu unirea Transilvaniei, recunoașterea diplomatică a solicitat eforturi pe parcusul următorilor ani.

Acum 100 de ani, peste 100000 de oameni din toate colțurile României se îndreptau către Alba Iulia, pentru a asista la desăvârșirea celui mai puternic act din istoria României. Cu entuziasm și inimi însuflețite de dragoste de țară, românii au venit să dea mână cu mână într-o țară unită. După terminarea primului război mondial, poporul român a reușit să valorifice contextul mișcării de eliberare a popoarelor din Europa și a consfințit propria eliberare și unire, în „Rezoluțiunea Adunării Naționale de la Alba Iulia”.

Alte persoane importante care s-au luptat pentru România și care au dat dovadă de patriotism au fost: Mihai Viteazul, Ștefan cel Mare, Mircea cel Bătrân, Alexandru Ioan Cuza. Cu timpul s-au dezvoltat și tradiții și obiceiuri care sunt acum nelipsite din viața românilor precum colindatul, mersul cu capra, uratul, coacerea cozonacilor pufoși, vopsitul ouălor cu ocazia Sărbătorilor Pascale. Aceste tradiții au rămas și vor rămâne mereu în sufletele noastre

ca o flacără ce nu se va stinge niciodată, o flacără ce va transmite mereu căldură și liniște în inimile românilor!

Eu îmi iubesc țara și mereu o voi iubi! A-ți iubi țara este o datorie, este un fapt ce demonstrează respect!

Nechifor Rhiana Teodora, 12 ani, cls. a VI-a C
Școala Gimnazială „George Tutoveanu”, Bârlad
Prof. coord.: Mamalaucă Mariana

România, țara mea

Un lanț strâns de amintiri istorice dramatice sau poate bazate pe lacrimi de fericire, leagă aceste meleaguri primitoare ale României de sufletele noastre pure și mândre de eroismul strămoșilor ascuns în esența celor trei culori mărețe: roșu, galben și albastru.

Din cele mai vechi timpuri până în prezent, glasul lin ca ciripitul unei privighetori este transmis de la o generație la alta, un dar neprețuit ce reprezintă limba unică a românilor.

Pe dealurile scăldate în ecoul nemuritor al buciurilor ce anunță sărbătoare, vuietul molcom al vântului străbate firul de aur al costumului național purtat de micul strănepot al națiunii.

România este un tablou ce cuprinde sentimentele trăite de-a lungul timpului, cu fotografii uzate și rupte ce înfățișează nenumăratele lupte conduse de oameni vrednici, curajoși și demni de respect precum Ștefan cel Mare, Mihai Viteazul, Alexandru Ioan Cuza și mulți alții.

Oameni nevinovați au murit sacrificându-se pentru noi și câștigând independența, pacea de care ne bucurăm și în zilele de astăzi.

Miile de lacrimi curse pe obraji pictați cu pământ s-au evaporat ca prin magie, în urmă rămânând doar măști neînțelese sau poate ființe lovite de soartă cu inima ruptă de dor și jale.

Însă, trecând peste obstacolele vieții și răutatea celor care încercau să ne cotopească pas cu pas, s-a clădit o comunitate, un colț de rai ce ne reprezintă pe noi românii.

Au trecut o sută de ani de la Marea Unire, o sută de ani de când pe acest pământ greu încercat, stema a hotărât soarta, ne-a schimbat pe noi și generațiile care vor duce mai departe cu mândrie tradiția și tot ce-i românesc.

O mândrie nespusă, ce nu poate fi exprimată prin simple vorbe, ci printr-un singur mod: imnul, acele cuvinte dulci ce simbolizează și transmit o emoție în sufletul fiecărui patriot.

Aceasta este țara mea, țara noastră și a tuturor celor care poartă cu mândrie denumirea de român, indiferent unde s-ar afla sau ce ar avea pe suflet.

Iubiți-o, respectați-o și încercați să duceți cât mai departe obiceiurile și acest cuvânt: „România”, o țară de poveste, ce pentru mine va rămâne mereu în gând și în inimă!

Onică Roxana-Iulia, 12 ani, cls. a VI-a C
Școala Gimnazială „George Tutoveanu”, Bârlad
Prof. coord.: Mamalaucă Mariana

România, țara mea!

O țară este un dar strămoșesc, însă unul care este modificat atât de ușor de către oameni, formând de fapt un fel de buclă în timp compusă din distrugere și creație.

În momentul în care noi distrugem și cel mai mic lucru din ținuturile țării noastre, distrugem țara. Pentru a fi mai explicită, atunci când rupem o floare dintr-un aranjament, vom afecta întreaga creație.

Deci țara depinde de noi, de oameni, de români, singurii care au capacitatea de a schimba în bine patria noastră de distrugere și creație.

În momentul în care noi distrugem și cel mai mic lucru din ținuturile țării noastre, distrugem țara. Pentru a fi mai explicită, atunci când rupem o floare dintr-un aranjament, vom afecta întreaga creație.

Atunci când mă gândesc la România, îmi vin în minte o mulțime de locuri frumoase, oameni buni și tradiții, iar eu vreau să rămână așa.

În România sunt multe căi de a prezenta istoria locurilor sale, iar unul dintre ele este muzeul, cea prin care aflăm informații despre trecut atât prin intermediul altor persoane și al informațiilor scrise, cât și prin observarea exponatelor. Cel mai mult îmi place istoria românilor.

Dar oare ce este România? Convinsă de faptul că în dicționar pot găsi orice informație, am căutat definiția acolo, dar nu am găsit-o, însă am văzut-o pe cea a românilor. Scrisa „a adopta sau a face să adopte obiceiurile, caracterul, limba românilor”, însă eu nu cred că e destul.

Apostu Cleopatra, 11 ani, cls. a VI-a
Școala Gimnazială „George Tutoveanu”, Bârlad
Prof. coord.: Căruțașu Cristina

România, țara mea!

România este o țară care, din punctul meu de vedere, a evoluat mult. În istoria acestei țări sunt oameni care și-au dat viața pentru ea. Puteau să abandoneze, dar n-au făcut-o. Pentru mine, România înseamnă curaj, bucurie, emoție. În cinstea acelor eroi care au servit țara, au fost ridicate statui și nu doar eroilor, ci și scriitorilor români care au creat atâtea poezii.

Acum, în prezent, România este o țară unde oamenii se exprimă liber în orice mod, sunt creatori și au o imaginație pe care nimeni nu o poate întrece. Eu cred că sunt demni de urmat.

După părerea mea, fiecare om ar trebui să își cunoască istoria, după cum spuse marele poet Nicolae Iorga. „Un popor care nu își cunoaște istoria țării e ca un copil fără părinți”.

Asta este țara mea, casa mea, locul unde m-am născut și locul unde îmi încep și îmi sfârșesc fiecare zi. Aici, îmi serbez, an de an, ziua de naștere, închei un capitol din viața mea și încep altul.

România e țara în care m-aș întoarce oricând!

Mosanu Diana, cls. a VI-a
Școala Gimnazială „Vasile Pârvan”, Bârlad
Prof. coord.: Ștefănică Maria

România, țara mea!

Păstorită la sud de apele Dunării, rezemată la est de Marea Neagră, străjuită la nord de munți cutezători, scăldată la vest de cele mai frumoase amurguri, țara mea, pământ binecuvântat de Dumnezeu, stă de veacuri la îndoitura Carpaților. Ea își privește plaiurile sub primăverile zglobii, își pârguiește roadele la căldura soarelui, își strânge merindea în toamnele bogate și are un somn greu sub omătul iernilor geroase.

Sunt născut și crescut pe aceste meleaguri reprezentate de câmpiile verzi pline de grâne, de munți semeți acoperiți de păduri dese și de dealurile bogate în rod.

Această patrie a mea înseamnă mai mult decât cadrul pitoresc și binecuvântat în care s-a născut poporul român, iar acest loc reprezintă locul unde trăiește familia mea. Aceeași dragoste le-o port și străbunicilor mei români precum Mihai Viteazul, Ștefan cel Mare, Mihai Eminescu, Aurel Vlaicu, George Enescu și mulți alții. Dacă ei nu ar fi fost, România era doar o etichetă agățată pe harta lumii.

În opinia mea, înainte de a visa, un om ar trebui să vadă lumea, să-și cunoască țara ca să le poată spune și celorlalți cât de minunată este țara lui. Un bun român își iubește patria, respectă și pune în practică testamentul lăsat nouă de către marele nostru domnitor Ștefan cel Mare: „aceste pământuri n-au fost ale noastre, ci ale urmașilor, urmașilor noștri în veacul vecilor”.

Tufaru Alexandru, cls. a VIII-a A
Școala Gimnazială „Vasile Pârvan”, Bârlad
Prof. coord.: Ștefănică Maria

România, țara mea!

România este cel mai frumos loc, în care fiecare român se întoarce cu drag. Cel mai frumos steag îl poartă! Roșul reprezintă simbolul bucuriei, galbenul este simbolul forței și albastru reprezintă aerul, blândețea și frumusețea.

Țara mea este casa mea, locul unde am luat viață. Locul unde toți suntem o familie și nimeni nu face diferențe. Nimic nu o să mă facă să-mi părăsesc pământurile unde am crescut.

Această țară are locuri magice: munți peste munți ce ne zâmbesc de după nori, câmpii pline cu mielușei, ce ne încântă sufletul, ape cristaline ce lucesc la lumina soarelui, Delta Dunării, un fenomen unic în lume sau Marea Neagră cu nenumărate specii de pești. Pentru fiecare anotimp este specific câte un loc: iarna la munte, vara la mare, dar toamna și primăvara sunt cele ce ne dau putere să începem cu toții activitățile. Este atât de frumos să vezi diminețile de septembrie, orice om zâmbeste, școlarii țin ghiozdanele de două ori mai mari ca ei și un abecedar în mânuțele lor fragede, păsărele peste păsărele ne cântă cip-cip la geamurile pline de copii.

Ea este România, țara mea din care nu voi pleca nicicând!

Stângă Patricia, cls. a VIII-a A
Școala Gimnazială „Vasile Pârvan”, Bârlad
Prof. coord.: Ștefănică Maria

România, țara mea!

Mă numesc Mihai, am 11 ani și sunt român.

România are un popor minunat, harnic și frumos, unul dintre cele mai frumoase popoare. Românii sunt renumiți prin calitățile și hărnicia lor. Avem tradiții deosebite pe care le păstrăm de mii de ani în special de Crăciun, Anul Nou și Paște. Există multe minunății în țara mea, pe care le desoperim atunci când vizităm muzee, grădini botanice, monumente istorice dedicate eroilor români. România are cele mai frumoase orașe cum ar fi: București, capitala țării noastre, Iași, capitala Moldovei și multe altele. România face parte din Uniunea Europeană, iar Munții Carpați, falnici și bogați, reprezintă al doilea cel mai lung lanț muntos din Europa.

Prestigiul țării noastre a fost dus peste hotare de marii poeți: Mihai Eminescu, Tudor Arghezi, de violoniștii: George Enescu, Ciprian Porumbescu, de sculptorul Brâncuși. Cred că ar trebui să fim recunoscători celor care și-au dat viața din dragoste pentru țară, pentru ca România să fie liberă și unitară.

Ciobanu Mihai, cls. a V-a
Școala Gimnazială „Vasile Pârvan”, Bârlad
Prof. coord.: Ștefănică Daniel

România, țara mea!

România este o țară frumoasă și are multe locuri pe cinste. Spre exemplu, Rezervația Naturală Cheile Turzii este o zonă minunată. Pe unul dintre versanți este o cruce mare care demonstrează că românii sunt creștini. Munții sunt acoperiți cu mușchi, apa este cristalină, soarele arzător și toate acestea formează un peisaj mirific, care îți taie respirația.

Lacul Roșu este de asemenea o atracție turistică populată și vizitată. Apa acestui lac nu este roșie, are această denumire potrivit unei legende. Legenda spune că acum mulți ani, o fată cu oile ei a trecut pe acolo exact când s-a provocat o avalanșă. Sacrificiul tinerei și al oilor ei – sângele – a preschimbat culoarea lacului în roșu și de atunci i se zice „Lacul Roșu”.

În România sunt foarte multe locuri care te fac să vrei să rămâi acolo pentru totdeauna. România este o țară minunată! Îmi iubesc țara și nu aș schimba-o pentru nimic în lume!

Frangolea Teodora Andreea, cls. a V-a
Școala Gimnazială „Vasile Pârvan”, Bârlad
Prof. coord.: Ștefănică Daniel

România, te iubesc!

Sunt român și afirm acest lucru cu mare mândrie. Sunt mândru că locuiesc într-o țară cu un relief atât de variat: munți pitorești, câmpii cu flori multicolore, înmiresmate, plaje cu nisip auriu, scăldate de valurile înspumate ale mării, Delta Dunării, spațiu mirific, unde păsări și pești conviețuiesc într-o armonie perfectă.

Sunt mândru de înaintașii mei, ce au luptat și și-au sacrificat viața pentru glia strămoșească și libertatea de care acum ne bucurăm. Decebal, Ștefan cel Mare, Mircea cel Bătrân, Vlad Țepeș, Alexandru Ioan Cuza sunt doar câteva nume de bravi conducători ce au scris istoria unui popor curajos, dar pașnic.

Sunt mândru că din acest popor s-au ridicat oameni de cultură, personalități marcante cunoscute la nivel internațional: Mihai Eminescu, L. Blaga, G. Enescu, Nicolae Grigorescu, Constantin Brâncuși, au dat glas sufletului și spiritului autohton.

Sunt mândru că România i-a avut „ambasadori” pe Nadia Comăneci, Ilie Năstase, Ion Țiriac, Simona Halep, Andreea Răducan, Leonard Doroftei care au ridicat sportul românesc la cele mai înalte standarde.

Oricând și oriunde mi-aș îndrepta pașii în lume, aș rosti cu mândrie naționalitatea și aș exclama din toată inima „România, te iubesc!”

Ungureanu Vlad, cls. a VIII-a B
Școala Gimnazială „Episcop Iacov Antonovici”, Bârlad
Prof. coord.: Boroș Carolina

România, țara mea!

Țara mea este România. M-am născut aici, într-un oraș frumos și sunt foarte fericită. Am avut ocazia să vizitez multe locuri frumoase din țară, în mod deosebit Marea Neagră, care mi-a rămas în memorie cel mai mult. Plaja și apa mării, valurile peste care se jucau pescărușii sub soarele arzător formau un peisaj superb.

Țara noastră are și munți frumoși, înalți cu izvoare și cascade pe care mi-aș dori foarte mult să-i vizitez într-o excursie, nu numai în fotografii să-i văd. Avem câmpii, ape și lacuri, dar și locuri importante de cultură, muzee, mănăstiri.

La noi în țară sunt patru anotimpuri, în fiecare pot să mă bucur de ceea ce ne oferă. Vara este cald și mult soare, mai ales că e vacanță, toamna culegem fructele, ne jucăm pe un covor de frunze arămii, iarna ninge frumos, ne dăm cu sania și îl așteptăm pe Moș Crăciun, primăvara înfloresc pomii, florile, cu miresme plăcute și culori vii, natura renaște.

Avem o țară bogată și frumoasă, iar ea ne are pe noi și ne va avea mereu pentru că noi ne iubim țara.

Strătulescu Maria-Elena, cls. a V-a D

Școala Gimnazială „Episcop Iacov Antonovici”, Bârlad

Prof. coord.: Boroș Carolina

România, țara mea!

România este țara în care m-am născut și doresc să trăiesc. Aici am prietenii, familia, școala. Este o țară frumoasă cu oameni primitivi, ospitalieri. Aici vin turiști din diferite colțuri ale lumii și rămân impresionați de frumusețile pe care le zăresc, dar și de bunătatea localnicilor. În țara noastră avem munți, marea și multe bogății cum ar fi sarea, cărbune, aur, de asemenea avem o agricultură bogată. Aici se păstrează tradiția prin portul popular al iei, prin continuitatea practicării meștesugurilor de a realiza obiecte de artizanat, din lemn, ceramică, metal, etc.

Am o plăcere deosebită, atunci când merg la țară la bunica și întâlnesc mulți copii pe care nu-i cunosc, cu care mă împrietenesc foarte repede. Admir peisajul mirific al satului. Dealurile de diferite mărimi și forme îmbrăcate într-o culoare aurie. Animalele pasc într-o liniște de poveste.

Iubesc România, doresc să trăim frumos și în liniște în țara noastră, pe care o considerăm Țara Mamă.

Costache Denis, cls. a V-a D

Școala Gimnazială „Episcop Iacov Antonovici”, Bârlad

Prof. coord.: Boroș Carolina

România, țara mea!

Eu m-am născut în Spania, o țară frumoasă, cu oameni buni. Am învățat limba spaniolă la grădiniță. La vârsta de patru ani, am venit în România, despre care am aflat, mai târziu, că este patria unde s-au născut părinții și bunicii mei. Am învățat foarte repede limba română, despre care pot spune acum că este cea mai frumoasă și cea mai bogată limbă. La fel pot spune despre această țară că este cea mai frumoasă din lume, cu munți bogați, cu ape cristaline, cu șesuri și dealuri împodobite cu flori, cu pomi și vii.

Aici, în România, se află și orașul meu Bârlad. Deși nu este un oraș foarte mare, este frumos, curat și bine gospodărit. În Bârlad se află mai multe școli, un teatru renumit „Victor Ion Popa” și un muzeu „Vasile Pârvan”. Acest muzeu adăpostește obiecte prețioase, vase

vechi, opere de artă (tablouri), care vorbesc despre vechimea poporului român, un popor harnic și iubitor.

Prin voința acestui popor, la 1 Decembrie 1918 s-a realizat Unirea, moment foarte important pentru istoria noastră. Numai uniți prin limbă și prin hărnicie, românii au reușit să facă din patria noastră o grădină înfloritoare, vizitată și îndrăgită de mulți străini.

Fantu Alex, cls. a V-a D
Școala Gimnazială „Episcop Iacov Antonovici”, Bârlad
Prof. coord.: Boroș Carolina

România mea!

România, țara mea, e mai frumoasă decât oricare țară din lume. Este locul unde m-am născut, unde am crescut și voi trăi în continuare. România cu munții ei și cu câmpiile pline de mielușei, este o țară fermecătoare.

De la prima unire realizată de Alexandru Ioan Cuza și până în zilele noastre, România tot aceeași a rămas: cu murmurul încet al apei, prin văile pline de flori multicolore, cu lanurile aurii de grâu, sub cerul de un albastru ca al unei flori de nu-mă-uita, cu viețuitoarele ei spectaculoase, de prin păduri și de prin ape, cu steagul ei tricolor și cu horele vesele din sat. Această Românie unită are o sută de ani trăiți în pace și armonie, după război și agonie.

Îmi iubesc țara și sper ca aceasta să continue să fie așa minunată, așa cum era și acum o sută de ani, și așa cum este și acum.

Teodorescu Ilinca, cls. a V-a D
Școala Gimnazială „Episcop Iacov Antonovici”, Bârlad
Prof. coord.: Boroș Carolina

România, țara mea!

România este țara în care întâlnim tot felul de oameni. Oameni calzi, blânzi, inteligenți, pricepuți, oameni care păstrează tradiții de peste sute de ani. Această țară are toate formele de relief: câmpii, dealuri și munți. Este foarte frumoasă și de aceea toți locuitorii ar trebui să o păstreze curată și să ajute la înfrumusețarea ei. Multe din obiectivele acestei țări au o istorie frumoasă și foarte multe locuri din România merită vizitate cum ar fi: peșteri, mănăstiri, saline, stațiuni montane, stațiunile mării, cetăți, Delta Dunării, etc.

Până la urmă, este cea mai frumoasă țară, pentru noi românii!

Oprea Mihai, cls. a V-a B
Școala Gimnazială „George Tutoveanu”, Bârlad

SECȚIUNEA POEZIE

Toamna

A venit toamna cețoasă,
Vremea este răcoroasă.
Frunzele au ruginit,
Florile s-au vestejit.

Toamna frunza-n gălbenește
Și copacul se chelboșește,
Școala iar ne întâlnește
Și povești ne ciripește.

Dovlecelul rotunjourul,
Strugurașul movaliul,
Pruna dulce și gustoasă
Stau frumos puse pe masă.

Ploi mărunte-ncep să cadă,
Dealurile sunt pustii,
S-au sfârșit de prin ogradă
Jocurile de copii.

Sorocianu Teodora, cls. a VI-a C
Școala Gimnazială „George Tutoveanu”, Bârlad
Prof. coord.: Mamalaucă Mariana

Toamna

Toamnă, tu mereu ne aduci
Multe, multe fructe dulci,
Mere, pere și gutui
Pentru princhidei zglobii.

Toamnă, tu ruginești
Când prin natură alergi,
Și-o faci așa frumoasă
Ca dintr-o poveste scoasă.

Te iubesc atât de mult
Că în luna ta m-am născut
Dăruindu-mi multă culoare,
Făcându-mă să mă simt o floare.

Pălici Maria Flavia, cls. a VI-a C
Școala Gimnazială „George Tutoveanu”, Bârlad
Prof. coord.: Mamalaucă Mariana

Iubire de toamnă

Toamnă, anotimp al florilor înmiresmate,
Ele sunt a ființei tale personificare delicată,
Dumitrițe, anemone, gladiole,
Crizanteme, brândușe, tufănele.

Toamnă, anotimp al păsărilor călătoare,
Ce pleacă abătute și revin cu drag în primăvară,
Ciocârlii vesele, rândunele harnice,
Pelicani generoși, berze statornice.

Toamnă, anotimp nostalgic al scriitorilor,
Ei ți-au creionat portretul cu condeiul lor,
Cu amărăciune Topârceanu, cu „violet” Bacovia
Cu emoție eternă mulți alții înaintea lor.

Toamnă, anotimp voios al școlarilor,
Sunetul clopoțelului acoperă freamătul frunzelor
Glasurile vesele ale elevilor umplu curțile școlilor
Emoțiile părinților se ascund după zâmbetele copiilor.

Toamnă, anotimp al împlinirilor,
Mă așteaptă cu drag miracolul cărților,
Mă întâmpină în prag foșnetul frunzelor,
Aștept cu nerăbdare revederea prietenilor.

Tufă Rian Gabriel, cls. a V-a B
Școala Gimnazială „George Tutoveanu”, Bârlad
Prof.coord.: Prăjescu Lorena

Poezie de toamnă

A venit toamna!
Frunze ruginii cad din copac,
Acoperite de bruma cerului înnorat,
Făcând un covor parcă de nea.

Crengile teiului în zadar se zbat,
El va trece toată iarna înghețat,
Fără frunze, de toamnă dezbrăcat
Fără scoartă, înfrigurat.

Mazilu Cosmin, cls. a VII-a C
Școala Gimnazială „George Tutoveanu”, Bârlad
Prof. coord.: Stan Vladimir

Spleen

Pe geam mă uit în zare,
Cum lin se tot desprind
Lipsite de culoare,
Frunzele, plângânduind.

Al meu suflet remarcă
Pictura, mai nou moartă.
Așteaptă viață încă,
Să fie c-altădată.

Oamenii secătuiți,
Triști și lipsiți de viață,
Refuză nestingheriți
Să mai aibă speranță.

Cerul pare și mai greu,
Aer nerespirabil,
Nu mai e doar un clișeu,
Ceva insuportabil.

Natura elegiacă
Are încă nădejde,
E un pic colerică,
Însă nu o oprește.

Forțele-i vor reveni,
Pregătită de orice,
Reparându-i pe oameni,
Oferind fericire.

Însă pân' la acel moment
Vom trece suferind,
Pe lângă tabloul prezent,
În mare parte murind.

Răducanu Daria, 13 ani, cls. a VII-a A
Școala Gimnazială „George Tutoveanu”, Bârlad
Prof. coord.: Căruțașu Cristina

Toamna

Frunzele cad din copac
Și copii dau start la învățat.
Pleacă păsările,
Animalele își adună proviziile.
Peste tot, hărnicie.

E toamnă
Și copiii merg la școală.
Cei mici se înghesuie pe poartă,
Dar cei mai mari vor acasă.
Unii sunt plini de fericire,
Alții de tristețe.
Nu e sfârșitul lumii, frate,
Dacă încep orele!

Roadele se fac,
Dar mie nucile îmi plac.
E bine că e un nuc în fața blocului meu
Fiindcă îmi iau cu mine două mereu.
Mai sunt și castane,
Dar cu ele crude n-am ce face
Așa că le dau la colegi în pauze
Să văd ce fac cu ele.

Gata poezia.
Asta ar trebui să fie încheierea.
Dacă nu vă place,
Well, mă simt ca un crevete.
(Nu mă întrebați de ce.)

Ichim Ana Maria, 12 ani,
Școala Gimnazială „George Tutoveanu”, Bârlad
Prof. coord.: Teodorescu Mihaela

România-i țara mea!

România-i țara mea,
Tare drag îmi e de ea,
Cer senin și ape limpezi,
Oameni darnici, calzi și blânzi.

Limbă dulce, loc frumos,
Aici eu m-am născut.
Are munți, câmpii și ape,
De o frumusețe aparte.

Văd cu ochii înlăcrimați,
Frumusețea codrilor,
Fire mici de iarbă verde
Se leagănă în tăcere.

Neamul nostru învingător,
A rămas scris în tablou.
În istorie nu mai spun,
Sunt pe primul loc acum.

Iar de portul popular,
Mulți bătrâni spun că-i un dar.
Că acesta ne mândrește,
Cu preasfintele culori.

Asta e și România,
Țara plină de mândrie,
Dar să știți că are ascunsă,
O istorie de te-ncântă.
O să afli dacă vrei,
Căutând mai multe chei.

Cam atât am vrut să spun,
Despre țara mea acum.

Florea Alesya, 12 ani, cls. a VI-a C
Școala Gimnazială „George Tutoveanu”, Bârlad
Prof. coord.: Mamalaucă Mariana

România, țara mea!

Pripegind prin țări străine,
Părinții mei m-au făcut pe mine.
Dar niciodată n-au uitat
Țara de unde au plecat;

Mereu m-au învățat
Graiul și obiceiurile din al nostru sat,
Neamul, apele și glia
Țara noastră, România!

Mi-au spus că este un neam frumos,
Cu un trecut glorios,
Cu oameni voioși, harnici și isteți
Și la toate descurcăreți;

Un neam cu tradiții și obiceiuri,
Din cele mai trecute vremuri
Însă în ultima perioadă,
Toți afară dau năvală

Pentru a trăi mai bine,
Toți se duc în țări străine.
Sper ca roata să se întoarcă
Și România să fie ce-a fost odată;

Țară frumoasă cu bogății,
Țara noastră, a inimii!

Popa Rebeca, cls. a V-a A
Școala Gimnazială „Vasile Pârvan”, Bârlad
Prof. coord.: Ștefănică Daniel

România, țara mea!

România-i țara mea,
Tare mă mândresc cu ea,
Mare, mare este ea,
Și frumoasă ca o stea!

Munți, dealuri, câmpii și văi,
S-au câștigat prin război,
Neamul nostru-i glorios,
Sunt român, sunt bucuros!

Este o țară glorioasă,
Într-adevăr este frumoasă!
Nu aș pleca niciodată de-aici,
Nu-i părăsesc pe părinți și bunici!

Bîgu Alexandra, cls. a V-a
Școala Gimnazială „Vasile Pârvan”, Bârlad
Prof. coord.: Ștefănică Maria

România, țara mea!

România este țara mea,
Și o iubesc așa cum este ea.
Este mare și frumoasă,
Și mereu ambițioasă.

Vremea-i bună-n România,
Și frumoasă este via.
România e țara noastră,
Și e tare misterioasă.

Steagul e frumos și mare,
Și are culori primare.
Românie, Românie,
Ce dragă îmi ești tu mie!

Carp Alina Gabriela, cls. a V-a
Școala Gimnazială „Vasile Pârvan”, Bârlad
Prof. coord.: Ștefănică Maria

România, țara mea!

România, țara mea!
Lupte grele s-au dat în ea...
Românii au luptat cu dinții încleștați,
Deși cu mare dușmănie au fost atacați!
Au vrut să ne ia:
Ardealul, Banatul, Crișana,
Dar noi nu i-am lăsat
Până la moarte am luptat!

Și Alexandru Ioan Cuza,
A luptat pentru popor
Unirea a săvârșit,
Poporul a unit!

La o sută de ani
De la unire,
Batrâna Românie
Mai poate duce o mie!

Moraru George, cls. a VI-a
Școala Gimnazială „Vasile Pârvan”, Bârlad
Prof. coord.: Ștefănică Maria

România, țara mea!

România, țara mea
Aș schimba multe la ea,
I-aș face o renovare
Sau un fel de transformare,
Aș transforma-o în bine
Nu ca ceilalți, în ruine!

Scumpă țară românească
Cuib în care ne-am născut
Câmp pe care s-a văzut
Vitejia strămoșească.

Iar acum în încheiere,
I-ar trebui un fel de cheie.
Lumea să nu mai polueze,
Și cu drag să o păstreze!

Panaite Izabela, cls. a VI-a
Școala Gimnazială „Vasile Pârvan”, Bârlad
Prof. coord.: Ștefănică Maria

Toamna sufletului

Inima se rupe la fiecare pas,
Iar sufletul de sticlă
Se pierde ceas cu ceas.
Tu simți singurătatea,
Cum frunzele le-nvârte
Lăsând să se aștearnă
O toamnă peste umbre...

Ș-ai vrea să spui:
Nu mă face să plâng,
Nu mă face tristă,

Când ai doar un gând:
Să nu aluneci în viață ușor ca pe-o pistă...

Am fost născuți să murim,
Dar uităm asta când iubim.
Cusături printre inimă
Și toamna sufletului ce stă să vină.
S-a lăsat iar bruma toamnei
Pe câmpuri și podgorii.
A venit și-n suflet toamna
Călcând pe orgolii...

Bădărău Corina, cls. a VIII-a
Școala Gimnazială „Vasile Pârvan”, Bârlad
Coord.: bibliotecar Jidănașu Manuela

Toamnă, frumoasă Crăiasă

Toamnă, frumoasă Crăiasă!
Ea ne bate la fereastră,
Ne aduce ploile
Și dispar culorile.

Vântul bate cu putere,
Ploile-s la fel de grele.
Tunetul și fulgerul
Ne frământă sufletul.

Of, tu, toamnă minunată,
Ai venit ca o Crăiasă,
Să ne-anunți de iarna grea,
Care vine-ncet și ea.

Te iubim Crăiasa noastră!
Sper să ne mai treci pe-acasă.
Te iubim, te respectăm
Și acasă te-așteptăm.

Munteanu Teodora, cls. a VIII-a
Școala Gimnazială „Vasile Pârvan”, Bârlad
Coord.: bibliotecar Jidănașu Manuela

Început de toamnă

Începutul toamnei mănâncă
Din bucuria sufletului dat la o parte.
Culorile vii și minunate ale verii
Se risipesc în ploi și frunze uscate.

Serile răcoroase cu luna cenușie
Se aștern peste pământ

Lăsând în vii o brumă argintie
Purtată în valuri pastelate peste gând.

O toamnă calmă și tăcută
Lăsată în chip de bucurie pe ogoare
Îmbelșugată cu gutui și mere coapte
În vals de frunze arămii și păsărelele te-așteaptă.

Chelmu Raluca, cls. a VIII-a
Școala Gimnazială „Vasile Pârvan”, Bârlad
Coord.: bibliotecar Jidănașu Manuela

Toamna sufletului meu

Diminețile târzii și reci se adunau
Claie peste gramadă în ochii mei negri,
Negri ca pasărea mea cântătoare,
Care îmi spune că am crescut
Și că nu mai sunt o floare,
Că mă usuc ca o floare moartă toamna,
În toamna sufletului meu pierdut.

Crește inima în mine, când roiuri de păsări duioase
Sunt doar niște păsări uitate,
Uitate ca inima mea...
Uitate ca toamna din ea,
Din viața și din copila din mine...
Așa cum roiul de păsări duioase
Îmi cântă un ultim cântec din toamna melancoliei.

E rece acum, aici și afară.
Doar lumânările parfumate mă fac acum să zâmbesc,
Să scriu despre ciudățenia mea
Și despre toamna ce prea mult o iubesc,
Despre durerea ce parcă e vie,
Ca toamna ce lasă în urmă natură arămie.

Că mă pierd ușor ca frunza bătută de vânt,
Vântul rece al amintirii
A ceea ce-a fost prea bine și plăcut.
În nimicul ce astăzi se-așterne în mine,
În toamna cu vânturi și frunze pălite,
În bruma dimineții pe iarbă aburite
Stau nopțile noastre uitate învechite.

Doar timpul anunță o toamnă senină
Ce lasă un suflet să cânte nebun
Și parcă în zâmbete frunzele animă
Ceea ce răcoarea depărtării destramă.
În cântec de vânt și de fum,

De praf și miros greoi de ogor,
Ce-mi aduce aminte că toamna nu doar frunzele mor...

Apopei Olivia, cls. a VIII-a
Școala Gimnazială „Vasile Pârvan”, Bârlad
Coord.: bibliotecar Jidănașu Manuela

Prima toamnă

A venit și prima toamnă,
Toamna sufletului meu.
Norii varsă lacrimi dulci,
Lacrimi ce le vărs și eu.

Frunze zboară prin văzduh,
Prin văzduhu-ntunecat.
Peste suflete pustii,
Peste râuri de argint.

Vreau să văd iar primăvara,
Primăvara-nfloritoare, blândă și liniștitoare.
Vreau să simt căldura verii,
În tăcere să n-o sperii.

Sufletul mi-e înfrigorat,
Ca o toamnă mult târzie,
Ca un corb abandonat,
Pe-o corabie pustie.

Eu aștept în toamna mea,
Cu miros de nuci și struguri,
Până la primăvara ta,
Ce se-așterne peste muguri.

Mimblet Andrada, cls. a VIII-a
Școala Gimnazială „Vasile Pârvan”, Bârlad
Coord.: bibliotecar Jidănașu Manuela

Toamna

Toamna, o prea frumoasă zână,
Cu straie din povești,
Ce aduce vise frumoase,
Ca tu să le îplinești.

Ea aduce bucurii
Și multă fericire,
Cu frunze colorate,
În curcubeu preschimbate.

Toamna, anotimpul în care
Totul e colorat și îmbelșugat,
Copii fericiți ce se joacă în mormane,
De frunze arămii moi și parfumate.

Toamna e zâna dragă,
Iubită de noi toți,
Ce poartă mere-n păr bălai,
Cu veseli cârlionți.

Cu rochii colorate,
În vesele pasteale,
Cu bruma peste mantii
Și aburi peste ape.

Cristea Elena, cls. a VI-a
Școala Gimnazială „Vasile Pârvan”, Bârlad
Prof. coord.: Ștefănică Maria, bibliotecar Jidănașu Manuela

Toamna din mare

Era pe malul mării și dansa,
O fată atât de singură și de pierdută
În liniștea din care ea auzea
O muzică pe plaja așternută.

Toamna, ca un covor de stele într-un vis
Venit din depărtări, din veșnicie
În timpul infinit și indecis
Între „a fost” și „ce va fi să fie”.

Piciorul ei, la fiecare pas
Făcea în trupul său, o eră nouă,
Pe care o salută a bun rămas,
Cu mâinile întinse amândouă.

Văzând-o curând am auzit
Că toamna este doar un vis,
Un vis venind din infinit,
Ce mi-a umplut ființa dintr-o dată.

Enache Delia, cls. a VI-a
Școala Gimnazială „Vasile Pârvan”, Bârlad
Prof. coord.: Ștefănică Maria, bibliotecar Jidănașu Manuela

Toamna

Toamna este anotimpul în care totul se schimbă.
Frunzele cad deoarece sunt supărate,
Unele flori înfloresc deoarece iubesc toamna,
Iar altele se ofilesc deoarece sunt triste.

Toamna ai foarte multă inspirație
Să compui, să cânti, să creezi.
Când vine iarna nu mai ai aceea bună dispoziție
Și parcă nu mai poți să visezi.

Natura, ca și toamna, este specială.
În fiecare an e diferită,
Când toamna totul în jur schimbă
În cântecul păsărilor ce pleacă.

Bejinaru Bianca, cls. a VI-a
Școala Gimnazială „Vasile Pârvan”, Bârlad
Prof. coord.: Ștefănică Maria, bibliotecar Jidănașu Manuela

Toamna

Frunze galbene și roșii
Ruginii și verzulii,
Cad pe jos ușor, ușor
Și formează un covor.

Soarele cel uriaș,
S-a ascuns printre norii cei buclucași
Iar din aceștia cad două, trei picături de apă,
Și-ncepe ploaia deodată.

Peste vârf de crenguțe,
Trece un stol de vrăbiuțe,
Pleacă ele așa de-odată,
Într-o țară îndepărtată.

Trifan Edi, cls. a V-a A
Școala Gimnazială „Episcop Iacov Antonovici”, Bârlad
Prof. coord.: Ungureanu Oana

Toamna

Toamna este anotimpul meu preferat,
Unde fructele și legumele sar la atac,
Iar legumele sunt mai puține
Și fructele sunt o mulțime.

Noi, toamna
Începem școala,
Iar copiii se pregătesc
Pentru încă un test.

Toamna e cea mai frumoasă,
De parcă te-ai simți ca acasă,

Mie îmi place acest anotimp
De acum și mult timp,

Cam asta a fost descrierea toamnei
Cel mai frumos și cel mai colorat anotimp.

Chelaru Ștefan, cls. a V-a
Școala Gimnazială „Episcop Iacov Antonovici”, Bârlad
Prof. coord.: Ungureanu Oana

România, te iubesc!

Dulcea noastră Românie,
Cea cu stema aurie,
Trei culori de suflet ținem
Cu ușurință le reținem.

Albastru, galben, roșu,
De suflet culori sunt,
Și ne apără de toate,
Pe vechiul nostru pământ.

Cu toții noi te iubim
Și de toate îți dorim,
Anul nou să vie
Doar cu bucurie!

Ursu Adriana, cls. a V-a A
Școala Gimnazială „Episcop Iacov Antonovici”, Bârlad
Prof. coord.: Ungureanu Oana

Toamnă și amintiri

Picuri de ploaie cad încet
Udând pământul însetat
Și-al vremii murmur îngânat
Pare-un abis plin de regret.

Iar când o pasăre în zbor
Îți declanșează-o amintire,
Trecutul zilelor senine
Ce-a fost urmat de-un simplu dor.

Cu ramuri vii, plini de culoare
Copacii freamătă de zor,
Stârnind un sentiment ușor
De bucurie-ntâmplătoare.

Și mărul roșu abia cules,
Parcă-ți zâmbește-mbietor,

Dar în amintiri sfârșietor
Te-ngropi adânc și ne-nțeles.

Călin Maria, cls. a VII-a D
Școala Gimnazială „Episcop Iacov Antonovici”, Bârlad
Prof. coord.: Boroș Carolina

Toamna

Mă uit pe fereastră...
Ce-aș fi vrut să joc prin frunze,
Să dansez, să văd prin zare,
Ca-n tinerețea trecătoare.

Mi-amintesc și-acum copacul...
Cel cu frunze ruginii.
Veverița cea gingașă
Mâncând ghindele aurii.

Acest miros de toamnă...
Frunzele ude căzând,
Te împing spre marea zână
Ce te-ndeamnă să-i fii scut.

Bejinariu Raluca, cls. a VII-a D
Școala Gimnazială „Episcop Iacov Antonovici”, Bârlad
Prof. coord.: Boroș Carolina

Anotimpul ruginiu

A sosit toamna cea frumoasă,
Plină de culori și friguroasă,
Păsările pleacă în zbor,
În alte țări ale lor.

Natura este veselă și plină de viață,
Numai animalele stau și-ngheață.
Copacii sunt plini de culori diferite,
În timp ce frunzele sunt azvârlite.

Recoltele de legume și fructe,
Abia încep să se adune,
Iar vremea urâtă și ploioasă
O să le ude ca să crească!

Asta a fost cam tot,
Vă mulțumesc și... primul loc!

Chelaru Andrei, cls. a V-a
Școala Gimnazială „Episcop Iacov Antonovici”, Bârlad
Prof. coord.: Ungureanu Oana

Toamna

Anul ăsta, în mod straniu,
Toamna nu mai este.
Iarna, a apărut, ca-ntr-o poveste.
Vântul bate,
Frunza cade,
Tot dispare înspre zare.

Mi-amintesc și-acum, copacul ruginit,
Vestejit și amorțit.
Cum stă gânditor,
Uitat, bătrân și visător.

Ce-ai făcut tu, toamnă vie,
Visătoare și pustie,
Fără frunze, fără vânt,
Doar c-o amintire-n gând...

Pușcașu Alexia, cls. a VII-a
Școala Gimnazială „Episcop Iacov Antonovici”, Bârlad
Prof. coord.: Boroș Carolina

Toamna

Frunzele ruginii se îndrăgostesc de pământ
Acestea, căzând dansând în vânt
Transformându-se, într-o plapumă colorată
Peste alea binecuvântată.

Copacii se dezbracă de hainele împărătești
Spunând, povești despre lunile, care trec,
În timp ce aceștia, crengile le plec
Descântec al durerii, în suflet mă lovești!

Stol de păsări pleacă, pleacă!
Sufletul, bine, n-o să facă.
Voi lăcrima cu jale
Că vă lăsați casele goale.

Dulce primăvară, oare unde ești!
Să-ți văd acel verde...
Cu care mă uimești
Și ghiocelul să mă dezmierde...

Călugăreanu Iustina,
Școala Gimnazială „Episcop Iacov Antonovici”, Bârlad

Toamna

Văl de frunze ruginii
Și mireasmă de gutui,
Soare blând peste câmpii,
Dansul lin al vântului.

Păsări, sus în depărtare,
Se îndreaptă către zări,
Veșnicile călătoare
Pleacă-n grabă peste mări.

Se adună bogății
În cămări și în hambare,
Din livezi, de pe câmpii,
Toamna pare sărbătoare.

Turcu Amalia Teodora, cls. a VII-a
Școala Gimnazială „Episcop Iacov Antonovici”, Bârlad
Prof. coord.: Boroș Carolina

Toamna

Cu greu merg înainte
Simțind aerul rece cum mă prinde.
Pădurea pare un loc ostil,
În care mai demult alergam ca un copil.

Acum e total schimbată,
Nu mai e ca altădată.
E roșie de furie,
Durere și agonie.

Sunetul vântului lovește
Cu putere tot ce găsește,
Astfel păsările pleacă spre meleaguri îndepărtate
Unde sunt sigure că vor găsi o rază de soare.

Mavroian Alessia, cls. a VII-a
Școala Gimnazială „Episcop Iacov Antonovici”, Bârlad
Prof. coord.: Boroș Carolina

Toamnă dragă

Toamnă, a mea dragă toamnă,
Ce cauți la noi în țară?
Te-ai pierdut ? Te-ai rătăcit?
Că multă vreme ai mai lipsit.

Viața-i grea și mohorâtă,
Tu faci trecerea plăcută.

Tu din soare dai în ploaie,
Și din struguri dai în vin.
Tare dragă-mi mai ești toamnă,
Ești anotimpul cel divin.

Dar, dacă mă gândesc mai bine,
Tu ai adus vremea aceea rea.
Pleacă toamnă, tu, departe!
Departe de țara mea!

Petrov Raluca Alexandra, 13 ani, cls. a VII-a
Școala Gimnazială „Iorgu Radu”, Bârlad
Prof. coord.: Bodea Jenica

Танец листьев

Осенью листья жёлтые.
И под окном я удивлена
Листья ещё многоцветные
Но осень их с поцелуем удивлена

И Богатые урожаи вот, там
Они стоят на солнечных ветках
И даже урожаи танцуют там.
И даже урожаи плачут на ветках!

Traducere: Dansul frunzelor

Toamna frunzele îngălbenesc
Și pe geam eu le privesc.
Sunt frumos colorate
Și de toamnă uscate.

Roadele îmbelșugate
Cu gust plin de toamnă vie,
Stau pe creangă legănate,
De o briză aurie.

Jidănașu Elena, cls. a III-a
Clubul de limba rusă Vaslui
Prof. coord.: Crețanu Eugenia

EDIȚIA A II-A

2019

SECȚIUNEA PROZĂ

Pietrele timpului

Partea I

La începutul Universului, se spune că primul lucru creat a fost timpul. Timpul fiind cel mai complex, Creatorul a hotărât ca să-l dividă în viitor și trecut. Pentru evitarea suprapunerii lor, viitorul și trecutul au fost concentrate în două pietre prețioase unice, transparente, fără masă dar cu formă și greutate. Creatorul a dăruit aceste pietre planetei noastre în momente diferite. Piatra Trecutului ajungea în viitor, având puterea de a arăta tot ce s-a întâmplat. Piatra Viitorului ajungea în trecut, având puterea de a arăta ce se va întâmpla. Ambele pietre au fost păzite de către Gardienii Timpului răspândiți pe toată planeta și deghizați în oameni obișnuiți. Creatorul vede că despărțirea pietrelor a fost o greșală, dar era prea tarziu. Un Gardian al Timpului a dezvăluit secretele sale omenirii, dezvăluind, în același timp, tot potențialul pietrelor și puterile pe care le-ar oferi unui om obișnuit. Drept consecință, toți Gardienii Timpului au fost vânați până când oamenii au ajuns în posesia Pietrei Viitorului, care a trecut aproape prin toate coroanele marilor împărați, dezvăluind viitorul, Piatra Trecutului fiind neglijată și de neatins, deoarece trebuiau să mai aștepte mii de ani până la apariția ei. Ajungând la un împărat conștient de puterea pietrei, acesta hotărăște ca nicio ființă vie nu ar trebui să aibă această piatră, deoarece ar pune în pericol totul. Împăratul pleacă într-o lungă și secretă călătorie în care o ascunde într-un loc bine păzit.

Peste mii de ani, în vremea romanilor, s-a născut un băiat, numit de către parinții săi Marcus. Încă din copilărie a admirat aventurierii din legende și a vrut să devină unul când va fi mai mare. Se antrenează mult, citește mult și rămâne nerăbdător pentru o aventură. Peste câțiva ani, după ce a devenit adult, vede în bibliotecă o carte maronie și prăfuită, numită pe atunci codex. Din curiozitate, încearcă să o citească, dar limbajul era indescifrabil. Răsfoind-o, descoperă în ea o schiță cu o piatră prețioasă transparentă și o hartă cu locația ei. Emoționat de descoperirea hărții, își ia la pachet mâncare, unelte, cartea maronie și pleacă în căutarea ei. Ajuns la destinație, în mijlocul unei mari câmpii, vede că nu găsește nimic, încearcă să sape în pământ, dar în zadar. Obosit de atâta muncă, ia o pauză și începe să observe cerul. Brusc vede un punct strălucitor care devine din ce în ce mai mare. Speriat începe să fugă și vede că în locul săpat de el cade un mic meteorit. Se duce să investigheze locul și observă o piatră ce seamăna cu schița din carte. Ia rapid cartea să verifice, dar vede că schița nu mai e, însă observă că acum poate citi din carte. În carte este prezentată povestea Pietrei Viitorului. Un împărat a făcut o alianță cu cerul, ca piatra să fie păstrată între stele, ca nimeni, în afară de cel ce nu ar vrea să o folosească, să nu intre în posesia ei. Citeste în continuare și află că nimeni altcineva nu este capabil să vadă cartea și brusc adoarme.

Partea a II-a

Ajunși în ziua de astăzi, Iulian, proprietar al unei firme de construcții, este nevoit să înceapă proiectul de construcție al unui nou sediu al firmei. În căutarea unui spațiu favorabil, hotărăște să meargă la periferia orașului București. Achiziționează terenul necesar și merge să-l analizeze. Acolo, el vede că iese din pământ colțul unei cărți verzi. Din curiozitate, încearcă să o citească dar limbajul era indescifrabil. Răsfoind-o, descoperă în ea o schiță cu o piatră prețioasă transparentă. Confuz, se uită în jur să vadă dacă este urmărit și vede că din cer îi cade în mână o piatră asemănătoare cu cea din schiță. Deschide cartea, schița nu mai este, dar vede că o poate citi. Din carte află povestea Pietrei Trecutului și brusc adoarme.

Iulian se trezește, dar cu o carte maronie în mână, observă că aerul este mult mai curat și că este în același loc. Se gândește puțin, vede că are o piatră transparentă în mână și încearcă să citească din carte. În carte citește despre Piatra Viitorului. Speriat, vede că a călătorit în timp. Până acum nu a crezut că așa ceva era posibil, nu-i venea a crede. Începe să caute în disperare cea mai mică urmă de civilizație, luându-se după urmele lăsate de un om, neștiind că erau ale lui Marcus. În căutarea civilizației, trece pe lângă o apă și vede că arată diferit. Ghidat de urme, ajunge într-un sat, toate casele arătau diferit și toată lumea vorbea latina. Totul era clar, trebuia să găsească un mod prin care să aducă totul la normal. Cu ajutorul limbii latine învățate în școală, întreabă lumea în ce an sunt. Află că lumea îl strigă sub numele de Marcus și este în anul 100 după Hristos. Trebuia să-și limpezească mintea, se gândește că dacă ar studia cartea din mână găsește o modalitate de a se întoarce acasă.

Se așează la o masă și începe să citească. Află povestea pietrelor și își dă seama că singurul mod de a aduce totul la normal este de a pune Piatra Viitorului în același loc cu Piatra Trecutului, dar în timpuri diferite. Încearcă să se gândească la o modalitate de a-i spune persoanei din viitor cum să readucă totul la normal. Vede că singura modalitate este de a lăsa un semn care să reziste timpului pentru a-i comunica lui Marcus locul unde să transporte piatra. Se apucă de lucru și începe prin a forma o structură mare din piatră la care lucrează 5 ani în care sculpează povestea scrisă în limba cărții maronii.

Marcus se trezește, dar cu o piatră transparentă și o carte verde în mână și vede că aerul este poluat, dar se află în același loc. Observă cartea verde din mână și își amintește de asemănarea ei cu cea maronie, dar diferența o face că în ea este descrisă Piatra Trecutului. Încearcă să-și găsească drumul către satul natal, și găsește în locul satului un monument care îi explica ce trebuia să facă pentru aducerea la normal a timpului, fără să treacă printr-un oraș modern deoarece ar deregla cursul timpului.

Marcus găsește Piatra Viitorului, o pune alături de Piatra Trecutului și pietrele se unesc, dau o lumină mai puternică decât soarele, se urcă în cer și apare o nouă stea. Marcus adoarme brusc și se trezește în satul lui natal. Acesta și-a trăit viața fericit până la vârsta de 80 de ani, iar Iulian, aflat la baza monumentului din prezent, își continuă viața fără a menționa povestea asta ciudată.

Sfârșit.

Strătuțescu Constantin Mihai, cls. a VIII-a B,
Școala Gimnazială „Episcop Iacov Antonovici”, Bârlad
Prof. coord.: Crăescu Mariana

Piticul bărbos

A fost odată, demult, un sat de pitici, așezat în mijlocul unui codru verde ca smaraldul.

La marginea satului, într-o peșteră, trăia o vrăjitoare, care dorea să pună stăpânire pe întregul sat. Într-o zi, vrăjitoarea și-a făcut apariția în mijlocul satului pe mătura sa vrăjită și a început să anunțe tuturor că a făcut o vrajă prin care a luat în stăpânire întreaga viață din codru.

În același timp, trecu pe acolo fierarul satului, un pitic bărbos, cu ochi arzători, plini de hotărâre, vestit pentru curajul și vitejia cu care se luptase cândva în războaie. Văzând că toată suflarea din sat era înspăimântată, a jurat că nu o va lăsa pe vrăjitoare să stăpânească codrul. S-a gândit mult, s-a frământat, pentru că nu știa cum să procedeze, ce cale să urmeze, pentru a ține piept vrăjitoarei și, în final, cum să o învingă. Atunci, i-a venit ideea să meargă la înțeleptul satului, un bătrân tare cumsecade, bun la suflet, care avea mereu câte un sfat potrivit pentru cei nevoiași sau aflați în impas.

Înțeleptul i-a spus că leacul pentru desfacerea vrăjii se află pe muntele Paro, într-un ținut pustiu foarte îndepărtat. Leacul era într-un cufăr vechi ferecat cu șapte lacăte și trei zăvoare grele.

Fierarul, plin de îndrăzneală și speranță, a luat-o la pas și merse, și merse, până când a ajuns la poalele unor munți înalți, cu piscurile acoperite de nori amenințători, și în măruntaiele cărora se afla leacul mult căutat.

Intrarea în peșteră era străjuită de un dragon uriaș cu trei capete, care sufla foc neîncetat. Viteazul nostru, curajosul pitic bărbos, s-a luptat cu vitejie vreme de trei zile și trei nopți, la finalul cărora a reușit să-l dovedească pe dragon. Când a ajuns la cufăr, a scos toporul și, dintr-o singură lovitură, a sfărâmat toate lacătele. A deschis cufărul și a văzut că leacul miraculos era un Crin regal fermecat, ce strălucea ca soarele în miezul unei zile de vară. Drumețul a pus cu grijă floarea în desagă și a luat-o iar la pas, grăbindu-se pe drumul de întoarcere.

Când a ajuns la marginea codrului, piticul bărbos a scos floarea și a înaintat victorios. Fierarul a așezat floarea, în mijlocul satului, pe un soclu înalt, de unde tot codrul se luminează de îndată, iar vrăjitoarea a orbit pe loc, transformându-se pe vecie într-o stană de piatră.

Toți piticii au început să plângă de fericire, iar fierarul, viteazul pitic bărbos, a fost aclamat și lăudat pentru vitejia lui, devenind conducătorul tuturor.

De atunci, piticii și celelalte viețuitoare din codru, au trăit în armonie și pace, fără teama vrăjitoarei care devenise o poveste veche, uitată de toți!

Marin Petru Darius, cls. a V-a,

Școala Gimnazială „Manolache Costache Epureanu”, Bârlad

Prof. coord.: Cărăbăț Niculina

Povestea norilor

Era o zi frumoasă de vară. Mă plimbam veselă, prin fantastica grădină a bunicii. Florile pictate în culori pastelate răspândeau arome care de care mai plăcute, ademenindu-mă să le inspir neîncetat parfumul, păsările ciripeau gureșe, zburând de pe o crenguță pe alta ca niște acrobate măiestre, firele moi ale ierbiilor mă invitau să poposesc ore în șir pe covorul lor minunat.

Cu fața în sus, priveam fascinată cerul, când, deodată, am observat că norii misterioși îmi fac un semn insistent să ascult o poveste nespusă până atunci.

„A fost odată o prințesă frumoasă, inteligentă, curajoasă și îndrăzneată. Numele ei era Jane. Părinții fetei, Regele și Regina de Jad, au rugat-o să nu părăsească hotarele regatului și să se poarte cuviincios cu toate viețuitoarele. Dar, prințesa, fiind și foarte curioasă, nu dorea să stea numai în regat, ci dorea să exploreze lumea de dincolo de granițele lui.

Într-o noapte, Jane a hotărât să plece, fără să spună cuiva de planul ei curajos, dar și nesăbuit, totuși. S-a echipat și s-a pregătit sufletește pentru aventură. Și-a chemat dragonul care să o însoțească în călătorie. Dragonul, numit Drogo, era ținut în secret, într-o peșteră.

Împreună, au zburat zile întregi, până au descoperit un loc interesant. Era un portal magic. Jane și Drogo au pășit îndrăzneți și au descoperit o lume fantastică. Erau zâne mici și drăgălașe, care i-au ademenit să guste din vata de zahăr colorată și parfumată, spiriduși jucăuși care i-au invitat să se joace de-a v-ați-ascunselea și pitici harnici și generoși care erau gata să le prepare o masă copioasă și să le pregătească un loc potrivit unde să se odihnească.

A doua zi, s-au înfățișat regelui din acel tărâm extraordinar. Acesta era un nor mare și pufos, având drept coroană un curcubeu minunat.

– Bună ziua, dragii mei prieteni! spuse el cu bucurie.

– Bună ziua, Majestate! spuse Jane.

- Oooo, te rog, poți să-mi spui, Fredy!
- Mulțumim, pentru această deosebită întâmpinare, Mărite Fredy!
- Plăcerea este de partea mea! spuse el cu mândrie.
- Putem să mai rămânem aici? întrebă fata cu multă îndrăzneală.
- Sigur, cât veți dori! răspunse norul-rege.

Apoi, Jane a văzut norii dansând un vals amețitor pe muzica vântului blând și cald. Toți norii erau regi și regine, prinți și prințese, invitați din regatele vecine. Jane a îndrăgit atât de mult acest ținut, încât a hotărât să rămână acolo pentru totdeauna!”

-Ei, draga mea, ți-a plăcut povestea?

Am rămas de-a dreptul uluită, neștiind cum să reacționez. M-am întors în camera mea și am scris repede totul în jurnalul secretelor.

Jora Daria-Maria, cls. a V-a,
Școala Gimnazială „Manolache Costache Epureanu”, Bârlad
Prof. coord.: Cărăbăț Niculina

Ținutul norilor

În urmă mult timp, exista un ținut magic, unde cerul era mereu senin, iar norii zglobii se jucau, cât era ziua de lungă, râdeau asemenea unor copii năzdrăvani, fără teamă sau griji. Oamenii erau veseli, împărtășind bucurie tuturor celor ce poposeau pe acolo. Soarele zâmbea strengărește, păsările ciripeau însuflețite, ca într-un concert păsăresc, florile dansau în adierea domoală a vântului cald, copacii maiestuoși priveau plini de mândrie spre cer, totul era perfect. Puteai spune că e un adevărat colț de Rai. Acel ținut se numea Ținutul Norilor și era un loc care abunda de fericire. Sursa acelei fericiri era cerul și razele soarelui care încălzea și mângâia zi de zi sufletele oamenilor.

Dar, dincolo de munții cu piscurile din vată de zahăr, exista o vrăjitoare care plănuia de ani de zile să distrugă acest ținut magic. Aceasta simțea că venise timpul să se răzbune, aruncând o vrajă malefică asupra cerului. Deodată, cerul se întunecase, norii pufoși dispăruseră, speriați de amenințarea care se ivise, soarele devenise negru, iar oamenii simțeau cum ura se instalează în tot ținutul.

Ella era o fetiță de doar doisprezece ani care avea o imaginație foarte bogată, credea în zâne bune, inorogi fantastici, spiriduși cu suflete generoase și în magia naturii. Părinții ei erau oameni foarte cumsecade care nu credeau în magie și care îi spuneau mereu Ellei să fie mai serioasă, să coboare cu picioarele pe pământ. Deși, Ella încerca să le dea ascultare, îi era tare greu și se simțea singură. Nu voia să-și supere părinții. Nimeni nu o înțelegea.

Într-o seară, după o discuție foarte lungă cu părinții, Ella, cu lacrimi în ochi, plecă în camera sa și se așeză în patul micuț, sub pătura moale și pufoasă, uitându-se la stelele care străluceau asemenea ochilor ei. Nu trecu mult timp și Ella adormi. Se afla într-un loc ciudat. Speriată, se uită ba în stânga ba în dreapta și zări prin ceața groasă pe cineva care se îndrepta direct spre ea. Era o zână superbă. Avea părul lung și auriu ca razele soarelui, ochii, două safire sclipitoare, brațele aveau aripi delicate, catifelate și o rochie lungă făcută numai și numai din flori multicolore. Privirea ei surâzătoare și veselă te încânta.

- O, în sfârșit, ai venit!
- Poftim? Unde sunt, și dacă se poate, îmi poți spune cine ești?
- Vai, îmi pare foarte rău că nu m-am prezentat. Mă numesc Miranda și te afli în Ținutul Norilor. Eu sunt o zână bună, nu te teme!
- Am atâtea întrebări... dar, pentru început, aș vrea să te întreb...chiar ești o zână adevărată?!
- Da! Sunt adevărată.

– Wau, nu pot să cred! Dacă părinții mei te-ar vedea, atunci sigur ar crede și ei în magie și nu ar mai spune că visez cu ochii deschiși. Cum am ajuns aici?

– Păi, e o poveste foarte lungă...

După ce zâna îi povestește întreaga poveste, adăugă:

– Tu ești cea menită să rupă vraja malefică și să readucă fericirea în inimile oamenilor.

Confuză, Ella nu știa cum ar putea să rupă vraja. Era doar o fetiță cu imaginație foarte bogată, visătoare, care evada, de prea multe ori, ce-i drept, în lumi inventate de ea sau în cele pe care le găsea descrise în cărțile citite cu multă pasiune, în momentele de liniște la umbra nukului bătrân din curtea casei sau în fiecare seară cufundată în patul calduț, sub privirea uimită a stelelor care îi zâmbeau la fereastră.

– Tu nu ești o fetiță oarecare, tu poți să...

Într-o clipă, Zâna Miranda dispăruse, într-un nor de fum alb. Ella încercă să își dea seama ce-ar fi trebuit să facă. Nu se putea concentra, deoarece în minte auzea, din ce în ce mai tare, cântecul pe care bunica i-l cânta înainte de culcare. Bunica era singura persoană din familie care o înțelegea și o încuraja să viseze.

Ella începuse să cânte și ea, murmurând din ce în ce mai deslușit. Deodată, cerul se însenină și norii începură să danseze ca într-un vals. Fetița își dădu seama, că acest cântec era magic, cu el putea alunga vraja malefică. Soarele își întinse din nou razele, mângâind întreaga natură. Fericirea revenise în ținut, oamenii zâmbeau, florile, păsările, copacii și toate viețuitoarele prinseră din nou viață. Ella se simțea împlinită. Ca în vis, de departe, auzi o voce caldă care îi șoptea ușor:

– Ella, e timpul să te trezești!

Fetița deschise ochii și văzu chipul blând al bunicii care o săruta pe frunte, spunându-i:

– Presupun, că iar ai avut parte de o aventură învăluită în magie, nu-i așa?

Cum puteam să mint? Uimită, am privit în adâncul misterios al ochilor bunicii, acolo, unde am văzut, pentru prima oară, înflorind sâmbânța unei lumi fantastice, convinsă, că, pentru mine, vor urma multe aventuri.

Rîpan Teodora, cls. a V-a,
Școala Gimnazială „Manolache Costache Epureanu”, Bârlad
Prof. coord.: Cărăbăț Niculina

Povestea Ellei

A fost odată ca niciodată un împărat și o împărăteasă care aveau trei fete. La botezul celei mai mici dintre fete, a venit o zână care i-a făgăduit așa: „Fata mea, când vei crește mare, te vei lupta cu sirena cu șapte capete din regatul întunecat de pe fundul oceanului, pentru a salva regatul părinților tăi.” Prințesa Ella era o fată bună, ascultătoare, nespus de frumoasă și curajoasă. Se juca zilnic împreună cu surorile ei pe malul mării. La frumoasa vârstă de șaisprezece ani, Ella își sărbătorea ziua de naștere. Peste noapte, visă că trebuie să o înfrunte pe Stroella, sirena cu șapte capete, care ataca regatul de pe malul mării, pentru a-l distruge. Fata hotărî să plece în cea mai mare aventură din viața ei. Când ajunse pe tărâmul celălalt, observă că putea respira destul de bine sub apă. La un moment dat, observă o sirenă care avea coada prinsă într-o plasă de pescuit, strigând după ajutor. Prințesa Ella a înotat spre ea și îndată ajunse la biata sirenă.

– Fată dragă, ajută-mă să scap de aici, și te voi ajuta și eu, când vei avea nevoie de mine. Sunt prizonieră a reginei Stroella, îmi este foarte dor de părinții mei. Atunci, Ella rupse plasa, adresându-i-se:

- Cu ce te pot ajuta?
- Mă poți duce la Regatul Întunecat?
- Desigur, urmează-mă!

Și-au mers, și-au mers zile întregi, până ce-au ajuns pe fundul oceanului. Au intrat în regat, unde un prinț nespus de frumos era și el ținut prizonier.

– Fată frumoasă, ajută-mă, să scap de aici! Ia tritonul Stroellei și omoar-o, altfel mă va arunca în Groapa Morții. Ella s-a luptat cu rechinii feroși care stăteau de pază la ușile camerei tronurilor, acolo unde era tritonul. Când a vrut să intre în cameră, s-a auzit o voce răgușită, înspăimântătoare:

- Cine îndrăznește să intre aici?!
- Eu, Prințesa Ella, am venit să te înfrunt!
- Un râs oribil se răspândi în tot palatul, făcându-l să se cutremure din toate părțile.
- Tu, un pui de om, crezi că mă vei putea înfrânge?
- Da, pot să te înfrâng, spuse Ella plină de un curaj nemaipomenit!

Îndată, Ella aruncă săgețile fermecate care i-au retezat trei dintre capete, iar Stroella o atacă la rândul ei cu tritonul. Se luptară, se luptară, până ce trecură mulți ani. Stroella a aruncat-o pe fată aproape pe marginea prăpastiei, unde se afla Groapa Morții. Atunci, Ella s-a adresat sirenei pe care o salvase cu ceva timp în urmă:

- Sirenă, dă-mi mie sticluța cu praf magic și te voi scăpa de aici!
- Sirenă, dă-mi mie sticluța și te voi face ucenica mea! zise Stroella.

Sirena, recunoscătoare, îi dădu Ellei sticluța și aceasta prinse și mai multă putere. Atunci, a luat-o pe Stroella și a întors-o unde se afla ea. Exact în acel moment, prințul și sirena au luat tritonul și au împins-o pe regină în Groapa Morții, unde se aflau toate animalele sălbatice de pe lume. Au luat tritonul și l-au distrus pentru totdeauna, apoi, Ella a destrămat vraja întunecată și regatul a devenit din nou un loc primitiv și frumos. Delfinii dansau, iar mii de pești cântau vesel, plini de fericire. Sirenele i-au mulțumit Ellei pentru tot binele făcut și au desemnat-o salvatoarea regatului marin.

Când au ajuns pe malul mării, părinții Ellei erau bătrâni. O voce cunoscută a întrebat-o:

- Ai reușit?
- Da!

Zâna îi mulțumi. Fata a fost încoronată regină, apoi, împreună cu prințul, a făcut o nuntă mare, la care am participat și eu, și sirenele, unde am petrecut trei zile și trei nopți.

Și-am încălecat pe-o șa, și v-am spus povestea mea.

Manole Ana Maria, cls. a VIII-a,
Școala Gimnazială „Manolache Costache Epureanu”, Bârlad
Prof. coord.: Cărăbăț Niculina

Elias și cartea fermecată

A fost odată un băiețel pe care-l chema Elias. Avea 11 ani, era singur la părinți și locuia într-o casă foarte mare, cu multe ferestre prin care se vedea o grădină plină de flori multicolore. Era o priveliște minunată unde soarele dădea câte un spectacol la fiecare răsărit și apus. Grădina era atât de mare încât te puteai rătăci în ea. Părea un labirint fără ieșire, dar pe Elias nu-l încântau florile și nici nu prea ieșea din casă. Ceea ce lipsea de acolo era veselia. Elias era atât de răsfățat, încât nici la școală nu voia să meargă, nu-l mulțumea nimic și ura cărțile. Era mai tot timpul trist. Din acest motiv părinții săi au hotărât să mute biblioteca moștenită de la bunici, în podul casei, pentru a nu-l supăra pe cel mic.

Într-o zi, Elias se plimba prin casă și nu-și găsea nicio activitate care să-i placă. Într-un colț, căzută pe treptele care duceau în pod, era o carte cu copertile prăfuite. Avea de gând să treacă peste ea, fără să o ridice, însă, zări într-o secundă titlul cărții. Scria mare cu auriu: „Cartea fermecată”.

Acesta spuse în șoaptă:

– O carte fermecată! Nu are cum să existe așa ceva. Să fie magică o carte? Sunt doar niște foi scrise. Pierdere de timp! Și astfel o abandonă acolo. Ceea ce nu știa el era că acea carte prăfuită chiar era magică. De fiecare dată, la miezul nopții ea prindea viață și călătorea către tărâmul fermecat.

A doua zi, în plimbarea lui monotonă și lipsită de sens, Elias văzuse că lipsea cartea de pe treptele unde o aruncase cu o zi în urmă. I se păruse ciudat că nu mai era în același loc și se hotărî să o caute în pod. O găsi pe o ladă veche, deschisă la prima pagină. Era acolo o imagine cu propria lui grădină. Același tablou pe care-l vedea zilnic prin ferestrele casei. Mirat, o ridică și se decide să citească doar câteva pagini. Din primele rânduri descoperise că există un tărâm fermecat chiar aproape de el, pe unde se putea ajunge prin propria grădină. Acolo existau tot felul de creaturi ciudate, personaje frumoase, dar și înspăimântătoare: unicorni zburători, cerbi cu trei capete, prinți, prințese și multe altele. Acest lucru reușise să-i atragă atenția, chiar să-l captiveze la lectură. I se părea foarte interesant că acest tărâm minunat era la un pas de casa lui, să fi fost o coincidență. Nu-și dădea seama, dar voia neapărat să descopere misterul. Plănuia o fugă...

Seara târziu, după ce toată lumea adormise, Elias puse cartea în ghiozdan și se porni în căutarea tărâmului fermecat. Poate chiar de acolo venea cartea și trebuia să o ducă acasă, sau poate că acolo va putea găsi veselie de care ducea lipsă. Pe drum vedea tot felul de lucruri ciudate, copacii parcă se țineau de mână, florile cântau, câte o steluță zbura de prin tufișuri iar pământul părea că se mișcă cu fiecare pas pe care-l făcea. Ceea ce lipsea din viața sa era într-adevăr acolo, în grădina sa.

În mersul său ajunse la o poartă înaltă păzită de doi uriași care nu-i dădeau voie să înainteze spunându-i că este periculos. Încăpățânat, deschise cartea; poate găsea o idee care să-l ajute să treacă de porți și de uriași. Citind-o, observă că scrisul se oprea la pagina 11, chiar vârsta lui. Elias nu-și dădea seama că de fapt totul era despre el și viața lui. Cartea nu-i dădea voie să vadă în viitor, ci doar în trecut. Erau lucruri în jur pe care le recunoștea, erau amintiri trăite de el ce-i veneau în minte și, într-un târziu, își dădu seama că-și citea propria carte. Era atât de încântat că-și citea propria carte, că există o carte scrisă despre el. Deodată auzi niște voci. Era mama sa, care îi tot pronunța numele:

– Elias! Elias! Elias!

Se trezise brusc din somn. Călătoria sa către tărâmul fermecat fusese doar un vis, chiar cel mai frumos vis pe care l-a avut vreodată. Era atât de vesel și fericit, încât părinții nu-și dădeau seama ce l-a schimbat. Fugi din pat spre locul unde știa că se afla căzută cartea fermecată. Era exact în acel colț pe treptele către pod. O ridică și văzu un alt titlu pe copertă: „Singur pe lume”, de Hector Malot. Îl făcuse curios să o citească. În acel moment a conștientizat câte lucruri a pierdut în ultima vreme, pentru că abandonase niște cărți frumoase cu povești minunate. Atunci se hotărî să petreacă mai mult timp în grădină și să citească toate cărțile din casă, ba chiar să coboare cărțile din pod, la locul lor, în bibliotecă.

Fugi în camera de zi și le spuse părinților cu voce hotărâtă:

– Azi coborâm biblioteca și mâine mă întorc la școală! Sunt fericit!

Strătuțescu Maria-Elena, cls. a VI-a,
Școala Gimnazială „Episcop Iacov Antonovici”, Bârlad
Prof. coord.: Boroș Carolina

Vârsta nu înseamnă că nu mai ai suflet de copil

Copilăria este frumoasă, mai ales la 5 anișori. Ei bine, eu acum am 12 ani, dar am spiritul unui copil de 5 ani. Îmi place să mă uit la clipuri *horror*, dar simt că fetița de 5 ani din mine este speriată.

În fiecare zi mă joc cu animăluțele fermecate din grădina mea și zbor către ceruri pe unicornul meu Millie. Este cea mai bună prietenă a mea. Pe locul 2 în inima mea este Supreme, grifonul neon, care mă poartă pe spatele lui în timp ce zboară deasupra lacului fermecat. Și locul 3 este ocupat de papagalul meu gigant, care însă nu are forță să zboare, numele lui este Parry. În fiecare zi cele trei animăluțe mă însoțesc în drum spre școală, dar nu este vorba despre o școală normală, ci una de prințese. Numele școlii este Royal Haight. În fiecare seară aici se organizează câte un bal. Am fost de multe ori regina balului!

Am mulți prieteni aici, unii sunt români, alții englezi și o mulțime de alte naționalități, dar eu sunt prietenă cu toată lumea. Am numai note bune și învăț foarte mult.

În fiecare weekend, se organizează câte o excursie la insula înșorită, unde sunt concursuri de modă. Sunt locurile 1, 2 și 3. Am luat de multe ori locul 1, dar mă bucur când și alții câștigă. De fapt, acestea sunt pasiunile mele: călătoria și moda. Îmi plac și competițiile.

Când ajung acasă, după școală, mă întind pe covor și încep să desenez tot felul de lucruri ciudate, până la ora 22:30, când mă arunc în pat și ascult muzică 10 minute. La sfârșitul zilei adorm alături de cei trei prieteni de-ai mei și visez că în următoarea zi voi descoperi lucruri noi și amuzante pe care să nu le uit vreodată.

Postolache Maria Anabelle, cls. a VI-a,
Școala Gimnazială „Episcop Iacov Antonovici”, Bârlad
Prof. coord.: Boroș Carolina

Legenda albastrului cerului

A fost odată ca niciodată, că dacă nu ar mai fi fost, nu s-ar mai fi povestit. A fost odată pe când nu existau încă oamenii, o adunare a culorilor. La acea adunare venirea culorile roșu, portocaliu, galben, verde, albastru, indigo și violet, sub forma unor lucruri. De exemplu: la roșul îngâmfat, veni o buburuză, la portocaliu optimist, veni o portocală, la galbenul luminos, veni nisipul, la verdele plin de viață, veni un copac, la albastrul elegant și visător, veni marea, la indigoul calm, veni o floare, iar la movul întrebător, veni un fluturaș. Acestea trebuiau să se decidă ce culoare urma să aibă cerul. Când s-au adunat toate, manifestarea a început.

Toate fremătau de nerăbdare pentru că acea culoare care primea cerul, avea să fie aproape cea mai mare culoare, dacă nu cea mai mare. Când s-au așezat, roșul a început:

– Doamnelor și domnilor, eu cred că cea mai bună opțiune pentru culoarea cerului ar fi roșul, pentru că după cum vedeți o grămadă de animale preferă această culoare.

– Ba eu cred, că portocaliul ar trebui să fie culoarea cerului pentru că portocaliul arată optimism, iar lumea ar trebui să fie deschisă la nou!

– Ia uitați cum sclipesc eu în lumina soarelui! Sigur galbenul ar trebui să fie culoarea cerului!

– Verdele arată viață, sigur eu ar trebui să fiu culoarea cerului!

– Eu aș vrea ca albastrul să fie ales, pentru că așa m-aș putea uita tot timpul în oglindă ca să văd cum arăt...

– Indigoul arată pace, sigur asta ar trebui să fie culoarea cerului.

– Movul te face să te întrebi lucruri, iar asta e bine, pentru că mereu trebuie să existe dorința de cunoaștere, iar asta ar face movul o culoare potrivită pentru cer.

După ce tot discutară, tot nu ajunseră la o concluzie. Atunci indigo spuse:

– Ce spuneți să luăm o săgeată și să o aruncăm în aer, iar în fața cui va cădea, acela va avea culoarea cerului.

Toate culorile au fost de acord. Indigoul își puse eșarfa la ochi și aruncă săgeata în aer. Toate culorile erau cu sufletul la gură. Săgeata se răsuci în aer și în cele din urmă căzu în fața albastrului. Atunci roșul spuse:

– Dragi prieteni, de acum culoarea cerului va fi albastru!

Toate culorile erau mulțumite, deși puțin dezamăgite că nu au primit cerul. Albastrul însă era foarte bucuros că acum se poate vedea tot timpul în oglindă așa cum își dorese.

Astfel, cerul este albastru pentru că, încă de atunci, marea se uită în oglindă.

Teodorescu Ilinca, cls. a VI-a D,

Școala Gimnazială „Episcop Iacov Antonovici”, Bârlad

Prof. coord.: Boroș Carolina

Cărțile buclucașe

A fost odată ca niciodată un raft care abia mai susținea cărțile pe el. Raftul făcea parte dintr-o bibliotecă veche, din care au fost și încă mai sunt împrumutate foarte multe cărți. Pe acel raft, existau două cărți care nu se puteau suporta de un amar de vreme.

De fiecare dată când una din cele două cărți era împrumutată, cealaltă suferea în tăcere, fiind geloasă că ea a rămas pe raft. Era supărată că nu mai fusese luată de cineva de mult timp, dar, într-o zi s-a apropiat de ea, sfios, un copil. A citit prima pagină și și-a dat seama că este foarte captivantă, cu toate că era veche. A luat-o acasă, a citit-o și cartea a fost foarte bucluroasă că a putut face fericit după multă vreme un copil. Copilul a avut mare grijă de ea și i-a lipit foile desprinse, iar cartea a fost și mai bucluroasă de faptele băiatului. La înapoierea sa pe raft, o întâlnește pe adversara sa, care se uită urât la ea. Cu privirea încruntată îi spune:

– Unde ai fost plecată atâta vreme „surioară dragă”?

– Dar ce s-a întâmplat? Ți-a fost dor de mine?

– Nu, dar credeam că o să te gădesc tot aici, ca de obicei.

– Mmmm...Văd că ai ceva file rupte...

– Nu e de mirare, și tu ai mult mai multe foi rupte.

– De invidie, tu nici n-ai văzut că nu mai am nicio pagină ruptă.

– Vai, nu-mi spune, dar cine ți le-a lipit?

– Copilul la care am fost.

– Mmm... Pentru mine tot ruptă ești.

Și a pornit o ceartă de lungă durată între ele până când cuvintele din acestea au început să pocnească, despărțindu-se în silabe. Văzând dezastrul provocat de ceartă, și-au cerut scuze una de la alta, s-au ajutat să-și lipească la loc cuvintele despărțite și au trăit în pace și armonie până la ultimii cititori.

Secrieru Elena, cls. a VI-a,

Școala Gimnazială „Episcop Iacov Antonovici”, Bârlad

Prof. coord.: Boroș Carolina

Cartea fermecată

De mic copil mi-a plăcut să răsfoiesc filele cărților. Mă încântau imaginile din cărți, frumos colorate care te îndemneau să continui, nu să renunți.

Timpul a trecut și am ajuns să cunosc magia cuvintelor. Îmi amintesc cu drag de prima carte citită. Nu înțelegeam prea mult despre cuvintele greoaie pe care le întâlneam, dar plăcerea de a citi mă făcea să răsfoiesc cât mai multe cărți.

Într-o zi, am primit în dar o carte fermecată. Am deschis-o și am privit-o mirat. Cuvintele din carte erau scrise cu litere de aur. Atunci mi-am dat seama că adevărata comoară este cuvântul, ci nu aurul. Cuvintele te fac bogat. Un om citit este un om informat și înțelept. Aurul este doar o valoare materială pe care oricine îl poate cumpăra, însă cuvintele sunt cele ce fac parte din noi.

Costache Denis, cls. a VI-a D,

Școala Gimnazială „Episcop Iacov Antonovici”, Bârlad

Prof. coord.: Boroș Carolina

O carte rătăcită

Printre frunzele de toamnă, multicolore și pline de viață, se regăsește o carte aruncată. Covorul plin de aramă, iar când vântul bate vara o destramă.

Biata carte-nmărmurită scoate doar un cuvîntel.

– Toamna!!!

După clipele frumoase, ea zăcea pe un covor, însă a descoperit ceva. Frumusețea naturii. Toate frunzele se aliniau. Mai întâi un vânt suav care trece printre noi c-o bătaie între ploi. Frunzele printre copaci cad agale pe pământ, ca o ploaie mică ce își ia avânt, iar o carte rătăcită care nu a fost găsită, încă zace pe covor sub al nostru cer color.

Și uitându-se spre cer, vede ceva color, un câine mai aplecat care pleacă în spre vest, zări mutându-se înapoi. Dar să nu uităm că cartea noastră mică a descoperit ceva, o natură atât de mare care i-a ieșit în cale. Uite-așa s-a încheiat povestea de neuitat.

Mihai Ana Maria, cls. a VI-a D,

Școala Gimnazială „Episcop Iacov Antonovici”, Bârlad

Prof. coord.: Boroș Carolina

La teatru

Marta împreună cu colegii ei și doamna dirigintă au fost la Teatrul „Victor Ion Popa” să vizioneze piesa de teatru „O noapte furtunoasă”.

Fata era nerăbdătoare să înceapă piesa de teatru. Oricum, în maximum cinci minute trebuia să înceapă. Așa că, s-a gândit s-o viziteze pe mama sa care era directoarea teatrului. Merge la biroul ei, bate la ușă, însă, nu era acolo. Se gândise poate e în culise cu actorii. Nu era nici acolo. Dar mai rămânea un singur loc unde nu a fost: la garderoba unde mama ei verifică toate costumele. Merge acolo și o zărise pe aceasta. Își pune pe cap o pălărie cu puf de lebădă, ca să nu o recunoască, spunându-i că este o surpriză. Acea pălărie avea multe pene și îi acoperea o mare parte din față. Când Marta spune „Ola!”, salutul ei cu mama sa, directoarea o ia de mână și o duce pe scenă. Marta a încremenit! A fost uimită când mama sa a dus-o pe scenă, spunând că este o actriță, mai exact Lara, fiica președintelui. Marta era pe scenă, a ridicat capul și a observat o mulțime de oameni. Și-a luat inima în dinți și a încercat să intre în rolul personajului.

Un coleg al Martei, pe nume Patric, observă că este Marta pe scenă și îi spune doamnei diriginte. Când doamna dirigintă a observat, le-a spus elevilor:

– Măcar s-o privim, oare are aceeași carismă ca și mama ei?

– Da! afirmă elevii.

În final, piesa de teatru s-a terminat cu bine, iar când fata și-a dat jos pălăria de pe cap, mama ei a rămas fără cuvinte.

Genete Maria, cls. a VIII-a,

Școala Gimnazială „Episcop Iacov Antonovici”, Bârlad

Prof. coord.: Boroș Carolina

Cum s-a creat prietenia

Era odată ca niciodată, când pe Pământ existau numai două familii. Adam, Eva și copiii lor: Marta, Alex și Leo. Cealaltă familie era formată din: Nick și fetița lor, Carla.

Aceste două familii erau inamici, ei se urau deoarece familia lui Adam a fost creată de Dumnezeu, iar familia lui Nick a fost creată de cel din lumea de dincolo, de Satana.

Adam locuia în America, iar Nick în China, așa că nu se întâlneau prea des. Dar anii trec și copiii lor crescuseră.

Cele două familii au decis să-și trimită cel mai mare copil într-o expediție pentru a cunoaște minunile Pământului. Așa că, Leo și Carla au plecat la drum. Ei s-au întâlnit în Paris, unde la prima vedere, au înțeles de ce familiile lor se urau.

Ei au călătorit prin toată lumea și chiar dacă au trebuit să treacă peste niște obstacole, tot era bine. Ei s-au îndrăgostit și au dorit să știe și cele două familii.

S-au dus acasă și au dat vestea cea mare. Părinții lor s-au enervat foarte tare, dar nu mai aveau ce să facă, așa că s-au împrietenit și au devenit cei mai buni prieteni.

Și așa s-a creat prietenia. Familiile au trăit fericite până la adânci bătrânețe.

Lovin Alexia, cls. a VI-a,

Școala Gimnazială „Episcop Iacov Antonovici”, Bârlad

Prof. coord.: Fica Daniela–Nicoleta

Ecourile naturii

O rază jucăușă de lumină trandafirie îmi încălzește ușor obraji și pleoapele.

Pe chip mi se citește entuziasmul. Este prima dimineață de vară petrecută la munte. Apariția maiestruoasă a soarelui, globul auriu fierbinte, mă face să deschid de îndată ferestrele impunătoare. Valul de aer răcoros îmi inundă treptat camera, iar sclipirile bilei de foc oferă o notă caldă și plăcută încăperii.

Ies încântată în fața cabanei. Iarba fragedă, împodobită, parcă cu perle de rouă, copacii verzi, falnici și florile cu petale catifelate și parfum îmbietor, completează toate cele văzute până acum.

Din depărtare, zăresc fruntea munților neguroși! Șoapta lor tainică mă îndeamnă spre necunoscut...

Pornesc curioasă, dar cu puțină timiditate pe drumul de munte. După câteva zeci de minute, ajung la o cascadă din apropiere. Susurul misterios al apei mă relaxează. Liniștea adâncă îmi cuprinde sufletul!

Cât poți cuprinde cu ochii, vezi aburul de ceață care învăluie crestele munților și văzduhul senin, azuriu, cu câțiva nori pufoși, precum fuioarele bunicilor.

Deja și aerul proaspăt și umed, cu miros liniștitor de brad devine mai puternic.

Poienița în care am ajuns este parcă desprinsă din versurile lui Alecsandri! La câțiva pași, găsesc un lac cu apă limpede, deasupra căruia se află pletele lungi și frumos aranjate ale unei sălcii bătrâne, care profită de lumina ca de diamant a soarelui chipeș, mândru de locul lui la rang înalt pe cerul azuriu.

Pe lac, plutesc ușor niște bulgări liliachii pictați de celebrul Picasso. Sunt niște nuferi! Unii ațipesc ori, alții privesc curioși în jur.

Brazii înalți, fermecători și simfonia superbă cu o multitudine de sunete și culori a privighetorilor și a suratelor lor, schițează peisajul ideal pe care oricine și-ar dori să-l admire.

Continui drumul și după ceva timp, ajung pe munte. Peticele de zăpadă aduc un strop de strălucire ieșită din comun potecilor înguste, abrupte și pietruite.

De aici pot vedea întreg tărâmul fermecat scăldat în aur! Eternitatea naturii mă face să meditez asupra gândurilor mele și mai presus de toate să apreciez splendida creație a Domnului!

Bârlădeanu Bianca Ioana, cls. a VII-a,
Școala Gimnazială „Episcop Iacov Antonovici”, Bârlad
Prof. coord.: Fica Daniela–Nicoleta

Furtuna

Atunci când s-a instalat vacanța de vară și a pus stăpânire pe lume duiosul soare, eu împreună cu familia mea am ales să mergem într-o expediție cu vaporul într-un oraș nemaivizitat de noi, New York-ul.

Ajungând pe vapor, am rămas uluită de frumusețea peisajului care îmi umplea sufletul de liniște și veselie. După ce am terminat de despachetat bagajul, am ieșit afară ca să admir oceanul și cerul. Peste puțin timp, a început o ploaie torențială cu fulgere și tunete.

În momentul respectiv m-am speriat și am fugit să mă adăpostesc. Vaporul se legăna, vântul bătea cu intensitate mare și lua tot ce-i stătea în cale, iar tunetele se auzeau răsunător.

Mirificul peisaj de odinioară a fost înlocuit brusc cu unul înspăimântător. Stropii de ploaie cădeau puternic pe vapor și descărcările electrice nu dădeau semne că vremea se va liniști și soarele va mângâia din nou pământul.

În final, atât eu cât și familia mea am ajuns la destinația dorită în siguranță.

Necel Izabela, cls. a VI-a,
Școala Gimnazială „Episcop Iacov Antonovici”, Bârlad
Prof. coord.: Fica Daniela–Nicoleta

Castelul magic

Era o zi de vară pe care am petrecut-o foarte bine. Ajuns acasă mă pun în pat și obosit fiind, adorm și intru în lumea viselor.

În visul meu mă trezisem într-o pădure cu copaci colorați, pe o alee ca un curcubeu ce ducea spre o casă făcută din biscuiți de ciocolată, acoperiș din turtă dulce, o fântână cu suc și podea din tort. Chiar dacă arătau minunat, eu nu am mâncat deoarece credeam că sunt otrăvite.

Am mers mai departe, pe aleea multicoloră și am dat de un castel uriaș. Am urcat scările, iar la ultimul etaj era un vrăjitor costumat cu o pălărie albastră-deschis, cu stele albe și o mantie roșie. Lângă el se afla un dragon negru ce scotea flăcări pe gură.

Vrăjitorul mi-a spus să mă urc pe dragon și să îl urmez. Mă urc pe el și imediat vrăjitorul începe să zboare, iar noi după el.

După ceva timp, ajung lângă un portal ce mă trimitea unde voiam eu.

Până să iau decizia și să aleg un loc unde să mă teleportează, m-am trezit derutat, neștiind ce s-a întâmplat.

Mihai Sebastian, cls. a VI-a,
Școala Gimnazială „Episcop Iacov Antonovici”, Bârlad
Prof. coord.: Fica Daniela–Nicoleta

O schimbare

Vara, anotimpul preferat al oricărui copil. Eu nu iubesc anotimpul acesta, datorită faptului că școala are porțile închise. Ai trei luni în care să te revizuiști și să scapi de toate sentimentele negative pe care le-ai oferit sau le-ai primit la școală. În cazul meu ai parte de schimbarea pe care ți-ai dorit-o.

Mi-am făcut breton. Pentru a-mi schimba viața într-una mai bună, am decis ca și înfățișarea mea să se schimbe. Nu regret această decizie. Simt că mă definește mult mai mult.

Am început să fac sport. Mi-am dat seama că nu-mi pot petrece toată viața mâncând și navigând pe internet până când nu mai pot intra pe ușă, așa că am adoptat un stil de viață mai sănătos.

Ajungând în sfârșit la școală, am realizat că totul a rămas la fel de monoton. Curtea avea aceiași copaci ofiliți, același hol gri și aceleași scări fără sfârșit.

Clasa e tot acolo unde am lăsat-o. Colegii mei și cu mine ne așezăm în bănci. Într-un fel mă bucur că nu s-a schimbat nimic la clasă. Am atâtea amintiri în această încăpere.

Se deschide ușa, iar doamna dirigintă pășește pe podeaua cafenie până la catedră. Se așează pe scaunul negru cu mișcări lente și ne privește atent. Noi percepem mesajul transmis de privire și încetăm din a mai șușoti, așa că ea ne prezintă orarul și regulile din acest an. În fiecare an se întâmplă la fel. După o oră putem pleca la clasele noastre.

Ajung într-un sfârșit acasă. Constat că nimeni nu s-a schimbat. Deja devine plictisitor.

Îmi schimb repede hainele și ies afară împreună cu prietenii mei. Ne plimbăm prin cartier și e totul la fel. Doar o casă îmi face cu ochiul și mă opresc. O analizez atent. Seamănă cu o casă în stil american. Ar fi interesant să avem un prieten nou, care să fie străin. Arunc un ochi peste gardul mare de metal și zăresc o față de unsprezece ani care admiră priveliștea anotimpului de toamnă. Mama sa se auzea cum țipa la ea să se ducă la magazin. Mă îndepărtez de gard, iar ea iese cu greu din curte. Rămân acolo uitându-mă la ea cum pleacă. Peste puțin timp se întoarce și se apropie de noi. Rușinată, vine spre noi și ne întreabă unde se află magazinul. Îi arătăm unde se află, cumpără ce are de cumpărat și ne întorcem acasă. Duce lucrurile în casă și nu se mai întoarce. Am așteptat-o mai bine de trei ore, iar după aceea am plecat acasă.

Întinsă în pat, stau și mă gândesc, oare ce am făcut de nu s-a mai întors.

A doua zi, mă întorc la casa sa, dar nu se mai afla acolo...

Trofin Raluca, cls. a VI-a,
Școala Gimnazială „Episcop Iacov Antonovici”, Bârlad
Prof. coord.: Fica Daniela–Nicoleta

Tristețile și bucuriile toamnei

A venit toamna! Ce contează faptul că păsările care umpleau livezile, grădinile, pădurile cu trilurile lor au plecat spre țările calde? Se vor întoarce la primăvară cu mai multă dragoste la cuiburile părăsite, la copiii care le așteaptă cu atâta dor, la câmpiile care înverzesc în fiecare zi, înveselind natura. Vom fi din nou fericiți!

Deocamdată, suntem mulțumiți, încântați de culorile acestui anotimp, de galbenul frunzelor care se desprind ușor de ramuri, plutesc un timp de parcă și-ar căuta un loc unde să

se aștearnă într-un covor moale. Roșul, maroniul, portocaliul înveselesc natura. Florile din grădini își pleacă capul ușor, își pierd culoarea și se pregătesc de iernat. Nu dispar, pentru că și-au lăsat în pământ semințele care vor crește în anul următor. Numai dumitrițele (crizantemele), florile toamnei, se arată peste tot în toată splendoarea lor. Mireasma lor suavă aduce a sfințenie, a puritate.

Dar trandafirul? Cum rezistă el în nopțile friguroase? Ce-l face atât de puternic, să înfrunte iarna și să ne dea nouă, oamenilor un exemplu de rezistență?

Toamna își umple coșurile și cămărilor cu toate bunătățile: struguri, mere, pere, nuci, prune. Ce bogăție, ce bucurie pe noi, copiii! Nu ne strică fericirea nici ploile care uneori sunt atât de lungi și de plictisitoare. Poți să spui că toamna, la fel ca toate surorile ei, este un anotimp fermecat și fermecător.

Ciobotaru Maria Alexandra, cls. a V-a,
Școala Gimnazială „Episcop Iacov Antonovici”, Bârlad
Prof. coord.: Fica Daniela–Nicoleta

Iarna

Este Ajunul Crăciunului. Totul în ajun este acoperit cu o pătură albă, imaculată și pufoasă de zăpadă. Bradul este împodobit, iar darurile sunt împachetate. Îl aștept cu nerăbdare pe Moș Crăciun. Mama pregătește tot felul de gustări minunate, iar eu privesc la geamul înghețat să văd strălucitorii fulgi de nea.

Pe străzi, colindele răsună, iar totul în ajun arată ca în povești. Eu împreună cu familia mea, stăm la brad, mâncând gustări și povestind. La noi acasă, tatăl meu mă ajută la împodobitul bradului, mama pregătește masa, mătușa și unchiul meu se ocupă cu decorarea casei. Crăciunul este cea sărbătoare când ești aproape de cei dragi.

Crăciunul este o sărbătoare în familie, iar asta face parte din farmecul ei.

Stati Cristiana, cls. a VI-a,
Școala Gimnazială „Episcop Iacov Antonovici”, Bârlad
Prof. coord.: Fica Daniela–Nicoleta

Legenda unui om măreț

Pe vremea când lumea era un loc misterios, exista un tânăr dac, pe nume Decebal, care pe când era tânăr, s-a dus la vânătoare, ocupație pe care toți bărbații o făceau în acea vreme și cam după un ceas, în care nu a găsit niciun animal, se gândea să se întoarcă la casa lui modestă, când vede un pui de lup cu piciorul rănit și sângerând.

Când Decebal s-a întors, a vrut să-l ajute, lupul mârâind, nedorind să fie capturat sau omorât. Decebal l-a dus la casa lui, unde l-a bandajat și a avut grijă de el. După două săptămâni, s-a vindecat, dar nu a mai vrut să plece de lângă Decebal.

Cu anii, Decebal și lupul au mers de multe ori la vânătoare, împărțindu-și prada și dezvoltând o relație frățească.

Într-o zi, lupul și Decebal voiau să meargă din nou la vânătoare, când au auzit un om spunând: „Vin Romanii!”

Decebal, auzind asta se duse să captureze romanii care le invadeau turnurile lor, pline de cultură și istorie.

Când Decebal a ajuns, a observat un grup de trei romani și fără niciun efort a capturat doi dintre ei, în timp ce al treilea dintre romani și-a încărcat arcul cu o săgeată otrăvită, ținându-l pe Decebal. Văzând asta, lupul s-a aruncat cu propriul corp în fața săgeții

sacrificându-se pentru Decebal. Furios, acesta s-a repezit spre romanul îngrozit, hotărât să-și răzbune prietenul.

După aceasta, Decebal s-a uitat spre lup, cu durere, fiind vechiul său prieten. Știind că vraciul ar putea să-l ajute, s-a dus la el, dar acesta nu a reușit să-l vindece, dându-i vestea proastă lui Decebal.

Acesta, trist, nu voia să-și uite prietenul, așa că s-a dus la fierar cerându-i să-i sculpeze trupul lupului, prietenul său vechi.

Când lucrarea a fost gata, Decebal a rămas uimit de opera maestrului fierar, nu era corpul lupului, era un corp de șarpe, lucios, din alamă, însă chipul fioros era al prietenului său vechi, care îl privea fără frică, spunându-i parcă: „Fii puternic! Fii viteaz! Eu mereu voi fi scutul tău!”

Acest îndemn a devenit blazonul dacilor, împreună cu steagul feroce de lup, cu care dacii porneau în bătălie.

Însuflețit de vitejia sa și de spiritul neîmblânzind al prietenului lup, Decebal a devenit peste ani cel mai puternic, drept și iubit rege al dacilor.

Ghiur Ionuț, cls. a V-a,
Școala Gimnazială „Episcop Iacov Antonovici”, Bârlad
Prof. coord.: Fica Daniela–Nicoleta

Viața unui explorator

Capitolul I (Yeaty)

Acum ceva timp am câștigat un concurs de alergat și, ca premiu, am primit un balon de aer cald cu care puteam să merg în Scoția pentru a investiga un furt la cel mai mare muzeu din lume.

Am început călătoria pe 30 iunie 2019, la ora 15. Bineînțeles că nu m-am dus singur, l-am luat pe tovarășul meu, Erick, cu care am mai investigat și alte cazuri.

Pe când stăteam și trăgeam de frânghiile balonului, văd ceva alb, care se mișca printre brazi, era păros și mare. Atunci îmi pun cuțitul și niște unelte în geantă și cobor. Când ajung pe pământ și mă uit mai bine văd că acea ființă care se mișca era chiar Yety. Pe moment, singura idee care mi-a venit era să fug după el, dar nu eram pregătit, așa că am luat aparatul și când m-am întors... animalul a dispărut. Ahh! Am pierdut șansa.

-S-a dus șansa noastră, începu Erick. Puteam să fim cunoscuți datorită unei simple poze.

De când a spus asta nu am mai avut pace. Voiam din suflet să mă duc să-l gădesc. De necrezut este faptul că după toate astea am adormit în balon, chiar dacă stabilisem să dormim la un han.

Capitolul al II-lea Aventura prin zăpadă

M-am trezit dimineață la ora 8.30. Mă durea tare burta! Așa că m-am dus la baie. După ce am ieșit, am văzut că locuința în care stătea Erick era cuprinsă de flăcări. Mă duc să sting focul...mă uit împrejur și constat că tovarășul meu nu este nicăieri. L-am căutat peste tot, dar fără rost. Atunci îmi iau geanta și mă aventurez în pădure. Prima dată când am pătruns în pădure însăpăimântat. În scurt timp m-am întărit și am mers înainte. Pe la jumătatea drumului mă opresc de oboseală și mă așez lângă un copac. Stau eu liniștit cât stau și dintr-o

dată în zare îmi apare un băiat. Eu fiind amețit de această situație, îmi pun binoclul, chiar dacă era la 5 metri de mine și mă uit cu atenție. Când colo, îl observ pe Erick.

-Ce a fost așa de dificil să mă observi? Începu el.

-Scuze, Erick, dar nu mai am apă la mine și sunt amețit tare. Acum pot să te întreb ce cauți aici?

-Păi...am plecat de dimineață pentru a găsi lemne pentru foc, dar, din păcate m-am rătăcit.

-Bine! Haide!

Stîngă Maria Evelina, cls. a V-a A,
Școala Gimnazială „Episcop Iacov Antonovici”, Bârlad
Prof. coord.: Crăescu Mariana

Stejarul

Chiar și în vremuri de mult apuse, cu toate grijile lor, copiii aveau aceeași dorință de a se juca. Așa era și Ionel, ce trăia la marginea unei păduri, într-o căsuță, alături de tatăl său. Mama bolnavă s-a stins, fiind luată de îngerii cerești. Ionel era mereu trist, dar uita de acea stare

jucându-se într-o poieniță din pădure.

Se urca într-un stejar bătrân, ce părea să fie acolo, încă de la începutul lumii. De multe ori, copilul îi vorbea și făcea diferite giumbușlucuri, sărind de pe o creangă pe alta sau învârtindu-se în jurul acestuia.

Ca orice copac, stejarul stătea neclintit, doar scuturându-și, din când în când, ramurile sale semețe. Copilul observă această mișcare, dar învinuia vântul.

Între cei doi se stabili o prietenie, poate ciudată. Venind în fiecare dimineață în poieniță, Ionel dădea „bună dimineața” stejarului, iar acesta își scutură ramurile, ca de fiecare dată.

Într-o noapte, băiatul o visa pe mama sa și se trezi dimineață trist, cu ea în gând.

Merse în poieniță și se așeză la rădăcina copacului fără să-l salute. De data aceasta nu mai avea chef de joacă. Gândurile negre îl făceau pe bietul copil să lăcrimeze. Era greu fără mama lui...

– Bună dimineața! Se auzi o voce ce-i strica gândurile.

Copilul, speriat, sări în picioare și întrebă:

– Cine a vorbit? Și unde ești?

– Nu te speria, flăcăule! Sunt eu, prietenul tău!

– Dar unde ești? Nu te văd!

– Ba mă vezi! Sunt chiar în fața ta.

Ionel, uimit, își dădu seama că stejarul îi vorbea...

– Tu chiar vorbești?

– Da, băiete, dar nu sunt un copac oarecare, sunt Stejarul Destinului! Te văd supărat din cauza mamei tale. Eu am hotărât pentru ea, văzând că e o ființă bună, am trimis-o la îngerii, dar nu m-am gândit la suferința ta. Ascultă copile, am greșit, dar vreau să îți schimb destinul. Să știi că nu am mai făcut asta nimănui, niciodată. M-am gândit că tu meriți o soartă mai bună.

Uimit, copilul căzu în genunchi și întreba:

– Eu ce trebuie să fac?

– Du-te acasă!

– Cum?

– Pleacă! Acum!

Ionel nu mai stătu pe gânduri. Alerga într-un suflet. I se părea că nu mai ajunge acasă. Odată ajuns, deschise ușa și îl zări pe tatăl său, stând la masă.

– Unde ai umblat de dimineață? Îl dojeni acesta.

În bucătărie se auzeau foșnete și freamăte. Ionel intră și-și văzu mama pregătind bucate.

Izbucnind în plâns, băiatul se arunca la ea, îmbrățișând-o drăgăstos.

– Ce-i cu tine, măi băiatule? Ce-ți veni?

Cu ochii înlăcrimați, Ionel reuși să îngâne:

– Mamă, cât de mult te iubesc!

Cei doi se uitau uimiți unul la celălalt, dar vocea tatălui rupse parcă această vrajă:

– Nu-i gata mâncarea aia?

Pe înserat băiatul s-a dus la copac și i-a spus:

– Îți mulțumesc pentru ajutor!

– Cu mare plăcere, dragul meu prieten!

Pintilie Mara-Marina, cls. a V-a A,
Școala Gimnazială „Episcop Iacov Antonovici”, Bârlad
Prof. coord.: Crăescu Mariana

Puterea cuvântului

Cuvintele sunt cele cu care pătrundem în lumea fermecată a poveștilor fermecate și cu ajutorul cărora putem călători peste tot: în jurul Pământului, spre centrul planetei, în adâncurile mării sau chiar până la lună.

Ne putem bucura, de asemenea, și de călătoriile în timp.

În patria cuvintelor, există un univers populat de pitici năstrușnici și plini de umor. Întâmplările prin care trec personajele din poveste îl fascinează pe oricare cititor. Acesta poate călători pe aripile gândului într-o lume necunoscută vrând să se asemene cu ele.

Cuvintele din cărțile de povești constituie o hrană sufletească, pentru că ne îmbogățesc afectiv, ne fac să fim mai toleranți, mai sensibili, mai prietenoși, dar și cu o imaginație bogată și mai informați în diverse domenii.

Cartea – această minune a cuvintelor – ne transpune în lumi necunoscute, imaginare sau de mult apuse. Cu ajutorul cuvintelor cutreierăm universuri diverse, cunoaștem fapte extraordinare, oameni și frumuseți care depășesc puterea noastră firească de a le imagina.

Așadar, cărțile, cuvintele sunt o adevărată hrană pentru suflet și pentru minte.

Existența voastră a fost, este și va fi importantă pentru evoluția omenirii, întrucât fără voi ne-ar fi foarte greu să comunicăm. Voi, cuvintelor, sunteți o minune a minunilor!

Știu că mai sunt și alte mijloace de a comunica, dar ne vine mai ușor să vorbim!

Aceste lucruri vă fac să fiți speciale!

Tătaru Alexia Andreea, cls. a VI-a,
Școala Gimnazială „George Tutoveanu”, Bârlad
Prof. coord.: Căruțașu Cristina

SECȚIUNEA POEZIE

Să înțelegi și florile de câmp

Să înțelegi că florile sunt toate flori,
Și de aceea unele miros mai mult sau chiar deloc.
Să le iubești pe toate și să le strecuri,
La toate-n vaza vieții tale câte un loc.

Să înțelegi că adevărul,
Nu e întotdeauna cum îl știi.
Să înțelegi că și calvarul,
Își poate găsi locul în copii.

Să înțelegi că în a lor trăire,
Și că-n a lor umilă exprimare,
Se-ascunde o iubire și un înțeles,
Cât poate să cuprindă pentru câmp o floare.

Să nu uităm că toți ne naștem sub un soare,
Ce luminează fără să cunoască,
Dacă sunt flori de câmp sau de-s cireși în floare,
Atâta timp cât lumea e gata să-l primească.

Comănescu Dariana, cls. a VII-a B
Școala Gimnazială „Vasile Pârvan”, Bârlad
Prof. coord.: Ștefănică Maria, bibliotecar Jidănașu Manuela

Pentru tine, Doamna mea

Noi suntem un buchet de mulțumire,
Noi suntem ceea ce-ați clădit,
Noi suntem astăzi cu emoții și iubire,
Noi suntem bobocii ce au înflorit.

Noi ducem mai departe cu mândrie
A voastră trudă să fim buni,
A voastră muncă să cunoaștem
Și vorba românească și să fim români.

Să nu ne pierdem nici de ceilalți
Să nu ne pierdem nici de voi
Să nu-i uităm pe cei uitați
Dar mai presus de toate, să nu uităm de noi.

Să nu uităm de calea dreaptă,
În adevăr, să nu uităm ce e știința
Iar de-alergăm să mai urcăm o treaptă,
Să nu uităm să măsurăm putința.

Voi ne-ați făcut să dezlegăm mistere,
Voi ne-ați făcut să fim cutezători,
Voi ne-ați dat aripi și putere,
În ale tainelor comori.

Și dacă conștiința-i împăcată
Și dacă rostul e știut
Și de mai așezăm o cărămidă
Să nu-i uităm pe cei ce ne-au crescut.

Noi astăzi vrem cu mulțumire
Să v-arătăm că n-am uitat
De-a dascălilor prețuire,
Nici prima lecție, nici cel din urmă sfat.

Sunteți făuritori de oameni,
Sunteți cu harul de-a ne modela
Iar noi vom duce peste veacuri
Iubirea pentru „Doamna mea”.

Vișan Ioana, cls. a VI-a A
Școala Gimnazială „Vasile Pârvan”, Bârlad
Coord.: bibliotecar Jidănașu Manuela

Școala

A venit o rândunică,
Într-o bună dimineată,
Numai mie ca să-mi zică
Tot ce-i bun și drag în viață.

Cum se naște dimineța,
Dintr-un strop de rouă rece
Și cum se revarsă seara,
Dintr-o cană de vin rece.

Cum prin lanuri de secară
Graurii se joacă-n voie.
Cum vin copilași la școală,
Parcă-s pe arca lui Noe.

Și mi-a mai spus rândunica
Școala este creatoare,
Dintr-un om cât o fărâmbă
Școala îl face om mare.

Maloș Ștefan, cls. a VII-a B
Școala Gimnazială „Vasile Pârvan”, Bârlad
Prof. coord.: Ștefănică Maria, bibliotecar Jidănașu Manuela

Copilăria

Mireasma nucilor de toamnă
Sau glasul mamei dintre vii,
Sunt pentru mine o icoană,
Din cufărul cu amintiri.

Sunt ceea ce demult bunica
Îmi tot spunea printre povești.
Sunt ceea ce-a sădit mămica
Din vorbe blânde și povești.

Sunt glasul ferm al celui care,
M-a învățat neconținut,
Că nu-i nimic mai scump pe lume
Decât destinul ce l-ai împlinit.

Sunt împletirea minunată
A celui ce m-a modelat,
Sunt fata bunului meu tată
Ce pentru mine-i un erou nemăsurat.

Căci ei sunt pentru mine bucuria
Cu râs și floare de castan.
Ei mi-au pictat copilăria,
Și tot ce-i mai frumos de la ei am.

Panaite Izabela, cls. a VII-a B
Școala Gimnazială „Vasile Pârvan”, Bârlad
Prof. coord.: Ștefănică Maria, bibliotecar Jidănașu Manuela

Toamna

Pe covor de frunze moarte,
Arămii și reci, uscate,
Mirosind a gutui coapte,
Alunghi vara iar departe...

Cu castane și nuci verzi
Îmbii plozii să se joace,
Iar în crânguri și livezi
Angăriile n-au pace.

Știu că astea-s carnavaluri
De culori și de must dulce,
De recolte peste dealuri
Și de chiote de frunze.

Mere dulci și acrișoare
Gutui galbene și pere,

Stau gătite grămăjoare
În odaie la ferestre.

Fiindcă toamna-i armonie
De culori și de bucate
Lasă-n crânguri veselie
Frunzelor de vânt jucate.

Frangulea Teodora, cls. a VI-a A
Școala Gimnazială „Vasile Pârvan”, Bârlad
Coord.: bibliotecar Jidănașu Manuela

Mama

Frumoasa și iubită mamă,
În tine-mi găsesc alinarea.
Căci toată grija pentru mine,
Împletesc dragostea cu disperarea.

Să nu mă pierd în valul vieții,
Să nu mă las călcat de vânt,
Să nu uit glasul dimineții,
Sau ale nopții șoapte blând...

Ești o comoară îngropată
Adânc în sufletul meu mare,
Esti o mireasmă de tămâie
Ce mă luminează ca un far pe mare.

Ești raza blândă a dimineții,
Ești tot ce pot să îmi doresc
Și pentru toată truda tinereții,
Îți spun mămico „mult te mai iubesc!”.

Enache Delia, cls. a VII-a B
Școala Gimnazială „Vasile Pârvan”, Bârlad
Prof. coord.: Ștefănică Maria, bibliotecar Jidănașu Manuela

În ochii mamei mele

În ochii mamei mele stau
Minuni ce nu se pot descrie,
În ochii ei citesc povești
Și dramă dar și poezie.

La pieptul ei se naște pacea
Și tot ce-i bun pe-acest pământ,
În brațele măicuții mele
Se naște Raiul într-un cânt...

Din ochii mamei mele,
Am prins tot sensul vieții
Și cerul plin de stele
Și roua dimineții.

Și tot în ochii mamei
Mă văd în orice ceas
Și glasul mamei mele
Mă poartă pas cu pas.

Calciu Antonio, cls. a VII-a B
Școala Gimnazială „Vasile Pârvan”, Bârlad
Prof. coord.: Ștefănică Maria, bibliotecar Jidănașu Manuela

Dorul de măicuța mea

Multe doruri sunt pe lume,
Mai ușoare sau mai grele,
Însă unul vă pot spune
Este al măicuții mele.

Ochii ei ca de văpaie,
Cum veghează-n miezul nopții,
Când m-așteaptă prin odaie,
Rezemată-n pragul porții.

Maicuța mea-i icoană sfântă
Iar locul ei e printre sfinți,
Și orice patimă se uită
Când e iertată de părinți.

Ca maica mea nimic pe lume
Nimic pe-ntregul mapamond,
Nu poate dorul a mi-l stinge
Când noaptea mă trezesc plângând.

Blejeru Melania, cls. a VIII-a B
Școala Gimnazială „Vasile Pârvan”, Bârlad
Prof. coord.: Crețanu Eugenia, bibliotecar Jidănașu Manuela

Mama

Mama, tu ești pentru mine viață
Tu ești mama mea frumoasă
Tu îmi ești copilăria
Când stăteam cu toți la masă.

Și-atunci când tu n-ai să mai fii
Eu n-am să uit suspinul tău.
Cum te rugai în miezul nopții
Tot pentru mine, fiul tău...

Ah, ascultă mamă ruga mea
Căci te iubesc o veșnicie
Ascultă-mă și nu pleca
Alta ca tine nu o să mai fie....

Rămâi mereu în preajma mea
Așa cum ești tu de frumoasă
Că tare blândă-i vorba ta
Și tare mult de mine-ți pasă...

Să stai să-ți cânt adeseori
Cântec de dor și vesele cântări
Că ești cea mai frumoasă dintre flori
Tu pentru mine niciodată n-ai să mori...

Alexa David, cls. a VII-a B
Școala Gimnazială „Vasile Pârvan”, Bârlad
Prof. coord.: Ștefănică Maria, bibliotecar Jidănașu Manuela

Dragă toamnă

Dragă toamnă, ești frumoasă
Ai în plete nuci și mere,
Ai și rochii de aramă,
Ochii sunt ca o scânteie.

Ești și tare mofturoasă,
Imediat te schimbi la față,
Când din vânt cerni ploaia deasă,
Care ne cam ține-n casă.

Razele de dimineață
Te îmbie pe ogoare
Să-ți porți rochia de gală
Împletită cu recoltele bogate.

Pantofiori din gutuițe
Și mărgelile de nuci verzi,
Coarne coapte în cosițe
Mere dulci de prin livezi.

Dragă toamnă ești frumoasă,
Arămie și bogată,
Esti ogoarelor crăiasă
Cu must dulce parfumată...

Petrea Lavinia, cls. a VII-a B
Școala Gimnazială „Vasile Pârvan”, Bârlad
Prof. coord.: Ștefănică Maria, bibliotecar Jidănașu Manuela

Stele

Noaptea apar neîncetat,
Pe cer multe luminițe,
Care parcă îmi zâmbesc,
Într-un cânt de fericire.

Din odaia casei mele,
Le-aș iubi pe toate-n parte,
Însă una dintre ele,
Mi se lasă mai aproape.

De suspin și de durere
De al sufletului gând
Când în bezna nopții mele,
Mă frământă un singur gând.

Ce e mai frumos pe lume?
Să fii o stea printre stele
Sau să fii o lună plină,
Să le luminezi pe stele...

Panainte Beatrice, cls. a VII-a B
Școala Gimnazială „Vasile Pârvan”, Bârlad
Prof. coord.: Ștefănică Maria, bibliotecar Jidănașu Manuela

Gândăcelul Stupidacus

Era un vesel gândăcel
Și Stupidacus îl chema.
Toti gândăceii cam râdeau de el
Dar el cu glumele lor se juca.....

El era mare și voinic
Și ceilalți gândăcei spuneau
Că are cap de polonic,
Iar aripile-i miroseau.

Avea așa o formă care,
Nu prea e des de întâlnit
Și cu mustăți întrebătoare
Și de ce Stupidacus l-au numit.

Se juca singur pe ogoare
Prin crânguri sau prin poienițe
Până într-o zi când ce să vezi
Un gândăcel striga de jale...

Văzând cum tot se chinuie săracul
A și sărit în ajutor

Și de atunci Stupidacus
A devenit prieten tuturor.

Cristea Elena, cls. a VII-a B
Școala Gimnazială „Vasile Pârvan”, Bârlad
Prof. coord.: Ștefănică Maria, bibliotecar Jidănașu Manuela

Pe raftul bibliotecii

Pe raftul bibliotecii o carte prăfuită plânge,
De atâta timp nu-i nimeni tristețea să-i alunge,
Nici un copil cuminte nu vrea să o deschidă,
Povestea să-i cunoască, să învețe a ei pildă.

Și simte în profundu-i o luptă ce se duce,
Căci lumea sa ascunsă este la răscruce.
Eroii își aruncă spada, prințesele așteaptă în zadar
Iar zmeii din pădure și zânele încet-încet dispar.

Din paginile-i mângâiate doar de eternul timp,
Răzbate o chemare pe care-n sufletu-mi secăt o simt,
Să nu abandonăm nicicând o carte, căci viața ei e cu folos
Ea ne arată cu credință ceea ce-odinioară am fost.

Caterina Sozzi, cls. a VII-a,
Școala Gimnazială „Episcop Iacov Antonovici”, Bârlad
Prof. coord.: Boroș Carolina

Sfârșit de vară

Dragă vară ai plecat
Și toamnei tu ne-ai lăsat,
Cu ploaie și vreme rea...

Îmi e dor deja de tine,
De soare și seri senine,
De jocuri și fructe coapte,
Înghetată și vacanțe...

Pân' la anul care vine,
Eu la școală am să merg
Dar cu gândul tot la tine,
Lucruri noi am să învăț.

Carîp Alexia Ioana, cls. a V-a,
Școala Gimnazială „Episcop Iacov Antonovici”, Bârlad
Prof. coord.: Fica Daniela–Nicoleta

Vinovat

Simți cum privirea mea te arde
Și ochii ți-s plini de lacrimi;
Simți cum durerea te cuprinde
Și sufletul ți-e plin de patimi.

Glasul tău cel blând
Acum e țurțure de gheață,
Iar ochii ce sclipeau
Au rămas doar amintiri.

În ochii tăi căprui se ascunde suferința,
Iar inima ta își acceptă sentința.
În sufletul tău ard mii de amintiri
Care așteaptă niște vechi profeții.

Lacrimile tale s-au transformat în remușcări,
Iar inima ta are mii de cărări.
Zâmbetul tău păzește suferința,
Iar sufletul tău păzește străduința.

Pușcașu Alexia, cls. a VIII-a,
Școala Gimnazială „Episcop Iacov Antonovici”, Bârlad
Prof. coord.: Boroș Carolina

Prietenia

Ajutorul reciproc,
Urarea de noroc
Și un strigăt ce aduce
Prietenia mea cea dulce!

Om cu om se unește,
Inimă cu inimă se lipește
Ele sunt mereu unite,
Nnicând despărțite.

Frumoasa prietenie
Cea plină de fericire,
Tot așa mereu să fie
Umplută cu armonie!

Bolea Ribana, cls. a VII-a,
Școala Gimnazială „Episcop Iacov Antonovici”, Bârlad
Prof.coord.: Fica Daniela –Nicoleta

Toamna

Mere, pere, gutui, nuci
De toate să ne aduci
Toamnă dragă și bogată,
Te-așteptăm pe toată odată.

Nu mai stăm încă o lună
Să ne-aduci și ploi și brumă
Fiindcă timpu'-ndată trece
Și Baba-Cloanța vine cu rece.

Toamnă dragă te iubim
Și ne vine să bocim
Știm că iarna o să vină
Cu multă nea pe rutină.

Toamnă dragă te iubim,
Pentru toate-ți mulțumim
La anul când ne-ntâlnim
Să mă vezi cu coșul plin!

Mocanu Ecaterina Maria, cls. a V-a,
Școala Gimnazială „Episcop Iacov Antonovici”, Bârlad
Prof.coord.: Fica Daniela–Nicoleta

Păsările călătoare

Dragi păsări călătoare,
Încotro plecați voi oare?
Plecați în țările străine
Unde-s zările senine...

Dragi păsări cântătoare,
V-auzeam pe la izvoare...
Inima mi-o alinați
Când frumos voi îmi cântați...

Dragi păsări zburătoare,
Veți uita voi de noi oare?
Sau veți veni înapoi
Când vă va fi dor de noi?

Noi vă așteptăm cu drag
Vă ieșim mereu în prag
Cu privirea tot spre cer
Când veniți e un mister...

Bălăiș Andreia, cls. a VIII-a,
Școala Gimnazială „Episcop Iacov Antonovici”, Bârlad
Prof. coord.: Fica Daniela–Nicoleta

Primii fulgi de nea

Dulce-mbrățișare, parcă înghețată,
A unui fulg de nea ce se grăbea să cadă.
Pe asfaltul rece, am văzut un fulgușor,
Și apoi cu repezeală, se zăreau alții ca el.
Primii fulgi de nea începeau să cadă,
Mantia cea albă se așterne-ndată!

În pădurea-ndepărtată,
Animale mari și mici
S-au ascuns în a lor casă,
Și privesc cu-ngrijorare
Iarna cu înfrigurare.

Toate păsările au zburat
În văzduhu-ndepărtat.
În copacul din grădină,
Au rămas vreo patru, trei...
Guguștiuci și pițigoii.

Vine iarna, vine, vine...
Și îngheață tot ce prinde,
Iară țurțurii de gheață
Parcă fac garduri la ușă,
Și îi fac necazuri mamei și puiului Azorel
Care stă pitit la ușă și se face mititel.

Vasilache Maria, cls. a V-a,
Școala Gimnazială „Episcop Iacov Antonovici”, Bârlad
Prof. coord.: Fica Daniela–Nicoleta

Mama

Pe obrazul mamei mele
Se zărește o lăcrimioară:
-Ce s-a întâmplat, mămico?
O întreb cu glas duios.

-Puișorul mamei, drag!
Mâine pleci și-mi ești prea drag,
Ai crescut și pleci în lume,
Și nu știu dacă ți-i bine.

-Fără grijă, mama mea!
Voi veni la poarta Ta.
Chiar de nu se va putea,
Eu, să știi, că fac orice
Să rămâi în viața mea.

Și vă zic cu-nversunare,
Cât sunteți încă copii,
Bucurați-vă de mama
Și-ascultați de ea mereu,
Că vă zice doar de bine,
Sfatul ei nu-ți face rău.

Mai târziu, în viața asta,
Tot părinți vom fi și noi.
Și eu cred că-n lumea asta
Ne-am dori să fim eroi.

Să simțim ca mama noastră
Orice sunet la fereastră
Care-aduce de departe
Pe copii și nepoței,
Care sunt în ochii ei:
Apă, aer și pământ
Tot ce poate fi mai scump.

O mămică de-o aveți,
S-o iubiți, s-o prețuiți,
Căci sunt alți copii în lume
Care vor s-o strige tare:
– Unde-i MAMA?
MAMA, nu-i!
Să-i răspundă puiului!

Vasilache Ștefania, cls. a V-a,
Școala Gimnazială „Episcop Iacov Antonovici”, Bârlad
Prof. coord.: Fica Daniela–Nicoleta

Anotimpurile

Primăvara cea de vis,
E ca un paradis.
Mâncând din cireș de mai,
Ascultând muzică de nai.

Vara cea toridă,
Cu flori împodobită.
Pe iarba verde din livadă
Mâncând podoaba toată.

Toamna friguroasă,
Ne' aduce fructe'n casă.
Nuci, gutui, pere,
Și să nu uităm de mere.

Iarna albă, albă
Cu zăpada cea curată.

De Crăciun brad împodobit,
Cu betea a îmbogățit.
Așa trece anul în lumea mea,
Cu vreme bună, rea,
Primăvara blândă, vara călduroasă,
Toamna cu ploi și iarna friguroasă.

Turcu Ana Maria, cls. a VI-a A
Școala Gimnazială „Iorgu Radu”, Bârlad
Prof. coord.: Bodea Jenica

Natura

Mică, mică dar frumoasă
O natură copioasă
Are oameni și copii
Care-nvață poezii.

La lumina soarelui
Pe o bancă mică, mică
Stă o fată mai peltică
Care n-vață a citi
Multe cărți de poezii.

Andreea Ștefania, cls. a VI-a A
Școala Gimnazială „Iorgu Radu”, Bârlad
Prof. coord.: Bodea Jenica

Pădurea, o minune!

Crengile copacului,
Pline ochi cu păsărele,
Se aud în zori cântând, dragele de ele.

Vântul adie ușor,
Printre frunzele uscate,
Iar ele cad în grămezi neîncetate.

Iarna se apropie puțin câte puțin,
Pădurea se pregătește cu emoții,
Dar totuși cu un aer lin.

Parcă verdeța dispăre
Înlocuită de culori arămii,
Dar totuși, încă plină de emoții vii.

Nu vă mint, va fi cam greu,
Autoarea sunt chiar eu!

Popov Rebeca, cls. a V-a A
Școala Gimnazială „Iorgu Radu”, Bârlad
Prof. coord.: Bodea Jenica

Toamna

Acum, în prag de amurg,
Se scutur-frunze pe pământ.
Ceața umedă și deasă,
Ciocăne ușor să iasă.

Picături mari și rare,
Se pornesc acum.
Nici urmă de verdele aprins,
La noi în prag de drum.

Bruma argintie a împodobit grădina
Culorile aprinse pictează peisajul amurgit
Nici urmă de fluturii zglobii
În pata toamnei aurii.

Fructele în parg cu miros parfumat
Așteaptă să fie culese
De copii harnici entuziaști
Ce vor merge în curând la școală.

Moise Lorena-Ștefania, cls. a VII- a C
Școala Gimnazială „George Tutoveanu”, Bârlad
Prof. coord.: Mamalaucă Mariana

Româncuța

surorii mele Alessia Maria

Soarele pe cer răsare,
Azi, în casă-i zarvă mare,
La noi este sărbătoare:
Sora mea are serbare.

Este sora mea iubită,
Nu e 'naltă, e cam mică,
Ochii sunt de peruzea,
Are părul mătăsos
Și un zâmbet chiar frumos.

Păru-i blond e în cosiță
Și pe cap poartă fundiță
Iar cu pasu-i mic grăbește,
Către școală ea pornește.

Poezia-o știe toată
O va recita pe dată.
Mama, care-i mândră tare,
Îi va da o-mbrățișare.

Este-a noastră româncuță,
Tricolor are-n codiță,
Ne recită iar și iar
Despre dragostea de țară.

Vlădescu Alexandru Valentin, cls. a V-a D
Școala Gimnazială „George Tutoveanu”, Bârlad
Prof. coord.: Stan Vladimir

Tărâmul naturii

Floare dragă, floare scumpă,
Floare de nu-mă-uita.
Ilegal de-mbietoare,
Fermecată ca o stea.
Tărâmul tău... plin de scheleți
Verzi, fățarnici și puternici,
Blestemați cu suferință,
Țipete, furtuni și ploii.
Slavă mamă a naturii,
Apari și iei tot ce-ai văzut
Și mă-ndrumi spre-un loc mai bun,
Paradis de nicăieri
Plin de viață și-adieri.

Sîrbu Laura, cls. a VIII-a C
Școala Gimnazială „George Tutoveanu”, Bârlad
Prof. coord.: Stan Vladimir

Mamă

Dragă mamă, te iubesc
Și tot binele-ți doresc,
Doar tu ești numai a mea
Și niciodată n-ai fost rea.

Știu totul despre tine
Și că mă iubești pe mine,
Știu că te-am și supărat,
Dar tot timpul m-ai iertat.

Eu ți-aș da inima mea,
Dar tu o ai în grija ta,
Tu vrei să fiu sănătoasă
Și să fiu o curajoasă.

Rusu Alexandra, cls. a V-a D
Școala Gimnazială „George Tutoveanu”, Bârlad
Prof. coord.: Stan Vladimir

Cromatică

Cerul a-mbrăcat o haină murdară,
Păsări au plecat departe de țară,
Sub nouri groși soarele apune -
Parcă-i o altă lume.

E frig... și mi-e frig –
Somnul greu mă cuprinde;
E greu... și mi-e greu -
Gândul mă poartă, în vis, spre colinde;
E ploaie, e vânt, e furtună -
Frunzele în prag mi se-adună.

Unde-i culoarea copacilor?
A căzut odată cu frunzele,
S-a înălțat în zborul păsărilor,
Sau poate mi-a rămas pe buze?...

Răileanu Gabriela Loredana, cls. a X-a
Colegiul Național „Gh. Roșca Codreanu”, Bârlad
Prof. coord.: Oportov Mihaela

Balada zorilor

Veșted sună la fereastră murmurul amurgului,
Ce se plimbă printre frunze pân' la pasul cerbului.
Cu podoaba prăfuită de al veșniciei dor,
Cântă greierii sonete, îngânându-se în cor.

Și de sus lumina cade, așternută pe copaci,
Care sunt purtați de vraja migăloșilor gândaci.
Glasul codrilor se-mbată cu parfumul greu de tei,
Ziua-i dusă până-n nori, apoi ies din cer scânteii.

Iar prin susurul de nufăr, ce s-a șerpuit pe lac,
Trec agale libelule cu ecouri de un veac.
Și cum s-a deschis tabloul cu mireasma unei flori,
Se închide fila cărții cu natura în culori.

Lăpușeanu Andreea, cls. a XII-a
Colegiul Național „Gh. Roșca Codreanu”, Bârlad
Prof. coord.: Oportov Mihaela

Identitate

Astăzi, la evidența de persoane
S-a raportat dificultate mare
Pe rând, toți angajații au demisionat
Căci nimeni nu a mai solicitat
Vreun document de identificare.

Nu se mai poartă ecusonul, eticheta
Părul a devenit oficial emblema,
Iar foarfeca modalitatea
De -ați pune-n evidență personalitatea.

Mai toarnă puțină vopsea, poate un mov...
Abracadabra, ești un clown.
Scurtează sub lungimea ce-i admisă,
Să fii văzută drept o feministă,
Sau poate o urmezi pe Rapunzel,
Căci e în vogă
Să ai o reputație de rocker.

Astfel, noi oferim varietate
Atunci când vine vorba de clasificare
Suntem felul în care arătăm
Și nu ceea ce-am fost odată
Oameni.

Groza Andreea, cls. a XI-a
Colegiul Național „Gh. Roșca Codreanu”, Bârlad
Prof. coord.: Oportov Mihaela

Scumpă mamă

La pieptul tău eu vin în grabă,
Să-mi strâng în brațe mama dragă,
Pulsul să ți-l aud încet,
Căci bate din ce în ce mai lent.

Să-ți aud vocea de copilă,
Ce-n suflet mi se imprimă.
Vocea cu care îmi cântai,
Seara, când mă legănai.

Îți ating mâinile și le sărut
Mâinile cu care m-ai crescut.
Cele cu care ai muncit,
Să-ți faci copilul fericit.

Mă-nchin în fața ta și-mi cer iertare, mamă
Îmi cer iertare pentru tot ce am făcut.
Și nu ezit să scap vreo lacrimă,
De' chipul ți se face nevăzut.

Apostu Mihaela, cls. a IX-a
Liceul Teoretic „Mihai Eminescu”, Bârlad
Prof. coord.: Bîrsan Simona

Colț de rai

M-a înnebunit mama cu florile ei!
Are-n grădină mari, mici,
Roșii, galbene, mov, albastre,
Din toate, câte vrei!

La început nu înțelegeam.
Apoi am descoperit bucuria din ochii ei:
Că n-a muncit în zadar!

Bucură ochi, suflet și minte.
Aproape că arată ca niște ființe!
Sunt parfumate; unele mândre, altele modeste.
Și mă bucur că munca mamei în zadar nu este!

Trecătorii se opresc uimiți
Și se uită la flori, le inspiră parfumul...
Sunt fericiți!
Mama bucură batrânelele din cartier
Și le dăruiește câte-un buchet
Chiar dacă ele nu cer.

Îndrăznesc să cred că mama a inventat raiul.
Curcubeul mi-e martor!
Edenul își trăiește traiul.

Vătămanu Alexandru, cls. a XII-a
Colegiul Național „Gh. Roșca Codreanu”, Bârlad
Prof. coord.: Stroe Cristian

EDIȚIA A III-A

2020

SECȚIUNEA PROZĂ – GIMNAZIU

Tărâmul mistic

Într-una din după-amiezile fierbinți de vară, furtuna Eloie se năpusti vijeliosă peste întreg ținutul, ceea ce mi-a schimbat viața. Din aceea zi, am început să ajut pe oricine îmi trimitea Dumnezeu în cale. Deși, de atunci, au trecut doi ani, îmi aduc aminte atât de bine, de parcă ar fi fost ieri, trecuseră doi ani plini de fapte bune. Mă aflam pe câmp să ar pământul, totul în jurul meu era liniștit. Soarele arzător îmi încălzea fruntea și uneori simțeam nădușeala din aer, transformându-se în stropi de sudoare sărată care îmi șiroiau pe față, până sub bărbie. Cu greu mai puteam respira. Deodată, ca din senin, apărură o lumină puternică, parcă desprinsă din focul nestins al soarelui, care mai degrabă arăta ca o sferă înconjurată de o lumină neobișnuită, asemenea unui fulger. Curajoasă și temerară, așa cum tata îmi spunea adesea, m-am apropiat încet, până aproape de acea lumină bizară. Nu știam nici ce era, nici ce voi descoperi, însă parcă mă simțeam împinsă de un amestec de curiozitate și de neliniște; nu aveam cea mai mică idee că viața mea avea să se schimbe din acel moment. La prima vedere, sfera luminoasă părea inofensivă, dar urma să descopăr că nu avea să fie așa. A început să se apropie de mine, dându-mi ocol de câteva ori și fără să realizez mă prinse înăuntrul ei, ca într-un vârtej. Nu mai aveam ieșire, priveam uimită cum totul se derula cu o viteză uimitoare, așa că m-am uitat într-o parte, iar ceea ce mi se derula înaintea ochilor era ceva cu totul și cu totul extraordinar. Pe jos, se profila un covor pufos din nori roz, parcă eram într-un vis, dar, de fapt... totul arăta ca într-un vis pe care mi-l aminteam, parcă, din ce în ce mai limpede. Era ciudat, într-un fel, cunoșteam acel loc, însă nu știam cum. Clădirile erau roz, clădite în forme care mai de care mai interesante, cubice, sferice sau ca niște piramide ascuțite cu fațete strălucitoare. Apoi, dintr-un colț, se auzi un sunet straniu, ca un scâncet de durere, și privind mai bine de unde venea, am observat un bătrân care plângea. Acesta era îmbrăcat într-o haină veche, ponosită și pantaloni maro, cârpiți în genunchi, mai mult niște zdrențe. M-am apropiat de el, întrebându-l de ce plânge, dar nu am primit niciun răspuns, așa că i-am privit cu atenție fața aplecată. Aceasta era mov, ochii săi aveau lacrimi ca de gheață, atârându-i pe obraji. În acel moment, am realizat că acesta nu mai era în viață. Speriată, cu un țipăt de groază și teamă, am făcut câțiva pași îndărăt. Privindu-l mai atent, am observat în palma lui o foiță pe care era scris ceva ce am reușit să deslușesc de la distanță: „Dacă citești acest mesaj, înseamnă că EL m-a luat și nu se va opri, până când nu va fi eliberat de un suflet pur care, totodată, îi va elibera și pe oamenii care au ajuns aici și nu au avut destul curaj, pentru a-l înfrunta. Ai grijă! La capătul străzii este o casă mare, unde se află cheia care poate deschide ușa spre lumea pământescă. Pentru a lua cheia, trebuie să intri în casă când EL nu este acolo, întrucât acesta păzește casa și se depărtează de ea, o dată la 10 minute. Dacă te decizi să salvezi oamenii, îi vei găsi pe toți în clădirea-turn de pe aceeași stradă. Nu ai mult timp, grăbește-te!”

Gândul, că nu știam cum să reacționez, nu-mi dădea pace deloc, nu știam ce să fac, deși îmi doream nespuse de mult să-i salvez pe acei oameni, și, cine știe, poate și pe acel misterios EL. Mă frământam, întrebându-mă cine este, cum arată și de ce răpea oameni, ținându-i captivi.

În câteva minute, am și ajuns la casa în care erau închise acele persoane pe trebuia să le salvez. Casa era albă și avea inscripționat deasupra ușii semnul crucii. Am trecut de cele câteva uși masive de metal, iar după cea mai grea dintre ele, i-am văzut pe toți. Erau în jur de o sută de oameni, copii, adulți și bătrâni, care îmi cereau cu diperare să-i ajut. Toți erau îmbrăcați la fel, ceea ce mă făcea să mă simt cam ciudat, fiind singura îmbrăcată în roșu. Deodată, s-au auzit pași grei, apropiindu-se. Era EL, Lucifer. Avea culoarea pielii verde și hainele mov. Era înalt și cu părul zburlit, de parcă abia ar fi ieșit dintr-o luptă. Oamenii m-au

avertizat să nu-l subestimez, întrucât ei au fost blocați acolo, de teama că Lucifer le va face ceva groaznic. După 10 minute, Lucifer a plecat, așa cum făcea la fiecare 10 minute. Am decis că este momentul să plecăm cu toții de pe acel tărâm mistic. În acel moment, mi-am adus aminte de bătrânel și de o cheie despre care citisem în mesaj. I-am întrebat pe oameni, dacă știau la ce trebuia cheia.

– Cum putem pleca de aici? Are trebuință această cheie?

Un copilaș de 6-7 ani, mi-a zis:

– Știu eu, cum să plecăm toți de aici.

– Te rog, spune-ne! I-au cerut oamenii cu speranță în glasurile răvășite de spaimă.

– În casa păzită de Lucifer, este ascunsă o cheie. Dacă vom reuși să o luăm, această cheie

ne va ajuta să pătrundem în camera-portal de la ultimul etaj. Dincolo de aceasta, se deschide drumul nostru spre libertate, spre lumea pământenilor. Adăugă băiețelul, cu mult curaj.

– Eu știam ce trebuie să facem.

Atunci, am realizat că și el avea un bilețel, exact ca al meu, poate chiar de la aceeași persoană. M-am hotărât să-l întreb de unde știe:

– De unde știi ce trebuie să facem pentru a pleca?

Deodată, tresare și-mi răspunde încet:

– Când am ajuns, am văzut un bătrânel care plângea. După ce m-am apropiat de el, am observat că avea un bilețel în mână. M-am aplecat să iau bilețelul și atunci am realizat că bătrânelul era mort.

După cele spuse de băiat, am profitat de ocazia că EL este plecat și am decis să intru în casa-turn. Totul a mers bine, poate chiar prea bine, până când am luat cheia de pe măsua. Dintr-o dată la etajul casei, se aprinse o lumină. Curioasă, am decis să urc să verific ce este acolo. Așa am descoperit că era ușa-portal către pământ. Eram extrem de bucuroasă că reușisem ceea ce-mi propusesem. Timpul trecea și eu nu realizam acest lucru. În acest timp, Lucifer se întoarse în fața casei. Oamenii mă strigau îngrijorați, dar eu eram prea fericită, la gândul că puteam pleca acasă. Apoi, am auzit vocea cristalină a unui înger care mi-a șoptit:

– Fată dragă, nu pleca. Cum vei mai putea fi liniștită vreodată, știind că i-ai lăsat pe acești oameni nevinovați aici?

Atunci, am realizat că aveam o misiune, că fusesem trimisă acolo, pentru a-i ajuta pe cei captivi să se întoarcă pe pământ, la viețile lor. Lucrul la care m-am gândit a fost să aștept, până Lucifer urma să plece pentru alte 10 minute și așa să-i salvez pe oameni. Zis și făcut. Am deschis larg ușa casei, și i-am chemat pe oameni, cerându-le să mă urmeze. Aceștia se grăbeau, ieșind cu mare grabă, dar în urmă rămase o bătrânică, pe care, am ajutat-o să urce scările de la casa-turn. În acel moment, Lucifer se întoarse. Speram să nu se întoarcă atât de repede, însă se pare că nu avusesem dreptate. Într-o clipă, ajunse lângă mine. Nici nu știam cum ar fi mai bine să reacționez. Când, cu glasul plin de umilință, îmi spuse:

– Te rog, ajută-mă! Luați-mă cu voi. Ești singura mea salvare! Spuse el disperat.

– Cum?! Nu mai înțeleg nimic... dacă o să ne rănești? Am întrebat confuză.

– Eu nu vreau să rănesc pe nimeni. Sunt așa, din cauza unei vrăji care m-a trimis aici cu această înfățișare, și nu pot fi salvat decât de un suflet pur. Spuse el cu multă teamă.

Nu eram sigură că spune adevărul, deși fața lui angelică îmi dovedea că nu minte. Așa că am decis să-l iau și pe el, împreună cu restul oamenilor.

– Bine, te voi lua și pe tine.

Am trecut toți prin ușa-portal care trebuia să ne ducă pe pământ, după toate indicațiile. În câteva secunde, toți, mai puțin Lucifer, și-au regăsit locurile dragi, de unde fuseseră răpiți cu mult, mult timp înainte. Lucifer era, de fapt, un înger a lui Dumnezeu și din acel moment, până în prezent, îmi stă mereu aproape și mă păzește de toate relele.

Chiar dacă întâmplarea a început într-un mod misterios, în final, totul a ieșit mult mai bine decât aș fi crezut vreodată. După cum spune adesea tatăl meu: Fii liniștită, draga mea, după nori, întotdeauna iese soarele.

Neagu Ștefania Ana-Maria, cls. a VII-a
Școala Gimnazială „Manolache Costache Epureanu”, Bârlad
Prof. coord.: Cărăbăț Niculina

Povestea Ellei, salvatoarea stelelor

Fiecare are povestea lui, dar unele dintre ele au ceva anume care le face să fie mai speciale, poate tocmai pentru că ne aparțin nouă. Așa este și povestea Ellei, unică, fascinantă și uimitoare, care te inspiră și te poartă ușor, ușor spre o lume magică.

Însoțită de glasul blând al bunicii, care seară de seară mă adormea cu câte o poveste, am trecut dincolo de spațiul cald al camerei, în cel fantastic, printre stele, pe tărâmul poveștilor. Și nu știu cum, dar parcă toate eroinele din poveștile bunicii semănau cu mine. Să fi fost o întâmplare sau, cine știe, poate că bunica avea ceva ascuns în sufletul ei, care pentru mine, nu putea fi deslușit...

Ella, fetița din poveste, locuia într-un mic sat uitat de lume, într-o căsuță veche. Era foarte săracă, dar avea o inimă mare și bună. Era așa de frumoasă, încât soarele îi zâmbea și o alinta în fiecare dimineață. Avea părul lung, ondulat ca valurile mării și fin ca mătasea, ochii căprui asemenea frunzelor rumenite de razele fierbinți ale soarelui, buzele roșii ca focul, pe care afișa mereu un zâmbet diafan, mâinile catifelate și micuțe, glasul melodios precum cel al unei privighetori și o privire gingașă și luminoasă.

În fiecare seară, când pe pânza neagră a nopții se vedeau desenate fire aurii ca niște flori de colț, stelele și mândra lună, Ella le privea pe geamul din camera ei și vorbea cu ele, povestindu-le despre greutățile vieții de zi cu zi. Cu lacrimi în ochi, admira strălucirea stelelor care îi luminau fața catifelată. După ce seara trecea ca o adiere de vânt, Ellei i se făcea iar dor de dragile ei stele. Într-una din seri, Ella observă că stelele nu mai erau pe bolta cerului, dispăruseră parcă fără urmă. Tot ce se mai vedea pe cerul negru era doar marea lună, acum speriată și îngrijorată. Fetița începu să plângă amarnic, iar pe obrajii ei se rostogoleau lacrimi mari ca boabele de rouă. A rămas cu ochii ațintiți la cer toată noaptea, până când zorii își făcuseră apariția. Ella se gândea unde ar fi putut să dispară iubitele ei stele. Toată ziua s-a frământat, încercând să înțeleagă misterul dispariției stelelor. După ce soarele trecu dincolo de linia asfințitului, Ella se așeză la geam, așteptând întâlnirea cu stelele ei dragi, însă acestea tot nu își făcură apariția și fetița simțea cum tristețea și dorul îi invadau inima. Cerul care răspândea atâta splendoare și prietenele ei, stelele, care aduceau o lumină atât de rară pe cerul nesfârșit, dispăruseră, într-un întuneric înfricoșător, de nedescris. Chiar și luna, care de obicei se îmbăta cu parfumul amețitor al zambilelor și ghioceilor, se retrăsese undeva în întunericul adânc al nopții.

Dis-de-diminează, Ella era pregătită să descopere ce s-a întâmplat cu prietenele ei iubite, stelele. Se pregăti de drum, deși era un pic speriată, și plecă spre casa vrăjitorului din sat care era considerat nebun de către săteni. Ajunse la o căsuță mică, cu o ușă din lemn pe care scria cu litere mari și roșii: NU DERANJA!

Fetița era foarte speriată, inima îi bătea așa de tare, încât credea că îi va exploda. Dar, prinse un curaj nebănuț, și bătu la ușa care se deschise singură, scârțâind straniu. Ella, însuflețită de dorința de a primi ajutor, intră și întrebă hotărâtă:

– Hei, e cineva aici?

Și deodată, luminile se aprinseră și o voce groasă îi spuse:

– Intră și ia loc, vin imediat!

Fetița se așează pe marginea unui scaun mare, impunător, de lângă masa pe care se aflau două ulcele cu ceai aburind, umplând camera cu aroma puternică a florilor de tei. Deodată, de după un paravan întunecat, apăru un bătrân cu barbă albă, lungă, înveșmântat într-o robă albastră.

– Tu chiar ești vrăjitor? rosti fetița cu o vizibilă ezitare în voce.

– Hmm, ce crezi? răspunse bătrânul zâmbind șăgalnic în colțul gurii.

– Ce să spun? Acum, cred că da! Și pe chipul fetei apăru un surâs plin de speranță.

– Ce te aduce aici, în acest loc pustiu? întrebă bătrânul.

– Păi... cum să-ți spun... Prietenele mele, stelele și luna, au dispărut, eram obișnuită să le văd seară de seară dansul voios pe întinderea minunată a cerului, care dădea atâta splendoare nopții, încât licuricii ieșeau din ascunzătorile lor, făcând un spectacol mirific, sclipitor, unind, parcă, cerul cu pământul. Așa că, te implor, adu-mi înapoi stelele, luna și cerul meu frumos!

– Mă tem că nu pot face nimic. Sunt prea bătrân, doar tu ești singura care poate să aducă înapoi stelele. Ești mult mai specială decât crezi!

– Chiar așa? Eu sunt doar o fetiță care își vrea stelele înapoi! Ele sunt singura mea familie. Îmi poți spune ce s-a întâmplat? Unde sunt?

– Regina Rionna le-a răpit. Ea este foarte puternică și vrea să fie și mai puternică, așa că le-a luat și le va absorbi strălucirea pentru a se încărca de energie. Dacă va reuși să absoarbă toată strălucirea stelelor și a lunii, acestea vor dispărea pe veci!

– Și cum pot opri asta?

– Va trebui să pleci spre muntele Zizi, acolo o vei găsi pe zâna Sibilla, Zâna Stelelor, ea știe ce trebuie făcut și cum trebuie acționat.

– Nu știu dacă voi ajunge la timp!

– Nu te panica, vei intra prin portalul construit de mine cu mult timp în urmă. Vino!

Vrăjitorul o luă de mână pe Ella și, deodată, apăru o ușă. Era o simplă ușă din lemn vechi. Ella era foarte confuză.

– Intră și în scurt timp vei fi acolo. Ai încredere în mine!

– Bine. Ți mulțumesc!

– Izbândă, fata tatii, îi spuse bătrânul cu un zâmbet încrezător.

După câțiva pași, fetița se trezi în fața unui imens castel, făcut tot din sticlă strălucitoare. Era foarte frig. Ella intră și strigă cu mult curaj:

– Bună, eu sunt Ella, am venit să o înfrângem pe Rionna și să aducem stelele înapoi. Însă nimeni nu îi răspundea. Ella era destul de încrezătoare, spera să o întâlnească pe Sibilla, să o ajute să aducă luna și stelele pe cer.

La un moment dat, se auzi o voce caldă și suavă:

– Știu cine ești, draga mea!

Ella se uita, ba în stânga ba în dreapta, nu înțelegea de unde venea vocea.

– Unde ești?

– Sunt aici, nu te teme. Și zâna apăru în fața ei, ca la un semn magic. Era superbă, atât de frumoasă, îmbrăcată într-o rochie lungă, bătută cu diamante rare, părul era împodobit cu flori argintii, iar ochii păreau două stele strălucitoare ce te purtau cu gândul spre o altă lume.

– Mărită Zână, ești de-a dreptul uimitoare! exclamă fetița, vrăjită de frumusețea ei.

– Ți mulțumesc, Ella!

– Mă cunoști?

– Cum să nu te cunosc, Ella? Părinții tăi au fost cei care au salvat stelele de multe ori. Îmi pare rău că nu mai sunt în viață, însă știu că ei se află undeva, într-un loc mai bun, încărcat de lumină, cu grădini veșnic verzi și înflorite, înconjurați de oameni minunați, cu inimi mari, curate.

– Incredibil! spuse fetița cu o ușoară nostalgie în glas.

– Mă bucur să te văd aici, continuând misiunea părinților tăi!
– Și eu mă bucur mult! Acum, trebuie să salvez stelele, până nu e prea târziu!
– Ai un plan? spuse zâna cu entuziasm și încredere.
– Din păcate nu... speram să ai tu unul!
– Știu că Rionna nu poate suporta să privească lumina puternică! E sora mea, suntem gemene, dar atât de diferite.

– Serios?
– Știu! Ea a fost mereu așa de rea și dificilă.
– Trebuie să ne grăbim, până nu va fi prea târziu! Spuse fetița cu încredere.
– Ai dreptate! Dacă Rionna va reuși să absoarbă toată strălucirea stelelor, eu voi muri, fără a mai putea să te ajut vreodată, acum e ultima ocazie să o învingem definitiv!

După puțin timp de gândire, Ella și Sibilla aveau un plan și o strategie, erau pregătite să plece în misiunea nobilă pe care o aveau. Însă, pe neașteptate Sibilla deveni slăbită și strălucirea ei era din ce în ce mai slabă.

– Ce se întâmplă? întrebă Ella speriată.
– Stelele și luna se sting! Nu mai avem mult timp, așa că îți voi transfera ție toată puterea mea!

– Singură, nu voi reuși să o înfrâng!
– Ești puternică! Vei vedea că vei reuși!

Sibilla o luă de mână pe Ella și ea începu să strălucească ca o super stea, simțind o putere de nedescris. Credea că nu va reuși, dar iubirea față de prietenele ei o făcea puternică și încrezătoare. Cu lacrimile scaldându-i ochii ca două diamante, plecă să aducă stelele înapoi.

Nu trecu mult timp și Ella ajunse la castelul uriaș al reginei Rionna. Castelul era imens, înconjurat de un zid negru, cu spini ascuțiți, era un loc înfiorător. Fetița trecu destul de anevoios peste gard și plină de curaj intră în castel. Dincolo de ușă, era doar un hol lung care părea fără sfârșit. Ella merse mult până când în fața ei apărură o ușă. Ella era derutată. Deschise ușa și intră într-o sală uriașă, unde erau ținute captive toate stelele și luna. Pentru prima oară, după atâta timp, Ella își revăzu prietenele, însă erau aproape fără viață, lipsite de strălucirea lor minunată. Pe obraji ei, ca petalele de trandafiri, cădeau lin lacrimi de durere. O voce rece și dură o readuse pe Ella din starea în care se afla, urlând:

– Cine ești? Ce cauți în castelul meu???

Era Rionna. Îmbrăcată într-o rochie lungă, neagră ca smoala, ce îți dădea fiori, părul scurt ca un arici și cu ochii scăpărători și vineți, în care puteai vedea răutatea și dorința aprigă de a fi cea mai puternică.

– Am venit să iau stelele și luna!
– Ha, ha, ha, râse regina cu un hohot malefic. Cine te crezi să intri în castelul meu?
– Sunt Ella! spuse fetița cu încredere!
– Stelele sunt ale mele, și eu strălucesc acum, datorită luminii pe care am luat-o de la ele.

– Oricât ți-ai dori să strălucești, niciodată nu vei fi ca stelele!
– De ce crezi că ți le-aș da?
– Deoarece sunt ale tuturor oamenilor! Ei își pun dorințe, așa încât, atunci când mor, fiecare pleacă la steaua lui. Și părinții tăi au steaua lor. Atunci când o stea se stingă, apare luna care strălucește cât toate și astfel cei plecați pot trăi mai departe în lumea stelelor!

Din ochii tulburi ale Rionnei cădeau lacrimi. Simțea ceva ciudat, ceva ce nu mai simțise niciodată! Se simțea vinovată, așa de vinovată, încât gândul îi zbură la bunii ei părinți, lăsându-se copleșită de amintirile din copilăria frumoasă și fericită. Rionna cedă și înapoie strălucirea stelelor. Totul revenise la normal.

Ca prin vis, Ella se trezi în camera ei, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, privind spre cer, unde văzu un mesaj luminos format din mii de stele fericite: ELLA, ÎȚI MULȚUMIM!

Fetița realizează, că, uneori, visurile se nasc în viața de zi cu zi, și se pot împlini, mai devreme sau mai târziu, dacă ai sufletul curat și bun, plin de speranță și încredere în cei de lângă tine. Așa că, acum, Ella se simțea împlinită.

Când o stea se stinge, apare luna și strălucește cât toate stelele la un loc. Ella strălucea cel mai tare, în ochii infinit de blânzi ai bunicii, care sfârșise de depănat încă o poveste minunată.

Rîpan Teodora, cls. a VI-a
Școala Gimnazială „Manolache Costache Epureanu”, Bârlad
Prof. coord.: Cărăbăț Niculina

Legenda papagalilor curajoși

Zilele călduroase ale verii ofereau naturii o stare de sărbătoare continuă. Razele soarelui mângâiau blând și grațios pădurea ce-și unduia alene vârfurile copacilor legate între ele cu fire de viță de vie puternice și liane mlădioase, arcuindu-se asemenea unor cupole uriașe, din jungla înconjurată de mlaștini pe care pluteau grațioși nuferi roz, albi și galbeni. Acest minunat tablou era dominat de verdele intens al vegetației, de copacii cu frunze imense ca niște pălării, ferigi ascuțite precum săbiile unor luptători curajoși. Natura se trezea încet, încet la viață, păsările rupeau liniștea cu glasuri melodioase și uneori stridente, maimuțele țipau, sărind când pe o liană, când pe alta, într-o legănare continuă.

Jimmy, un papagal gri, îndrăzneț, harnic și jucăuș, stătea posomorât pe o crenguță colorată, în timp ce bunii lui prieteni, Rita, Gou și Biți, se jucau printre copacii maiestuoși care aveau veșminte verzi ca smaraldul, ascunzându-se după arbuștii cu flori care de care mai colorate. Adesea se întreba de ce doar papagalii, sunt singurele ființe care nu sunt colorate. Ah, am uitat să vă spun, că pe atunci, papagalii aveau penajul doar alb sau gri.

– Voi merge să caut locul unde putem să ne colorăm și noi penele! spuse hotărât Jimmy.

– Nu știi ce să zic... nu crezi că e o idee prea îndrăzneță? îl întrebă speriată Rita.

– Poate fi periculos! adăugă și Biți, îngrijorat de propunerea lui Jimmy.

– Am auzit că ar trebui să trecem prin Valea Șerpilor, deoarece avem nevoie de Marea Vrăjitoare, pentru a continua drumul! spuse cu teamă Gou.

– Nu contează! Avem abilități speciale. Rita, tu poți controla apa. Gou, poți controla aerul iar tu Biți poți vedea clar până departe. Eu sunt foarte rapid!

După câteva momente de cumpănă, în care s-au privit destul de îngrijorați, și-au exprimat fiecare ideile, luând în considerare orice posibilitate de eșec. Deși se temeau, dorința de a se integra în atmosfera multicoloră a junglei, a fost mai puternică, ceea ce i-a făcut să fie și mai hotărâți.

– Păi, ce mai așteptăm? Să pornim la drum!

După două ore de zbor, cei patru papagali au ajuns la destinația vizată, în Valea Șerpilor.

– Cred că... am ajuns?! ciripi cu teamă Rita.

– Da! spuse Jimmy mândru de reușita lor.

– Prieteni, spuse Gou, auziți și voi ce aud eu?

Au făcut liniște, privind atenți și curioși de jur împrejur. Deodată, se auzi un sâsâit bizar. Când au întors capul, au văzut-o pe faimoasa și temuta Anaconda!

– Aaaaaa! Au țipat toți într-un glas plin de groază, apoi s-au înțelese din priviri, acționând la îndemnul lui Jimmy.

– Rita, ridică un val uriaș! Gou, suflă-l cu putere spre șarpe! Biți, folosește-ți puterea pentru a vedea ce distanță mai avem până să o găsim pe Vrăjitoare! Eu mă voi roti cu mare viteză în jurul șarpelui, pentru a-l ameți.

Și așa au reușit să o răpună pe abila și puternica Anaconda, pe care au închis-o într-o scorbură, unde au pus în rol de străjeri o sută de crocodili feroși, gata să o sfâșie, dacă s-ar fi gândit să iasă după ei. Cu ajutorul lui Biți, care a văzut cu exactitate drumul, au ajuns teferi la Marea Vrăjitoare.

– Bună ziua! Bine te-am găsit!

– Bună ziua, micuților, cu ce vă pot ajuta? i-a întrebat vrăjitoarea.

– Dorim să ne dezvăluți unde este locul în care vom putea să ne colorăm și noi penele, răspunse prompt Jimmy! Suntem atât de triști, pentru că din toată pădurea, numai noi suntem atât de spălăciți, alte păsări se mândresc cu frumusețea penelor multicolore, iar florile se laudă că sunt delicate și parfumate, colorate într-o armonie de nuanțe minunate picurate parcă din grădina paradisului.

Rita avea lacrimi în colțul ochilor, Gou suspina adânc, tremurându-i pieptul, Biți clipea des, privind departe, în măreția albastră a cerului. Marea Vrăjitoare îi privi plină de milă, apoi le spuse cu prietenie:

– Urmați poteca presărată cu praful magic al zânelor fericirii, până veți ajunge la Copacul Curcubeu. Acolo, veți mânca toți doar dintr-un fruct, nu mai mult, le-a spus vrăjitoarea, impresionată de supărarea celor patru temerari care și-au riscat viețile, trecând peste temuta Vale a Șerpilor, pe unde nu se mai încumetase nimeni să treacă până atunci.

Timp de trei zile și trei nopți, cei patru prieteni au zburat, urmând poteca strălucitoare care le arăta că sunt pe drumul cel bun. Așa, papagalii au găsit copacul căutat. Era imens, impunător, avea trunchiul și crengile de parcă ar fi fost pictate în culorile vii ale curcubeului. Prietenii noștri, s-au minunat tare mult, când l-au văzut, i-au dat ocol de câteva ori, admirându-l în toată splendoarea lui, apoi au ciugulit pe rând dintr-un singur fruct, așa cum le spusese Marea Vrăjitoare. Din seva magică a fructului, picurau culori aprinse: roșu, oranj, galben, verde, albastru, indigo și violet pe care micuții papagali le sorbeau nesățios, pentru că aveau și un gust foarte bun, chiar delicios. Ca prin farmec, penele lor au devenit multicolore. Fiecare se mira de această minune, în felul lui. Mare, foarte mare le-a fost bucuria. Pentru câteva clipe, glasurile lor s-au transformat într-o suită de triluri neasemuit de frumoase, asemenea unor mari artiști de operă aflați la un concert de gală, mulțumind în cor naturii pentru uimitoarea lor transformare. Un vis devenise realitate, doar pentru că au îndrăznit să creadă cu tărie în el.

De atunci, toți papagalii au penele colorate, atât de variat, de parcă s-ar fi scăldat în undele unui curcubeu nesfârșit, spre încântarea noastră a tuturor.

Jora Daria-Maria, cls. a VI-a

Școala Gimnazială „Manolache Costache Epureanu”, Bârlad

Prof. coord.: Cărăbăț Niculina

Transformarea

Vara venise atât de repede, încât nici nu-mi venea să cred că vacanța mare începea peste câteva zile. Totul era într-o stare obișnuită: copacii înveșmântați cu frunze ca smaraldul se legănau sub adierea vântului cald, norii pufoși dansau alene pe cerul sidefiu, iar soarele ardea ca un cuptor toată ziua. Doar un lucru era ciudat, dorința mea de a mă putea transforma într-un animal neobișnuit. Bineînțeles, toți ceilalți îmi spuneau că așa ceva nu era posibil, doar eu visam, visam cu ochii deschiși la această posibilitate.

Dar, într-o zi, pe când mă aflam în hamacul din fața casei, la umbra nucului rămuros, căzut într-o stare de somnolență, am prins din zbor o știre care mi-a sporit atenția. Se anunța

că în pădurile Australiei trăia o insectă mică, a cărei înțepătură era grozav de dureroasă, și care, după cum spuneau localnicii, te putea transforma într-un animal ciudat.

Vă dați seama cum m-am simțit, auzind o asemenea veste? Imaginația mea a început să prelucreze informațiile rapid și gândurile m-au dus imediat cu gândul la o călătorie fulger. Mi-am aruncat câteva lucruri într-o valiză mică, am pornit spre aeroport și m-am urcat direct în primul avion către Australia. Drumul era extrem de anevoios și plin de turbulențe dar, nimic nu mă putea împiedica să-mi îndeplinesc visul de o viață.

După un drum lung și obositor, când am ajuns pe continent, am văzut că erau multe pancarte pe care scria: „Feriți-vă de Culiciade!”

Nedumerit, i-am întrebat pe localnici ce este un Culiciade? Însă, toți oamenii erau îngroziți de această creatură. O bătrânică simpatică, văzându-mă atât de încurcat s-a apropiat și mi-a răspuns degrabă:

– Of, această ființă cu trei capete și unsprezece picioare ne terorizează de peste treizeci de ani, spuse bătrâna, ridicând mâinile împreunate, în semn de rugă, spre cer. Apoi, s-a îndepărtat grăbită.

Un ghid s-a oferit să-mi arate scorbură acestei creaturi care atacă, atunci când te aștepți mai puțin. Toată pădurea era pârjolită și pustiită, animalele fugiseră din calea incendiilor care pe unde au reușit. Repede mi-am dat seama că omul și-a făcut rău cu mâna lui, încălzirea globală se dovedea a fi atât de periculoasă, încât aproape un continent fusese devastat în câteva zile, iar câteva zeci de oameni și mii de animale au pierit în mod dramatic, prinse în vârtoarea nestăvilă a flăcărilor.

Ghidul m-a condus până în mijlocul pădurii, apoi a plecat, avertizându-mă că este foarte periculos. După câteva minute, dintr-o scorbură se auzi un bâzâit ca de elice. Era Culiciadele. Fără să apuc să-mi dau seama, m-a înțepat în spate și apoi s-a făcut nevăzut. În scurt timp, pielea mi-a fost acoperită de o blană deasă de culoare gri ca a lupilor, dinții s-au ascuțit, iar coloana s-a încovoiat, obligându-mă să merg în patru labe. După această transformare, în mintea mea, s-au adunat mai multe întrebări: „Oare ce vor spune ceilalți?”, „Mă vor accepta?” sau „Dacă mă vor vâna ca pe Culiciade?”. Speriat, am luat-o la fugă prin pădure, spre cele mai întunecate locuri, trăind ca un lup singuratic, de unde nu m-am mai întors niciodată în preajma oamenilor, pentru că nu doream să le fac rău sau să sfârșesc vânat.

Nu știi ce s-a întâmplat, dar m-am trezit pe jos, cu un cucui mare și dureros în creștetul capului, iar hamacul în care mă aflasem în tot acest timp, atârna în bătaia vântului, încurcându-se în jurul nucului bătrîn.

– Ei, mai visează, băiete, cu ochii deschiși la creaturi ciudate în care să te transformi, am auzit vocea plină de ironie a bunicului, care râdea înfundat pe sub barba albă, în timp ce lega câțiva lăstari de vie încărcăți de rod dulce și zemos.

Marin Petru-Darius, cls. a VI-a

Școala Gimnazială „Manolache Costache Epureanu”, Bârlad

Prof. coord.: Cărăbăț Niculina

Lizzie și Alexia

A fost odată ca niciodată o fetiță care avea o viață obișnuită, fără griji sau alte complicații. Se numea Alexia. Abia împlinise paisprezece ani. Toată lumea o recunoștea după culoarea părului ei roșcat, în care se reflecta ca un foc lumina caldă și blândă a soarelui. Deși plinuță, fata era plăcută și surâzătoare mereu, așa cum sunt toți copiii la această vârstă a inocenței. Alexia avea un cameleon simpatic pe care îl îngrijea cu multă atenție și de care se simțea foarte atașată. Pentru că nu avea nicio prietenă apropiată, își petrecea timpul liber, jucându-se împreună cu Lizzie, așa o botezase din prima clipă, când părinții au adus-o în casa

lor. Pielea verde-smarald se asorta cu pijamalele verde-neon ale Alexiei, pe care le purta și în seara în care totul avea să se schimbe.

În timp ce mânca delicioasa supă-alfabet, Alexia se gândi să-i dea și lui Lizzie câteva litere din supa ei preferată, trecând peste sfatul mamei care o avertizase de multe ori să nu-i dea nimic din ceea ce mănâncă ea. Efectele neobișnuite ale acestei fapte s-au petrecut în cursul nopții, când luna ajunsese în dreptul ferestrei de la camera fetei, situată la mansarda casei. Stelele aveau o sclipire stranie, iar apa râului ca o oglindă fermecată reflecta lumina plină de vrajă... Lizzie începu să scoată niște sunete neobișnuite, parcă făcea vocalize. Corzile vocale ale lui Lizzie erau schimbate, glasul răgușit al cameleonului se transforma într-un glas omenesc. Își dregea vocea care începea să semene cu a unei vedete care tocmai primise premiul pentru cea mai frumoasă femeie din lume.

– Trezește-te, domnișoară, soarele e demult pe cer! spuse Lizzie, ca și cum făcea asta în fiecare dimineață. Alexia, speriată de ceea ce auzise, sări ca arsă din pat, direct în fața acvariului, să se convingă dacă vocea dinainte era chiar a cameleonului ei. Sentimentele pe care le simți, nu pot fi descrise în cuvinte. Teamă amestectă cu mirare și bucurie, pentru că prietena ei cea mai bună vorbea ca ea. Nu-și explica și nu înțelegea dacă asta era posibil.

– Wow! Poți vorbi ca noi oamenii! exclamă fericită Alexia.

– Da. Cred că de vină este supă-alfabet care mi-ai dat-o aseară. Simt că mi-am redobândit nu doar capacitatea de a vorbi, ci și puterea de a mă teleporta în oricare loc doresc și în orice moment.

– Supă-alfabet ți-a dat puterea asta!?

– Nu. Eu pot face asta, de când m-am născut. Ce crezi că făceam, în timp ce tu erai la școală??

Alexia se apropie încetîșor de Lizzie care începu să-i povestească toate aventurile ei, captivând-o și fermecând-o.

– ... am fost și în Thailanda, unde am întâlnit un... Și poveștile deveneau din ce în ce mai captivante.

– Ce mai așteptăm? Să mergem, Alexia! Îmbracă-te repede, nu avem toată ziua la dispoziție! Fetița se conformă imediat, îmbrăcându-se cu o pereche de pantaloni mov și un hanorac portocaliu.

– Ține-te de mine! spuse Lizzie, care, în timp ce vorbea, se făcea aproape transparentă. O gaură neagră ca un vortex se deschise în fața lor, dar nu le aspiră, ci le dădu timp să treacă prin ea.

– Lizzie? Lizzie, unde ești?

– Sunt lângă tine. Trebuie doar să pășești dincolo de gaura neagră și așa va începe aventura noastră.

– Ok, acum, băigui temătoare Alexia.

Când au trecut dincolo, privilegiu care se deschidea era fantastică, copacii erau de zece ori mai mari decât cei din lumea lor. Iarba se unduia ca un lan de grâu, fructele pictate în culorile curcubeului, păreau pline de sevă dulce, aromată, iar animalele atât de variate și spectaculoase. Rinoceri cu aripi ca niște evantaie imense, tigri uriași, papagali vorbitori cu ochi strălucitori, maimuțe guralive și mulți, mulți fluturi multicolori. Alexia zări un unicorn, metamorfozându-se dintr-o creatură ciudată și misterioasă, chiar sub privirile ei, și nu-și putu stăpâni entuziasmul, exclamând:

– Extraordinar!!! Incredibil!!!

– Bun! Acum, vom merge la oamenii cavernelor, dar mai întâi, trebuie să transformăm pădurea asta, într-un loc în care oamenii viitorului ar putea să locuiască! spuse Lizzie. Zis și făcut! Mașini zburătoare, case plutitoare și străzi care te fac să mergi cu viteză! Doar mintea ar putea construi asemenea lucruri, iar oamenii ar fi doar furnici pentru asemenea construcții.

– Perfect! Putem să mergem la oamenii cavernelor, să îi ajutăm să se modernizeze!
Spuse Lizzie fericită.

– Dar nu îi putem modela?

– Nu. Oamenii sunt creaturi aparte, iar dacă îi vom modela, ar putea veni sfârșitul lumii! Modelezi oamenii, și creierul de asemenea! Vor deveni răutăți, demoni înfricoșători!

– Am înțeles! Să mergem! Nu avem toată ziua la dispoziție! spuse Alexia cu zâmbetul pe buze. După două ore de mers cu mașinile zburătoare, cele două prietene zăriră, într-un târziu, grotă unde se aflau oamenii.

– Ai grijă, ne-ar putea ataca în orice moment, ascunde mașina într-un copac, spuse Lizzie, atentă la inamici. După ce mașina fusese parcată, Alexia rupse două crengi, le puse pe pieptul ei și al lui Lizzie, și își imaginează o armură splendidă, care nu s-ar putea rupe. Coborâră pe o scară, și ajunseră în dreptul unui om al cavernelor. Nu arăta ofensiv.

– Ooga Booga!! Oooooooooooooogaaaaa!

– Lasă-mă, să vorbesc eu cu el, zise micuța șopârlă.

– Oogaaaaa!

– Aha. Da, da, da. Ok. Nuuuuu. Mmmmm, poate. Mersi. Pa!

– Despre ce ați vorbit?

– Omul acela este cel care a inventat roata. Nu știe dacă ar fi bine să o arate și tribului. Este speriat să nu fie dat afară din trib. I-am zis că va fi cea mai bună invenție care a făcut-o vreodată. El m-a crezut și acum arată roata tribului său.

– Și acum, vom privi întreaga omenire cum evoluează?

– Da. Aici, treaba noastră s-a terminat. Vom mai interveni, după ce vor găsi locul construit de tine. Până atunci, vom trăi aici.

Vântul adie ușor prin părul Alexiei. Fericirea care o simțea era de nedescris.

Poghirc Cristina-Teodora, cls. a VI-a
Școala Gimnazială „Manolache Costache Epureanu”, Bârlad
Prof. coord.: Cărăbăț Niculina

Thomas-astronautul

A fost odată, ca niciodată, un copil tare jucăuș și plin de viață, pe nume Thomas. De când era mic, avea multe visuri, începând de la a deveni polițist, până la astronaut. Părinții lui nu erau bogați, așa încât nu își puteau întreține prea bine copilul său să-i satisfacă mofturile copilărești. Tatăl lui era un simplu contabil, la fel și mama. Părinții lui voiau să îi asigure cel mai bun viitor și își susțineau copilul, pentru a-și împlini orice vis, oricât de îndrăzneț ar fi fost. Băiatul învăța bine, participa frecvent la olimpiade și concursuri școlare, iar asta era motiv de mândrie și de bucurie pentru părinții lui, care încă de când era mic îl învățaseră să respecte oamenii, să îi salute, să nu vorbească necuviincios și să nu jignească, reușind să facă din el un copil cuviincios, cu maniere, care era dat exemplul colegilor și prietenilor. Ca oricare copil de 12 ani, Thomas mai avea și unele defecte copilărești, fiind uneori cam orgolios și prea timid, preferând să stea mai mult în casă, citind sau navigând pe internet în căutarea de noi subiecte despre lumea în care trăim.

Într-o zi, când se uita la niște filmulețe pe internet, a descoperit cât de fascinantă și interesantă este meseria de astronaut. La început, nu știa mai nimic despre ea, așa că s-a informat, consultând revistele de specialitate, site-urile și tot ce îi mai spusese profesorii lui. Pentru a-și potoli setea de cunoaștere, i-a cerut mamei să îl ducă la cursurile de astronomie din cadrul muzeului din orașul său. Acolo, timp de câțiva ani, a performat, dezvoltându-și abilitățile și îmbogățindu-și cunoștințele, despre tot ceea ce însemna cosmosul, în general, fiind foarte apreciat de profesorul său și de ceilalți colegi.

La vârsta de 20 de ani, a fost admis la Universitatea Harvard, obținând la examen punctajul maxim. Despărțirea de dragii lui părinți a fost destul de grea, dar dorința de a reuși a fost și mai mare, făcându-l să devină mai repede adult. Toată munca lui plină de pasiune l-a făcut să exceleze de la o zi la alta. Învăța din greșeli și continua cu și mai mare avânt de fiecare dată.

În câțiva ani, NASA a fost interesată de abilitățile tânărului Thomas, comunicându-i printr-o scrisoare oficială că este invitat la o întrevedere cu președintele executiv al agenției. I s-a propus să facă parte din echipa de cercetători care se ocupa de o nouă lansare pe Stația Orbitală Internațională. Visul lui începea să devină realitate. A fost ziua când s-a simțit din nou orgolios, ca în copilărie, însă acum avea un motiv foarte serios să fie așa, pentru că eforturile și pasiunea lui fără limite îl aduseseră în punctul cel mai de sus al unei cariere de succes. Bineînțeles, a trecut cu brio toate testele, probele de verificare a aptitudinilor și prin stresul generat de acestea. A continuat să învețe zi și noapte, crezând în forțele proprii, în puterea sa de concentrare, în modul său propriu de a analiza și de a lua cele mai potrivite decizii, fără a rata oportunitatea oferită. Și-a dat seama că era timpul să ia lucrurile, așa cum erau de fapt, și anume cu realism și responsabilitate. Realiza că ajunsese acolo unde visase el și părinții lui, doar urmându-și neîntrerupt calea și trecând peste toate greutățile. Să nu vă gândiți că drumul lui a fost ușor, au fost zile în care era foarte obosit, stresat, epuizat, dar a continuat, pentru a-și împlini visul care se născuse dintr-o simplă curiozitate, dintr-un joc inocent, la vârsta când prietenii și colegii lui își pierdeau timpul alergând prin jurul blocului!

Pentru a reuși, credeți în visul pe care-l aveți! Munciți cu perseverență și conștiinciozitate pentru a-l împlini! Puneți tot sufletul, toată priceperea și pasiunea voastră, pentru că numai așa veți putea spune că ați reușit!

Mihoci Teodor, cls. a VI-a
Școala Gimnazială „Manolache Costache Epureanu”, Bârlad
Prof. coord.: Cărăbăț Niculina

O altfel de prietenie

A fost odată, acum sute de ani în urmă, când nici strămoșii noștri nu erau pe Pământ, un tărâm superb...atât de frumos încât nu se aseamănă cu nimic din ce știm noi. O lume cuprinsă de pace și de un farmec aparte în care nu mulți puteau să ajungă, pentru că se afla pe vârful celor mai înalte stânci, aproape deasupra norilor. Unii curioși spuneau că ar putea fi locuită de zei sau de cine știe ce creaturi mitologice periculoase pentru omenire, dar...deși pare imposibil de crezut, totul acolo putea prinde viață oricând și dacă vă întrebați: „Oare există și oameni?”, ei bine, da, foarte mulți. V-am făcut curioși, nu?

Trebuie menționat că aici trăiau doar copii, mari și mici, de toate vârstele, plante vorbitoare și animale simpatice, inofensive, foarte bune prietene cu micuții.

Câmpiile netede, de un verde crud, florile mici, cu un parfum puternic, care te îmbia încă din primele secunde, copacii înalți și falnici în vârful cărora privighetoarele și multe alte păsări cu totul și cu totul deosebite te încântau cu glasul lor subțire și trilurile colorate. Apa limpede a unei cascade ce susură continuu în liniștea profundă a nopții se sparge în mii și mii de bucăți sticloase care oglindeau bucuria din ochii copiilor cu nas mic și cărn și obrăjorii trandafirii și buclăți, glas cu iz de sărbătoare ce răsună de departe. Râsetele și fericirea nu pot fi asemuite cu nimic.

Ca o mamă a copilașilor era Zâna Prieteniei, fiica Dragostei și a Respectului care îi încuraja și le oferea sfaturi bune. Pentru ea prietenia adevărată era cea mai importantă, așadar toți erau prieteni, nimeni nu se certa, nu exista invidie și ură, lucruri inimaginabile de care

copiii nici nu auziseră vreodată. Recunoștința era și ea o valoare importantă, micuții oferindu-și ajutor reciproc ori de câte ori aveau nevoie.

Dar, tot acest peisaj fantastic va fi umbrat de tot ce era mai negru, mai rău și mai urât.

Oare îi vor ajuta pe copii și pe zână toate aceste valori pentru a-și salva tărâmul din calea Răului?

Când încă ceasornicul nici nu bătu ora 12, un abur greu de respirat, asemenea fumului apare pe văzduhul senin guvernat de Soarele maiestuos cu raze lungi, ce încălzesc firișoarele de iarbă crudă.

Brusc, speranța și fericirea de pe chipurile copiilor dispare, iar totul pare desprins dintr-un film de groază. Nimic din tot ceea ce se întâmplă nu părea real. Coșmarul era aproape.

O umbră îngrozitoare apare în fața copiilor. Frica se citea în ochii tuturor, numai Zâna rămăsese optimistă și fără pic de teamă pășește ușor către ceea ce se contura: o creatură ciudată și înfricoșătoare al cărei scop nu era de nimeni înțeles.

– Ce vrei de la noi? Cine ești și ce cauți aici? întreabă Zâna Prieteniei pe un glas aspru și pare-se răutăcios.

– Eu? Cine sunt eu? Sunt Lordul Întunecat, coșmarul vostru viu și persoana a cărei înfățișare n-o veți uita vreodată. Tot ce e aici va fi al meu doar cu o simplă vrajă.

– Nuuu! Stai puțin! De ce vrei să ne faci rău? Aceasta este casa noastră și vom lupta pentru ea! strigară copiii neînfricați.

– Cine vă credeți? Cum mă puteți opri?!

O tăcere groaznică se lasă, când deodată o flamă albastră se înalță și într-o fracțiune de secundă, totul dispare. Copacii cad ca secerăți, florile mor, trilarile păsărilor rămân doar o amintire, câmpia se usucă, iar apa devine murdară și înghețată treptat.

Lacrimile curg șiroaie pe obraji, iar neputința și gustul amar al celor întâmplăte își fac simțită prezența.

Zâna trimite un norișor către un vechi prieten, Fluturile Toleranței, pentru a le veni în ajutor. Acesta are aripile uriașe și foarte puternice, fine și gingașe, dar cu un spirit al toleranței foarte dezvoltat.

În scurt timp află că acest Lord Întunecat locuiește pe stânca din fața tărîmului, dar este foarte greu de găsit.

Bîrlădeanu Bianca-Ioana, cls. a VIII-a,
Școala Gimnazială „Episcop Iacov Antonovici”, Bârlad
Prof. coord.: Fica Daniela–Nicoleta

Povestea unui mare lider

În vremuri străvechi, exista un război care părea să nu se mai sfârșească, între cele două puteri ale lumii, Persia și Grecia. Dar în aceste vremuri tulburi se născuse un erou care avea să pună capăt războiului o dată pentru totdeauna, acest erou era „Alexandru Macedon”.

Acesta, de mic își dorea ca oamenii săi să fie liberi și să trăiască în pace, și chiar să fie stăpân peste alte ținuturi. Între timp, Persia tot avansa în Grecia, cucerind regat cu regat, dar acest lucru avea să se schimbe când tatăl său l-a lăsat la conducere pe fiul său, Alexandru cel Mare.

La început, nu fusese ușor, acesta pierzând bătăliile, dar cu timpul și experiența, veneau și victoriile, iar trupele lui Alexandru Macedon, deveneau din ce în ce mai puternice.

Peste mult timp acesta cucerise toate proprietățile de origine și le oferise pacea, dar regele Persiei, în orgoliul său, a refuzat, Macedon, neavând ce să facă a continuat să înainteze.

Ani de zile, trupele macedonene, au ajuns la Persepolis, mărețta capitală a Persiei, iar regele persan, într-un moment de deșteptare, le oferise pacea trupelor macedonene, dar de data asta, Alexandru a refuzat.

Regele, înfuriat, a fugit din oraș, iar Alexandru Macedon își îndeplinise visul și își obținuse supranumele de „Alexandru cel Mare”.

Ghiur Narcis-Ionuț, cls. a VIII-a,
Școala Gimnazială „Episcop Iacov Antonovici”, Bârlad
Prof. coord.: Fica Daniela–Nicoleta

O aventură încurcată

Mă numesc Mara Popa și sunt elevă la liceu în clasa a-XI-a cu profilul Științe Naturale. Îmi place să comunic cu oamenii și vreau să devin psiholog. Prietenii îmi spun că este cea mai potrivită meserie pentru mine, datorită calmității și blândeții mele. Pot spune că sunt o persoană foarte iubitoare și aș face orice pentru familia mea.

Locuiesc în Cluj, alături de mama, tata, sora mea mai mică și verișoara mea. Aceasta este prietena mea cea mai bună. Se numește Elena, dar noi îi spunem Ela. Suntem în aceeași clasă la liceu, pentru faptul că avem aceeași vârstă (17 ani). Ea vrea să devină doctor pediatru. Îi plac mult copiii și preferă să facă doar ce îi place, fiind cât se poate de naturală. Noi suntem prietene foarte bune de aproape șase ani, atunci când s-a mutat la noi pentru a studia la Cluj. Suntem în aceeași clasă din a VI-a. Părinții ei sunt în Vaslui și au o relație foarte specială.

Părinții mei, Ana și Cristi Popa, mă susțin în aproape orice, dar există și momente de tensiune între noi. Sora mea mai mică, Alina Popa, este foarte diferită de mine și de sora mea mai mare. Are o energie greu de descris, îi place să se joace cu Lego și vrea să se axeze pe asta în viitor. Ultima, dar nu cea din urmă, este Valentina Popa, sora mea mai mare, care este ca o a doua mamă pentru mine. Avem o relație foarte strânsă. Ei îi pot spune orice. Mă înțelege și îmi dă cele mai bune sfaturi.

Un punct sensibil pentru familia mea este fratele meu mai mic. Din nefericire, acesta a decedat la vârsta de trei ani și a fost o lovitură dureroasă pentru familia mea.

Acum, că am terminat cu prezentările, putem trece la adevărata acțiune.

Nu pot să cred câte lucruri mi s-au întâmplat mie într-o singură zi.

Era miercuri. Eu și Ela învățăm după-amiază, iar din acest motiv ne permitem să dormim mai mult dimineața, dar astăzi era diferit. La ora 7:00 eram amândouă în picioare. Eu am făcut micul dejun, iar Ela băuturile nutritive. După ce am mâncat ne-am făcut un duș și am plecat la Mall.

Era ziua doamnei diriginte și căutam un cadou care să îi arate cât de mult ținem la ea. După ce am cumpărat o ramă pentru fotografii, am mers la florărie și i-am cumpărat un buchet de o sută de trandafiri roșii cu un mesaj foarte frumos. Am umplut rama cu cele mai frumoase poze pe care le aveam împreună și am plecat la școală. Primele patru ore le aveam cu doamna dirigintă, iar noi venisem cu o oră mai devreme, pentru a avea timp să decorăm sala de clasă. Miruna și Maria, două colege, au mers după tort, iar restul am umplut clasa cu baloane și altele. Cumpărasem cinci tunuri de confetti și lumânari pentru tort. Pe tablă am scris mesaje și urări foarte frumoase. La ora 12:00, ne-am ascuns toți în spatele clasei, iar când a intrat doamna dirigintă am sărit și i-am cântat „La mulți ani!”. În timp ce îi cântam noi acolo, a apărut și tortul pe care scria „La mulți ani, mama noastră!”. A fost atât de emoționată încât i-au dat lacrimile. I-am dat cadourile care au surprins-o enorm și am petrecut toată ora. La final doamna ne-a spus că urmează să mergem la spital și vom face practică. Noi am fost foarte încântați, așa că ne-am strâns lucrurile și am ieșit în pauză. Împreună cu Ela, am mers

la dulapurile noastre, unde ne așteptau cu sufletul la gură Ștefan și Mihai, prietenii noștri, care au întrebat cu mare curiozitate cum a ieșit surpriza. Le-am povestit cu de-amănuntul, iar când s-a sunat am plecat la spital.

Acolo fiecare elev am mers la secția la care a vrut.

Eu am mers la secția de psihiatrie unde, spre surprinderea mea am fost lăsată să vorbesc cu pacienții. E fascinant să înțelegi felul în care alți oameni gândesc. Cred ca am vorbit cu cinci sau șase pacienți, însă ce m-a surprins cel mai tare a fost povestea de viață a unei doamne.

Ioanei, căci așa o chema, îi fuseseră schimbat la naștere unul dintre copii în urmă cu optsprezece ani. Ea și-a dat seama de asta, atunci când fiica ei cea mică a avut nevoie de un transplant renal, iar când familia a făcut testul de compatibilitate li s-a spus că cel mare nu este al lor. În cele din urmă fiica Ioanei a fost găsită și a avut loc transplantul, deoarece ea era singura compatibilă. Colac peste pupăză soțul Ioanei o înșela cu o femeie mult mai tânără, care i-ar fi putut fi chiar fiică, iar el dorea să îi ia casa, copiii și tot ce avea, însă Ioana a ripostat și în cele din urmă a reușit să treacă peste aproape toate problemele cu familia, numai că peste câțiva ani Ioana a fost depistată cu cancer și a vrut să se sinucidă. Cu ajutorul medicilor a reușit să treacă peste această boală, iar acum vine la psiholog pentru a se reculege. După cele trei ore ne-am întors la liceu, unde ne-am pregătit pentru ora de biologie. Doamna profesoară ne-a dus în laborator, unde urma să disecăm broaște, activitate care nu mă încântă deloc. Eu și Ela am fost trimise să aducem lăzile cu broaște, însă pentru că erau prea grele a mai venit o colegă cu noi care nu fusese niciodată acolo. Noi nu avem voie să intrăm fără măști în acea sală, iar ea fix asta a făcut. Din acest motiv i s-a făcut rău și a leșinat. Am chemat pe altcineva să ducă lăzile în laborator, iar noi am plecat la spital cu colega noastră. Din fericire și-a revenit și ne-am întors la școală.

Pe drum ne-am întâlnit cu Alina, care mă căuta în disperare. Își rupsesse mâna și nu știa ce să facă. În acel moment am avut o revelație. Se ivise momentul și cauza perfectă să scap de disecarea broaștelor. Am trimis-o pe Ela înapoi la școală, împreună cu colega noastră, iar eu am plecat cu Alina la spital. Ela i-a explicat doamnei profesoare situația, iar aceasta a înțeles.

La spital a durat în jur de o oră să îi pună mâna în ghips. Înainte de a pleca, Alina s-a dus la baie, iar eu îmi dădeam mesaje cu Valentina, care îmi spunea că sunt curajoasă și responsabilă pentru a mă încuraja, deoarece și eu eram destul de speriată. După, am dus-o pe Alina acasă și m-am întors la școală.

Acolo am mers în laboratorul de chimie unde urma să facem experimente pentru note. Eram împărțiți câte doi la masa de lucru, iar eu stăteam cu Ela. Am luat amândouă nota zece, însă astăzi era ziua în care eu și Ela trebuia să facem curat în laborator. Datorită faptului că laboratorul era o anexă a școlii trebuia să mergem în școală după uneltele necesare pentru a curăța tot. Când am ieșit din laborator am dat din greșeală peste o eprubetă cu o substanță toxică care în contact cu marmura sau orice alt material avea urmări foarte grave. Pe masa respectivă era un praf de la ultimele experimente, iar substanța s-a vărsat peste el, iar laboratorul a sărit în aer din vina mea și a Elei. Bineînțeles că am fost chemate la director, iar acesta a făcut de urgență un consiliu profesoral prin care s-a luat hotărârea ca eu și Ela să fim exmatriculate. Am încercat să remediem situația, însă era prea târziu.

După această ispravă am mers la un alt liceu unde ne-am continuat studiile, iar, în cele din urmă, după mulți ani, eu am devenit psiholog, iar Ela a renunțat la ideea de a fi pediatru și, spre surprinderea tuturor, a devenit actriță.

Dinu Denisa, cls. a VII-a
Școala Gimnazială „George Tutoveanu”, Bârlad
Prof. coord.: Stan Vladimir

O poveste cu final neașteptat

Într-o zi din vacanța de vară m-am gândit să fac o drumeție prin pădure. Eu obișnuiesc să-mi petrec vacanțele în aer liber, mă relaxează. În această drumeție am mers cu verișoara mea și cu doi prieteni de vârsta noastră.

Am plecat noi la drum foarte încrezători, gândindu-ne că vom descoperi lucruri nemaivăzute. Suntem niște copii cu o imaginație foarte bogată.

Mămicile noastre ne-au pregătit pachetele cu sandvișuri foarte gustoase și o sticlută cu apă. Ajunși în pădure, fiind foarte entuziasmați, nu ne-a mai păsat că în urmă cu o zi a plouat, așa că ne-am murdărit toți. Asta nu ne-a împiedicat din a ne distra copios. Am râs, am glumit, ne-am urcat într-un copac înalt de unde ne puteam vedea orașul, am zis povești de groază între noi, pentru a mai schimba atmosfera și după ce ne-am distrat pe cinste, ne-am gândit să o luăm spre casă deoarece se întuneca.

În drum spre casă, pe o potecă vedem un arici. Ce-i drept, eu cu verișoara mea ne-am cam speriat de el și am țipat. Nouă ni se părea unul înspăimântător, dar el era puiut și presupun că el era mai speriat de noi decât eram noi de el. Nu mai văzusem niciun arici în realitate, doar auzisem despre el. În imaginația mea credeam că era înfricoșător, cu colți lungi ascuțiți, țepi groși, lungi și gata să sară pe noi să ne atace. Imediat cum ne-a văzut a și fugit. Normal că noi fiind copii curioși am încercat să-i dam de urmă, dar n-am avut nicio șansă. Am tras o sperietură zdravănă la început.

Afară deja apunea soarele. Era un peisaj boem, dar în același timp și mirific deoarece printre ramurile copacilor apuneau ultimele raze de soare, cerul având o culoare portocalie. Ziceai că e un peisaj desprins dintr-un tablou făcut de un artist foarte priceput și inventiv.

Ne continuăm drumul spre casă cu pași grăbiți pentru că mai era puțin și se întuneca. Eu cu verișoara mea nu mai aveam baterie la telefon, iar cei doi prieteni nu mai aveau semnal.

Într-un final am sosit acasă, mă dureau foarte tare picioarele și aveam nevoie de un somn bine meritat. Doar că intrând în casă, observ că părinții mei nu erau. Prima dată încerc să nu mă panichez, gândindu-mă că poate sunt la magazin. Am așteptat câteva minute, vedeam că nu ajung și atunci am început să mă sperii. Magazinul aflându-se aproape de casa mea, nu puteau sta atât acolo. După ce mi s-a încărcat puțin bateria telefonului am început să-i sun. Bineînțeles nu mi-a răspuns nimeni, deoarece imediat le găsesc telefoanele lăsate în bucătărie. Atunci am început să mă gândesc la tot felul de lucruri bizare. Mă gândeam că poate au plecat în pădure după mine și fiind întuneric n-au dat de urma mea și-și fac griji în privința mea, mă gândeam că poate au plecat până la magazin și au făcut accident și alte multe lucruri îngrozitoare pe care și le putea imagina un copil cu o imaginație bogată. Speram din tot sufletul ca temerile mele să nu se adevărească. Nu-mi imaginam că dintr-o zi așa frumoasă ca asta să se transforme într-una terifiantă. Am continuat să aștept deoarece altă variantă nu mai aveam. Am așteptat până într-un moment când aud niște bătăi în ușă. M-am speriat deoarece nu știam cine putea să-mi bată mie la ușă la ora aceea. Nu am deschis ușă, dar nici nu m-am dus să văd cine putea fi, mie fiindu-mi îngrozitor de frică. Când, deodată, aud niște voci cunoscute. Erau chiar părinții mei. Ei erau duși până la bunica, în vizită. Au încercat să mă anunțe, dar eu neavând baterie atunci n-au putut să mă contacteze.

După ziua aceea mă asigur mereu să am baterie la telefon. Cum se spune „Totul este bine când se termină cu bine”.

Mardare Ștefania, cls. a VII-a A
Școala Gimnazială „George Tutoveanu”, Bârlad
Prof. coord.: Stan Vladimir

Dragi părinți,

Nu știu cum să vă mulțumesc că m-ați lăsat să-mi revăd verișoara, deși sunt de ceva vreme departe de voi. Drumul, deși mă așteptam să fie plictisitor, a fost încântător. Ignorând căldura din tren, eu și Rose am ajuns să ne cunoaștem mai bine, am scos capul pe geamul trenului și ne-am plimbat în fiecare vagon, discutând despre fel și fel de oameni pe care îi întâlneam.

La sosire, deși era să plece trenul cu noi înăuntru, am coborât și le-am văzut imediat pe mătușa și verișoara mea, ele nu se uitau spre noi. Mătușa mea avea părul lung, prins într-un coc dezordonat, ochii calzi cercetau mulțimea de oameni obosiți. Vara mea o ținea de mână pe mama ei, era îmbrăcată într-un sarafan mult prea mare pentru ea. L-am recunoscut imediat deoarece a fost al meu. Începuse să picure, părul ei drept, acum ud, se unduia la vârfuri, ochii ei mici nu cercetau, se uitau stingheri, lipsiți de speranță, sigur ne așteptau de mult. Dădea cu picioarele ușor într-o piatră, se vedea că e plictisită. Acum era așa de mare, picioarele i se lungiseră și slăbise mult, nu-mi venea să cred cât de mult seamănă cu noi, cu mine, cu Rose, cu tata, bunica, era incomparabilă cu anul trecut. Atunci te uitai la ea ca la o ființă neajutorată, acum arăta independentă. Într-adevăr, toate evenimentele prin care a trecut și-au lăsat amprenta. Mi-aș fi dorit să fi rămas micuță și neajutorată, atunci părea atât de fericită... Cu gândul la aceste descoperiri, nu mi-am dat seama că Rose mă striga ușor deranjată că o ignorasem, m-a împins de la spate spre mătușa și verișoara mea. Un sentiment de regret îmi îneca corpul, nu aveam motiv dar voiam cu disperare să ne întoarcem, îmi era frică să nu fie stânjenitor între noi, nu ne mai văzusem de un an, îmi era frică să realizez cât de mult se schimbase. În adâncul sufletului nu voiam să o văd așa, aș fi vrut să rămân cu amintirea acelei mici raze de soare pe care o iubeam atât de mult, îmi era frică să urăsc ceea ce aveam să descopăr, eram conștientă că mici fragmente din ea au rămas acolo.

Am ajuns acolo, le-am bătut pe umăr și s-au întors. Verișoara mea se uită acum la mine, colțurile gurii îi străpung acum obrazii, ochii ei se deschid mai tare și se umplu cu lacrimi. Mă simțeam prost, era atât de bucuroasă că mă vede, dar eu, cu câteva secunde în urmă nu știam ce să fac pentru a pleca. Mă ia în brațe și toate sentimentele mele dispar, atâta timp am fost speriată dar mi-am dat seama că nu aveam motive. O îmbrățișez și eu, vocea îi rămăsese la fel, dulce și liniștitoare. Am observat în schimb că atitudinea ei față de noi se schimbase, era distantă. Când vorbeam, vorbea despre banalități, despre lucruri atât de vagi. Mă mira, anul trecut îmi vorbea despre absolut tot ce i se întâmpla, acum nu atingeja subiecte personale. Evita să-mi răspundă la întrebările despre școală, prieteni sau familie, dar nu am insistat prea mult.

Am stat o săptămână. Fiecare moment cu ea mi-a rămas în minte. Se comporta diferit, avea gesturi diferite. Mai demult ne băteam cu apă folosind furtunul ei din curte, dar acum stăteam în hamac și citeam împreună, nu mai voia să se distreze, mi-ar fi plăcut să facem clătite iar împreună sau să culegem zmeură din grădina ei ori să ne urcăm în copacul ei bătrân. După aproximativ trei zile, nedormind nopțile și analizând situația, mi-am dat seama că s-a maturizat și că trebuie să respect asta. Nu se mai juca cu păpușile, nu mai dansa pe toate melodiile de la televizor, nu mai voia să o țin în spate și să alergăm împreună. Nu mai avea camera pictată mov și roz, dulapul ei nu mai era plin de haine cu fluturi, ponei și zâne, nu mai avea plapuma cu imprimeu cu personaje din desene animate. Acum avea o cameră mult mai serioasă, tot de copii, dar nu la fel de veselă. Nu mai citea cărți amuzante, acum citea dramă și romane polițiste. La o diferență de un an, am cunoscut două persoane diferite, nu mai era o fetiță de unsprezece ani obișnuită, era chiar mai matură decât mine.

Am ajuns la concluzia că nu o uram, doar că nu voiam să o văd așa matură, aș fi vrut să mă bucur mai mult de acel suflet firav, dar acum îmi dau seama că trebuie să mă bucur de ce e ea acum, chiar dacă nu-mi convine, este vara mea și o iubesc așa cum e ea.

La plecare ne-au condus până la gară. Am urcat în vagonul nostru și ne-am uitat la ele, erau triste. Când trenul a început să meargă, mi-am direcționat toată atenția spre vara mea. Nu mai regretam că am venit să o vizităm, chiar eram fericită. Nu voiam ca trecutul să ne afecteze relația, deși trebuie să o construim de la capăt. Sunt sigură că și eu m-am schimbat, sper doar ca ea să accepte asta.

Anghel Raluca, cls. a VIII-a
Școala Gimnazială „Constantin Parfene”, Vaslui
Prof. coord.: Alexa Elena

Becket

Într-o zi frumoasă de vară, când soarele zâmbea în neștire și natura era verde ca smaraldul, am hotărât să merg în parcul Copou cu cățelul meu, Becket.

Este un cățel cu blana albă și lucioasă, are ochii mici cât două măslina și este foarte jucăuș. Cea mai frumoasă amintire alături de el o am de când am fost împreună la munte. Munții erau acoperiți de zăpadă strălucitoare, copacii erau dantelați cu o pânză de paianjen argintie și, din cer, apăreau valsând fulgii mici de zăpadă. Becket era îmbrăcat cu o haină groasă, roșie, cu stele albe imprimate pe gulerul hainei. După ceva timp de când eu mă întinsesem pe zăpadă, el a sărit pe mine și m-a îngropat în neaua aproape călduroasă. A fost foarte distractiv. Îmi ador cățelul.

Revin cu gândul în prezent. Parcul era parfumat de aroma atrăgătoare a florilor, veverițele se plimbau vesele prin copaci, iar razele soarelui ne făceau cu ochiul atât mie, cât și lui Becket. Parcul părea o pânză colorată. La un moment dat, m-am întâlnit cu prietena mea cea mai bună, Delia. Ea m-a întâmpinat cu multă bucurie, spunându-mi:

– Bună, Alissa! Ce mai faci, îl plimbi pe Becket?

– Sigur, nu puteam rata o zi așa frumoasă. Și-apoi, știi că nu are stare în casă. Tu ce faci, nu ai astăzi zi de antrenament?

– Bineînțeles, mă îndrept către sală, dar voiam să dau o raită prin parc. Eram convinsă că ne-am putea întâlni. Nu-i așa, Becket?, spuse Delia gâdilând cățelușul pufos și neastâmpărat, care făcuse rotocoale împrejurul ei.

– Putem să te însoțim? Știi că lui Becket nu-i displace compania ta!

– Desigur. Cu cea mai mare plăcere!

Ne-am plimbat puțin împreună pe aleile parcului, apoi ne-am îndreptat spre ieșire cu ochii spre culcușul veverițelor pe care îl știam pe partea dreaptă. Desigur că m-am împiedicat de o piatră și m-am dezechilibrat. În teama de a nu fi pățit ceva, cu Delia lângă mine surprinsă și îngrijorată, abia am băgat de seamă că Becket s-a îndepărtat de noi. Schelălăitul său insistent și entuziasmat ne-a făcut să-l urmărim cu privirea, dar el se îndepărta țanțoș și hotărât spre culcușul veverițelor. Nici nu s-a uitat la mine când am căzut, semn că ceva mai interesant l-a abătut de la mine. M-am ridicat cu greu, sprijinindu-mă de Delia și am făcut cale întoarsă, strigând la Becket. Îmi era teamă pentru el din pricina câinilor mai mari pe care îi vedeam frecvent în parc.

– Doamne, sper să nu i se întâmple nimic! Ce mă fac, Delia?

– Nu te îngrijora, știi că Becket este inteligent și nu caută necazuri! Ai să vezi... Căutarea misterioasă a lui Becket a luat sfârșit în fața vizuinii veverițelor. Alerga de zor în cerc, dădea din coadă și era privit admirativ de o cățelușă roșcată și creață, de talia lui. Ne-a bufnit râsul pe amândouă, ne-am repezit la el, împărtășindu-i bucuria ... Sigur, bucuria noastră era că l-am găsit teafăr!

Încet-încet, ne-am desprins de parc și ne-am îndreptat pașii către sala de antrenamente a Deliei. La intrare, ne-am îmbrățișat, aproape strivindu-l pe Becket între noi.

Ce frumos este să am prieteni ca Delia și ca Becket!

Iacob Alissa, cls. a VI-a
Școala Gimnazială „Constantin Parfene”, Vaslui
Prof. coord.: Alexa Elena

La cinema

Abia s-a terminat școala. Dornici de aventură, pe la începutul vacanței de vară, eu și prietenul meu, Andrei, ne-am luat bilete la primul cinematograful în aer liber.

Să vizionezi filmele în aer liber, era o noutate în orașul nostru și ca să fim și noi cool, am vrut să fim prezenți la acest eveniment.

Pentru că drumul spre cinematograful trecea prin parcul de joacă al orașului, ne-am dat întâlnire acolo cu o oră înainte de a începe filmul. Zis și făcut! M-am pregătit și am zbughit-o spre parc, care nu era la o distanță mare de locuința mea.

Parcul este o oază de verdeță în mijlocul orașului. Prospețimea naturii se simte în fiecare adiere de vânt, coroanele copacilor umbresc aleile lungi și țin companie șirurilor lungi de flori multicolore care atrag orice trecător grăbit sau plictisit, trist sau vesel, indiferent ori atent la toate detaliile. Pe chipul oamenilor se citește relaxarea și încântarea. Nu mai pomenesc de copii! Vacanță, soare, flori, alei încăpătoare și un minunat teren de baschet în cel mai frumos parc al orașului!

Andrei mă aștepta nerăbdător la locul de joacă care era plin de copii, când ne-a apărut în cale un grup de colegi din clasa noastră care se pregăteau să joace baschet la coșul nou amplasat. Cum hobby-ul nostru era baschetul și n-am mai jucat de foarte mult timp din cauza zilelor aglomerate la școală, ne-am alăturat grupului, știind că mai avem ceva timp la dispoziție până la startul filmului. Am format două echipe fără să stăm pe gânduri și am încins un meci de baschet pe cinste.

Nu mică mi-a fost mirarea să-mi văd colegii îmbrăcați în noul echipament al clubului din care făceam parte, însă îmi zic în gândul „lasă că data viitoare îmi pun și eu tricoul cu numărul 28”!

Și nu v-am spus că baschetul este și un sport de inteligență, deoarece felul în care echipa înscrie necesită o tactică bine gândită. Prin intersectarea jucătorilor se pasează mingea de la un jucător la altul pentru a deruta adversarul. O mică confuzie și mingea ajunge în coș. Acolo unde îi este locul!

Timpu a trecut mai repede decât ne așteptam și chiar am câștigat un meci. Mi-am tras puțin sufletul și mi-am dat repede seama că filmul începuse de mult. Soarele a alunecat încetșor după deal, o rază jucăușă încă mai stă cocoțată pe vârful copacilor, cel mai atent spectator la meciul nostru.

Am alergat într-un suflet pâna la cinema, însă filmul rula deja pe ecran, iar noi nu am reușit să vedem decat ultimile minute din film. Povestea din „Amatorul” se derulează într-o școală de elită și surprinde evoluția echipei de baschet a liceului, formate din elevi pasionați de acest sport. După ce au fost recrutați de o echipă renumită din circuitul NBA, doi elevi de 16 ani trec prin aventura vieții lor alături de adevărații profesioniști ai baschetului.

Am exclamat un „O” de uimire, când filmul s-a încheiat cu imaginea unei mingi de baschet faimoase, folosite de Michael Jordan în timpul anilor lui de glorie și care semăna izbitor cu cea pe care o aveam și eu acasă.

Povestea liceenilor a fost pentru mine o adevărată lecție de prietenie, curaj și pasiune pentru acest sport.

Achirei Eduard, cls. a VI-a
Școala Gimnazială „Constantin Parfene”, Vaslui
Prof. coord.: Alexa Elena

SECȚIUNEA PROZĂ – LICEU

Ramura înflorită de cais

Mergeam spre liceu și te-am văzut, ramură înflorită de cais, pe jos, atât de proaspătă. Te-o fi rupt cineva să te pună în vază, dar pentru cât timp? Pentru câteva zile, și ce destin frumos ai fi putut avea, ar fi putut crește caise din florile tale... Sau poate nu ai fost ruptă de cineva. Poate că de fapt te-a rupt destinul meu să te aducă aici, în fața mea, ca să te pot lua eu acasă, dacă tot nu mai ești parte din întregul tău copac, să te iau acasă și să-ți simt parfumul timp de câteva zile și apoi să te văd ofilindu-te.

Asta mi-a adus aminte de *Frumoasa și bestia*. Câtă grijă a avut bestia de trandafirul acela, căci de el depindea viața sa, a trebuit să aibă grijă de aceasta, așadar, a trebuit să aibă grijă și de trandafir. Sau *Micul Prinț*, felul în care a înțeles că trandafirul era special pentru că era al lui. Însă viața mea nu a depins de tine și nici nu ți-am purtat de grijă să crești și să fii ramura mea de cais, dar aș fi vrut, vreme de câteva zile, să te am în casa mea cu frumusețea ta, cu parfumul tău. Să fi simțit mai puternic că a venit primăvara, mai mult decât atunci când mă trezea lumina dimineții sau mă înflora adierea vântului primăvărat, sau auzeam păsările ciripind în copacii de lângă casa mea. Și te-aș fi avut fără vreun preț, lipsindu-mă de răutatea de a te rupe și de vinovăția că o făcusem.

Așa că atunci ai mers cu mine la liceu, ramură înflorită de cais, iar astăzi privesc la caisul din fața casei mele și cred că din cauza asta te-am întâlnit atunci, ca astăzi să pot să înțeleg de ce în grădină, acum, înflorește un cais. Este mulțumirea ta pentru mine, pentru că deși nu ți-ai dorit să ajungi într-o vază, când te-am luat, erai deja ruptă și nu mai puteai fi prinsă la loc, știai că trebuia să trăiești așa cum ai mai fi putut ultimele zile până să te usuci, ramură înflorită de cais. Și eu am fost acolo să te salvez și ți-am ținut companie zilele ce au urmat, fără a ști că de fapt, tu, nu erai o ramură obișnuită de cais.

M-am așteptat să te ofilești în mai puțin de o săptămână, dar în schimb, tu ai părut mai proaspătă cu fiecare zi ce a trecut, ai mirosit mai puternic, am simțit că voiai mai multă lumină, așa că te-am ținut în balcon, întrebându-mă ce e special la tine și n-am vrut să-ți divulg secretul, așa că mamei i-am spus că pur și simplu îmi plăceau florile de cais și de fiecare dată când o ramură se usca, o înlocuiam cu alta. Mi-a spus să nu mai fac asta, pentru că fiecare ramură ruptă înseamnă pierderea unei părți din natură, că din natură facem și noi parte și că ar trebui să mă gândesc că e ca și cum rup, puțin câte puțin, câte o parte de mine, dar eu, desigur, știam acest lucru.

Și într-una din zile, pe ramura ta, a crescut o caisă, nu am știut dacă să o mănânc sau nu, căci mi-a părut ruptă dintr-un alt tărâm, ca și când avea o magie proprie, emana noutate și mister. De când am luat-o în mână am simțit că era desprinsă din ceva bun, o părticică din Rai. Fizic, arăta normal, era de o culoare galben-portocalie și era pufoasă la atingere. Am decis să iau o gură din ea. Nu avea gustul unei caise obișnuite, nu era nici chiar asemenea caiselor din curtea bunicii mele de la țară. Părea că era exact pentru mine, nu era nici dulce nici acrișoară, nici tare, dar nici zemoasă. Aș fi vrut să fi fost mai multe, căci o simțisem ca și cum fusese primul lucru mâncat după multă vreme. Nu am avut timp să-mi termin gândurile despre caisa pe care tocmai o mâncasem căci mi s-a făcut somn și am adormit sau cel puțin așa am crezut atunci.

M-am trezit într-o grădină, dar sub picioarele mele nu se afla pământul obișnuit, avea o licărire argintie, părea prețios, iar deasupra mea nu era Soarele să-și împărtășească lumina, ci, lumina aceea părea să fie acolo de când lumea și pământul fără să pot să-mi dau seama care i-ar fi sursa. Cerul nu era albastru, nici măcar acel bleu liniștit, era mai mult de atât, părea să fie albastrul albului dacă ar fi existat așa ceva, iar în fața mea nu se afla nici un cais, nici o

caisă, nici tu, ramură înflorită de cais, ci era un bărbat, de fapt, mai bine zis un baiat la vreo 17 ani, avea un chip dulce, la fel ca și gustul caisei pe care am mâncat-o înainte de a ajunge aici, mi-a inspirat speranță, blândețe, ba chiar m-a făcut să mă gândesc la chipurile îngerilor descrise în cărți, parcă în jurul său se forma un cerc auriu strălucitor, ceea ce probabil era rezultatul părului său blond și a pielii alb-aurii. I-am putut simți aura pozitivă. După aceste câteva secunde în care am avut timpul să-l analizez, mi-a vorbit, mi-a zis că el era tu, ramură înflorită de cais, mi-a povestit despre cum probabil oamenii l-au perceput ca pe un întreg izvor al binelui în viața sa și că spera, ca la un moment dat să ajungă măcar o pietricică peste care să treacă acea apă izvorâtă din bunătate și să ajungă s-o simtă în toată ființa sa, fie și doar pentru câteva clipe, iar, că în final a ajuns să fie mai mult decât și-ar fi putut dori. Mi-a spus cum a ajuns să fie tu, ramură înflorită de cais. Mi-a spus cum nu a meritat să fie în trupul unui băiat atât de binevoitor, cu sufletul atât de putred.

-M-am născut și am crescut așa cum mă vezi acum, înșelam așteptările multor oameni cu înfățișarea mea binevoitoare, însă eram de fapt doar mucegai, totul în jurul meu ajungea stricat, însă nimeni nu reușea să scape de mine în întregul sens al cuvântului, probabil pentru că nu eram cu adevărat mucegai, poate doar la figurat vorbind. Eram chiar plăcut, lingușitor. Nu mi-am cunoscut niciodată tatăl, ne părăsise, pe mine, pe sora mea și pe mama, aveam parte de o viață grea, dar comună din păcate, des întâlnită. Sora mea era deșteptă, îi plăceau fizica, chimia, matematica, visa că o să-și construiască o viață din asta. Eram o familie obișnuită, mama reușise să se descurce și singură, lucra ca menajeră într-un conac al un familii înstărite. În schimb, eu eram zdrobit, băiat fiind, de faptul că nu aveam un tată, ascundeam asta, doar sora mea mă cunoștea cu adevărat, lipsit de suflet, care-mi fusese distrus. Era singura care știa, cu toate că eram încă mic și mulți ar fi crezut că mă puteam schimba, că nu mai există vreo șansă pentru mine de a fi bun în viața aceea. Mama refuza să creadă că aveam s-o dezamăgesc așa cum făcuse tata. Mergeam la școală și îi tachinam pe toți cei care, ca și mine erau distruși sufletește, dar nu puteau ascunde asta. Cuvintele mele erau ca acidul pe pielea lor sensibilă. Cu profesorii eram băiatul perfect, mai puțin cu profesoara mea de religie. El adesea îmi spunea că vede ceva urât în zâmbetul meu fals și usturător pe care-l ofeream celor care reușeau, puțin, să simtă ce eram cu adevărat și că aveam să am o soartă mai crudă decât moartea. Nu l-am crezut. Aveam 14 ani. Sora mea mai mare încetase să mai ascundă faptul că mă cunoștea, ne certam des. Și am adus-o într-o situație din care n-a mai ieșit și nu va mai ieși vreodată. S-a sinucis, nu îmi păsa, mă gândeam că a fost alegerea ei. Acum știu că de fapt vina era a mea, însă chiar și Cerul are legile sale „Găsește fericirea de la bătăile vii ale inimii până la goliciunea ochilor morți și durerea pierderii și vei fi răsplătit pentru asta!”

Eram speriată și totuși nu simțeam nevoia să țip sau să fug. Credeam ceea ce spunea. Și acum cred. Era ca și când sufletul îi dicta cuvintele. Vorbea cu seninătate și durere. Îl ascultam fără să-l întrerup, voiam să-i aud povestea, să-ți aud povestea, ramură înflorită de cais.

– Mama suporta o durere insuportabilă, mă suporta pe mine, își suporta viața chiar și după moartea fiicei sale fără ca măcar să știe de ce a ajuns sora mea să-și facă cel mai mare rău. Odată ce a făcut asta, nu doar trupul ei s-a pierdut pentru totdeauna, și-a omorât și sufletul, făcându-l să devină nevredic de a se odihni în pace, doar Cerul știe unde a ajuns. Însă, măcar mama mea e bine acum, și-a găsit locul printre inimile credincioase, datorită luptei zilnice pe care a dus-o apoi cu viața mizerabilă pe care a avut-o și de altfel, cu rușine mărturisesc, și cu mine. Apoi, la două sau trei săptămâni după împinirea celor 17 ani ai mei, am avut parte de un accident și am murit. Trebuia să dau socoteală Cerului pentru cele făcute, și nici chiar atunci n-am vrut să înțeleg, dar trebuia să-mi repar greșelile făcute pentru a-mi putea vedea și eu de Viața de Apoi. Așa că am pășit în altă viață în care eram altcineva, și nu băiatul ce am fost în prima mea viață și cel ce sunt acum. Alte situații mi-au rupt inima în

două de această dată, iar eu, din nou, nu le-am putut face față decât cu răutate, încălcând în același mod legiile Cerului. Mi s-a dat altă viață și apoi alta și alta... până ce am ajuns să fiu o ramură înflorită de cais, și chiar și așa, ca o simplă ramură de cais, mi-a fost încercată bunătatea, am fost zdrobit de faptul că am fost rupt din întregul meu și nu mai puteam să fac ceva folositor și bun pentru a-mi îndrepta greșeala, înțelesesem că trebuia să aduc măcar un zâmbet pe fața cuiva, să las ceva bun în urmă. Am crezut că avea să fie simplu, că aveam să fac din florile mele caise pe care cineva le va gusta și mă va aprecia, zâmbind atunci când urma să-i simtă zeama. Apoi am fost rupt și lucrurile îmi păreau mai complicate, dar nu m-am dat bătut, și ai apărut tu, ajutându-mă să fiu bun și în alt fel, și astfel am primit și ultima mea lecție de la Cer, să ai întotdeauna speranță. Părai fericită când mă priveai, simțeam cum îți păsa de ramura înflorită de cais, iar acest lucru mi-a dat puterea să-mi doresc să te fac și mai fericită, caci tu mă ajutasei să înțeleg principiul primar al vieții fără a-mi trăda secretul și astfel m-ai făcut să dau naștere din floarea mea, unei caise pentru tine, cu care tu să te delectezi. Și ți-a plăcut. Bucuria ta m-a eliberat. Și nu doar atât, tu nu ești o simplă fată, ești pură, inocentă, și asta a făcut mai mult decât să-mi dea voie să trăiesc Viața de Apoi în pace, ci m-a făcut slujitor al Cerului, m-a făcut înger. Tu m-ai făcut înger, m-ai făcut să fiu bun cu bunătatea ta.

Inima mea bătea cu putere, palmele îmi transpiraseră în timp ce el vorbea. Oare era cu puțință să fie adevărat? Era în totalitate prea magic și frumos să fie așa, deși povestea în sine a baiatului era tristă... dar cea de acum a ta, ramură înflorită de cais, era fericită în final. Eu eram confuză și totuși credeam, te credeam, ramură înflorită de cais, chiar te credeam, baiatul îngeresc, deși trăiam un amalgam de gânduri și stări, ca atunci când am gustat din caisa ta și nu distingeam gustul, știam doar că era bună și că mai doream, deși știam că nu ar fi rațional să cred așa ceva, dar în fine, tu chiar nu te ofilisei, ramură înflorită de cais, ceea ce era un motiv pentru a te crede, sau poate visam? Dar să te fi visat ca ramură de cais, apoi ca băiatul de acum cu chip ceresc? Dacă e un vis, să știi că esti un vis frumos, ramură înflorită de cais, și așa vrea să te mai visez și altă dată, baiatul îngeresc, dar și mai tare mi-aș dori să fii realitate. Și ca și cum mi-ai fi citit în ochi confuzia, mi-ai răspuns, vocea ta aflându-se în consonanță cu chipul tău, la fel de blânde, la fel de calde și plăcute la auz, la văz, și probabil și pielea ta ar fi asemenea lor, la atingere... Dar nu, nu puteam gândi asta, mai ales dacă încă nu știam dacă e vis sau realitate, nu puteam trăi doar cu visuri.

– E real ce vezi, să mă crezi pe cuvânt, aici e Împărăția Cerului și dacă ai auzit de ea și n-ai crezut, acum te rog, să crezi, aici oamenii buni se odihnesc și trăiesc definiția păcii... pentru a ajunge aici, am trecut prin atâtea vieți și nu-mi pare rău, căci în viața asta te-am întâlnit pe tine și acum o parte din mine crede că poate mai există altceva în afară de Cer, poate chiar există destinul, iar al meu a fost să te găsesc. Si acum o altă parte din mine regretă că am reușit să mă îndrept, căci mi-aș mai fi dorit o viață lângă tine.

-Nu prea am cuvinte să îți spun. Te cred, deși probabil n-ar trebui s-o fac, și să știi, băiatule îngeresc că și eu așa mai vrea câteva clipe lângă tine, însă știi bine că nu se poate. Viața ta în care m-ai întâlnit a luat sfârșit, dar a mea trebuie să continue, și apoi, după ce și a mea se va sfârși, mă voi odihni cu tine pentru că te-am plăcut și ca ramură de cais și te plac și acum ca înger..

Și a venit să mă privească de aproape, mi-a mulțumit, i-am atins ușor chipul și am avut dreptate, era precum îi erau vorbele la auz și înfățișarea la vedere, moale, delicat, ca și cum dacă mi-aș trece vârful unghiei peste obrazul său s-ar șfâșia în două.

Apoi m-am trezit. Stăteam rezemată de trunchiul unui copac, m-am ridicat și l-am privit, era un cais înflorit și acum, până și rațiunea mea a fost convinsă că totul a fost și era real.

Și astăzi tot în fața caisului sunt, privind la florile sale, la fel cum am fost în fiecare zi de atunci și la fel cum voi fi și în cele ce vor urma. Acest cais nu există doar ca semn de

mulțumire, e și ca semn al existenței tale, să știu că ești acolo și că mă veghezi, îmi place să cred că ești îngerul meu păzitor. Și n-o să-ți duc dorul în viața asta și n-o să te iubesc, dar o să-mi amintesc de tine în fiecare zi, iar viața pe care o am, o voi trăi așa cum se cuvine, așa mi-a fost dat și asta îmi doresc și știu că și tu îți dorești la fel pentru mine. Și după ce îmi fi voi trăit viața efemeră o să ne întâlnim din nou și n-o să ne mai despărțim, băiatule îngeresc, căci ești iubirea mea veșnică, ramură înflorită de cais.

Surugiu Maria-Beatrice, cls. a X-a
Colegiul Național „Gh. Roșca Codreanu”, Bârlad

Grădina magică

Curcubeul e mereu pe cerul albastru, indiferent de zi. Aici totul miroase a căpșune, cel puțin în partea asta a regatului. Noi suntem zânele din Grădina Magică. Aici sunt tot felul de zâne și creaturi magice: noi-zânele căpșune, „goblinii” ciupercilor, nimfele pădurii și nimfele apei. Acesta sunt creaturile cele mai apropiate de satul nostru. Toate creaturile au un sat al lor și toți depindem unii de ceilalți. Să zicem că nimfele apei ar dispărea, culturile noastre și ale „goblinior” ar fi distruse. Singurele care ne controlează sunt cele două mari puteri: Luna și Soarele.

Acum că v-am prezentat puțin locul, mă pot prezenta. Numele meu e Miko, și cum am spus mai sus, sunt o zână a căpșunelor. Noi avem aripi roșii, roz, albe sau galbene. Aripile mele erau roz, dar s-au rupt acum... mi-am pierdut toată speranța că voi putea zbura din nou, de aceea am plecat într-o lungă căutare pentru a-mi găsi o nouă pereche de aripi. Nu am pe nimeni așa că vă voi lua cu mine, nu vă garantez că va fi un drum ușor, dar trebuie să merite. Sper ca pe parcurs să îmi găsesc speranța și dorința de a zbura din nou. Odată cu distrugerea aripilor mele, totul s-a sfârșit pentru mine. Dimineată plec prin regat, poate mai departe.

Nu am putut dormi, toată noaptea am avut tot felul de gânduri...sunt foarte obosită, aș vrea să mă odihnesc, dar nu pot. Chiar dacă nu am pic de energie să înaintez, trebuie să o fac. Am mers ceva timp, suntem în fața pădurii nimfelor. Îmi place mult aici, dar nimfele nu mă plac. Mă consideră diferită, ciudată, am vrut inițial să vin și eu aici, să devin una de-a lor, dar nu mă integrez. Aș vrea să găsesc un loc potrivit și pentru mine. Toate zânele căpșună sunt prietene, vorbesc, dar eu sunt lăsată mereu pe dinafară. Acum câteva luni aveam și eu o prietenă, dar a început să vorbească cu un „goblin” și am rămas iar singură. Nimeni nu a observat că mi-am pierdut aripile, cum mi se rupeau bucațele pe măsură ce vărsam lacrimi în fiecare seară. Au fost convinși de aripile false și zâmbetul pe care îl aveam mereu pe față. Am vorbit așa mult, am trecut deja de pădure, ha ha ha!

Urmează satul goblinilor, dar cred că îl voi ocoli. „Goblinii” își bat joc de mine și de preferințele mele spunând că sunt ciudate. Va fi un drum lung, dar sper că voi găsi noi aripi. Am mai auzit de zânele care și-au pierdut aripile și dorința de a zbura. Unele și-au recuperat aripile, altele au plecat în alte regate și sate pentru a face ceva în lipsa aripilor, cât despre celelalte, ele și-au pierdut de tot dorința de a zbura și au renunțat. Au devenit zâne ale cerului, ele ajută Luna și Soarele și ajută zânele fără dorința de a zbura. Cred că și eu am o zână a aerului, dar nu vreau să vorbesc cu ea, mi-e frică.

O legendă spune că printre noi există îngeri. Ei nu și-au pierdut dorința de a zbura, dar îi ajută pe alții să o recapete. Ei sunt ca minuni lăsate de Soare și Lună pe pământ. Mă întreb dacă voi găsi și eu niște îngeri să mă ajute, am nevoie de unii acum. Dacă e ceva ce vreau cu adevărat e să fiu un înger, dar ei sunt aleși de Lună și de Soare, nu pot deveni unul. Iubesc să fac creaturile magice să se simtă mai bine, dar nu sunt aleasă.

Mai avem puțin și trecem de satul „goblinilor”. Ne ia destul de mult să ocolim, dar prefer să nu trec prin sat, sper că sunteți de acord cu asta. Nu cred că voi mai vorbi așa mult, s-ar putea să devin plictisitoare, nu am lucruri interesante de spus. Vă anunț când ajungem.

Luna strălucește pe cerul de un albastru mai închis decât de obicei. Cred că am ieșit din regat. Uitasem că satul „goblinilor” e la granița regatului, văd doar un târâm nesfârșit.

„E foarte frig, simt că îngheț.” Puteți lua voi hainele din valiză, mie nu mi-e chiar așa frig, voi puteți răci. Dacă vreți, ne putem opri aici, luăm o pauză și continuăm mâine dimineață. Am învățat să fac adăposturi din frunze, dar asta nu ajută aici... am să adun pietrele de pe aici și voi face un loc în care să stăm. A durat ceva, dar e gata! Ați adormit deja? „Trebuie să îi pun la adăpost.”

„Neața! Era și timpul să vă treziți! Să mergem, nu avem timp de pierdut! Aerul devine puțin umed și sărat, suntem aproape de apă. Cred că e lacul nimfelor, nu, nu, nu, e în regatul nostru și suntem departe de regat. Nu am nicio idee, dar sper că e marea, m-am săturat de secetă. Simt că nu mă mai pot întoarce acum. O să continui să merg în căutare până când voi găsi aripile. Lacul?! E imposibil! Arată exact ca lacul nimfelor, dar are un oraș în jurul lui. Merg să verific. Eu un fel de regat, haideți cu mine la palat.

Cred că am ajuns. Eu intru, veniți și voi? Uau! Țsta e locul unde stau regii!

– Vă putem ajuta cu ceva?

– Voi sunteți regii? Toți șapte?

– Noi nu suntem regi, noi suntem fii ai lunii. Nu suntem destul de buni ca să fim regi. Dar te putem ajuta. Știm că vrei aripi noi, le poți avea dacă rămâi aici. Toată lumea iubește pe toată lumea și toți sunt acceptați. În orașul nostru totul va fi bine.

– Chiar mă acceptați aici? Stați, ați spus că sunteți fiii lunii! Sunteți niște îngeri și ajutați oamenii de aici. Îi iubiți și ei vă iubesc!

– Da, și ne-ar plăcea să rămâi aici cu noi. Uite, aripi noi!

– Roz, sunt superbe! Vă mulțumesc, însemnați totul pentru mine!!!

– Nu, tu și ceilalți locuitori însemnați totul pentru noi!”...

Aceasta este doar o pagină a jurnalului găsit de mine în grădina cu căpșune, aproape de plantația de ciuperci, arbuști și fântâna de la mine din grădină.

Să fie o simplă coincidență?

Stan Amalia, cls. a IX-a
Liceul Tehnologic „Ghenuță Coman”, Murgeni
Prof. coord.: Buța Lorela-Valy

O întâlnire neașteptată

O dimineață însorită și vioaie îmi zâmbea frumos la fereastră. Era vremea perfectă pentru plimbarea mea zilnică sub incantația magică a Londrei. Zi de zi traversam acel tezaur, un demiurg ce-mi potobea setea de „frumos”. Plimbarea reprezenta poarta mea de intrare în adâncurile sinelui, în subconștient, determinând autocunoașterea. Lumina suavă a surâsului dimineții a căpătat în conștiința mea valențe metafizice. Atunci când îmi zâmbea, rapid îmi puneam paltonul și porneam spre cunoaștere.

Acea dimineață părea mai specială ca oricare alta. Stropul acela magic provoca o splendoare deosebită ce se revărsa și asupra sufletului meu. Undeva, în umbră, am zărit un pardesiu frumos așezat, o pălărie măreață, bine croită, și nu în cele din urmă, un chip frumos conturat, respectuos, mimând încontinuu un zâmbet. Era tânărul Sir Aubrey. Înalt și chipeș, distins și elegant. Atmosfera ce lua naștere în jurul aurei sale mă uimea. M-a zărit dintr-o privire. S-a apropiat ferm.

– Lady Rose, ce plăcere! O dimineață superbă și acum tu? Am fost binecuvântat oare?

– Gentil ca întodeauna, Sir. Este doar această dimineață motivul care te aduce pe aici?

– Rose, doar mă cunoști... darul de aceste meleaguri parfumate m-a învins încă o dată. Dar cred că avem multe să se spunem. Te invit la un ceai.

– Bineînțeles. Accept încântată.

M-a luat de braț și am savurat împreună splendoarea dimineții. Atitudinea și aerul său parfumând atmosfera Londrei. Pașii săi bine calculați și privirea fixă ilustrau un vis metamorfozat de timp. Nu mai era omul pe care îl cunoscusem cu ani în urmă. Ochii săi insuflau eleganță, dar evident își pierduseră acea vioiciune care mă fascinase odinioară. Gesturile și atitudinile pline de tact aveau însă puterea de a contrazice greșitele impresii pe care mi le-aș fi putut face. Ne-am oprit la un local din Richmond Park. Spre uimirea mea, își păstrase obiceiul de a bea, pe lângă ceaiul de fructe de pădure, o cafea cu o linguriță de zahăr și două de frișcă. Acest aspect m-a făcut să-l asociez vechiului și bunului meu prieten.

– Să înțeleg că îți merg bine afacerile, sir.

– Știi cum e, logistica este decisivă în continuarea activității firmelor mele, însă alt motiv neașteptat mă face să îți cer un sfat, dacă nu te superi.

– Sir, când te strigă un prieten vei găsi puterea de a-l ajuta, iar eu sper sincer că am rămas prieteni.

– Bineînțeles că da, Lady Rose. Tocmai din acest motiv am încredere să mă destăinui. Este o problemă destul de delicată, ce consider că necesită instinctul unei femei.

– Eu voi încerca să fiu pe atât de delicată. Te ascult, sir.

– Ei bine, la Strasburg am cunoscut o fată, o femeie minunată. Nu se încadrează nici pe departe în clasa noastră socială, însă m-au fascinat agiritatea și profunzimea trăirilor ei.

Pe măsură ce cuvintele se scurgeau pe muzica glasului său, liniștitor, făceam cunoștință cu transformarea evidentă la care a fost supus.

– Recent i-am propus să ne căsătorim. Spre fericirea mea, a acceptat. Lady Rose, îmi știi familia. Știi după ce principii absurde te ghidează ambii mei părinți. Ești bună prietenă cu scumpa mea mamă, știu că ai putea interveni în privința asta pentru a le explica problema mult mai delicat decât aș putea-o face eu.

– Sir, îți înțeleg perfect amarul. Cu greu vei putea învinge strictele concepții ale mamei tale. A fost dintotdeauna dornică să te însoare cu o domnișoară dintr-o înaltă clasă socială.

– Sunt conștient de asta și constituie partea care mă macină cel mai mult.

– Însă, cu blândețe și calm, va putea înțelege. Pentru aceasta, trebuie să cunoască motivele alegerii tale și cel mai important, pe aleasa ta. Voi încerca să intervin în privința asta și îți garantez, sir, că va fi bine.

– Îți admir curajul și inteligența, lady Rose și îți sunt extrem de recunoscător.

Chipul i se luminase. Îmi regăsisem prietenul din copilărie, dar ceva mă făcea să cred că nu a terminat. Că mai trebuie să vorbească. Expresiile feței i se schimbau din secundă în secundă, dezvăluindu-i tot felul de gânduri. Îl analizez și încercam să îmi dau seama ce avea de gând să-mi transmită. Până când...

– Lady Rose! Vino cu mine!

– Unde ai dori să te însoțesc, sir?

– La familia mea! Ajută-mă... Fi-mi alături!

– Dar... Sir...

– Întrebările nu pot avea vreun rost. Doar vino! Lucrurile se vor rezolva de la sine...

Pe parcurs.

– Te voi însoți.

– Ești sigură?

– Da.

Crăciun roșu

Cândva în viața mea fuseseră zile diferite, fiecare mă pune să întâmpin noi amintiri, noi persoane, noi plăceri dar 25 decembrie șterseseră acele zile fără milă... doar memoriile rămaseră.

Acum am 17 ani, în ultimii trei am rămas blocată în ziua Crăciunului de când mă priveam în globuri și vedeam o fată de 14 ani.

Am vărsat nenumărate lacrimi când m-am văzut singură și parcă într-un alt univers, nici măcar o altă unică persoană nu mai era. Iar ceea ce numeam eu un Crăciun alb acum era un Crăciun roșu. Fulgii de zăpadă, sărutări de înger cum ar fi spus bunica erau roșii, totul era roșu, până și bruma ce se pune pe geamuri. Am trăit în acest coșmar trei ani, nici lacrimi nu mai puteam vărsa chiar și ele erau roșii și mă înspăimântau.

Chinul acestei vieți m-a distrus complet. Mă plimbam singură în acea zi de decembrie pe care o retrăiam la nesfârșit, ceasurile din oraș care indicau data mereu doar 25 arătau...

Totuși la un moment dat, plecată pe străzile orașului, m-am dus la marele brad care obișnuia să fie acolo în fiecare an de Crăciun. M-am uitat spre vârful lui și am observat că Steaua îi strălucea ritmic...era atât de ciudat. În fiecare seară de când mă știu în Crăciunul roșu nu făcuse așa ceva, mi-am dat geaca jos și am făcut urme în zăpadă alergând până la trunchiul bradului. Am încercat să mă cațăr pentru a ajunge la stea, eram atât de nerăbdătoare încât am reușit.

Aveam steaua în mână! Ea continua să strălucească, mă uitam atât de atent la ea, ca într-o oglindă. Doar că nu mă vedeam doar pe mine. Era...era bunica în spatele meu? Mi-am întors capul ... ea era, am încercat să sar în brațele ei desprinzându-mă de brad dar pur și simplu am trecut prin ea căzând în zăpadă ... am crezut că aveam halucinații .

Am început să plâng, mă credeam o persoană curajoasă, am avut credință că totul va fi bine dar nu mai puteam ...o lacrimă îmi căzuse pe gât, am vrut să o șterg și în acel moment simțisem ceva ciudat, era un medalion... cel al bunicii.

Motrea Ana Maria Alexandra, cls. a IX-a
Colegiul Național „Gh. Roșca Codreanu”, Bârlad
Prof. coord.: Ștefăniță Lucy Ana-Maria

SECȚIUNEA POEZIE – GIMNAZIU

La școală

Astăzi chiar sunt pregătit
Și spre școală am pornit
Când pe jos când cu mașina
Ce să-i fac? Asta-i rutina!

Au trecut și patru ore
De învățat și de jucat
Apoi sus la bibliotecă
Și programul l-am bifat.

Când le facem cu plăcere
Totul merge ca pe roate
Cartea e mare avere
De o ai, ajungi departe.

Calciu Antonio, cls. a VIII-a B
Școala Gimnazială „Vasile Pârvan”, Bârlad
Prof. coord.: Ștefănică Maria, bibliotecar Jidănașu Manuela

Clinchet în zăpadă

Se aud din depărtare
Niște clopoței și zurgălăi
Se văd fețe zâmbitoare
De fete și de flăcăi

Se încing cu toți alături
Dansând veseli să se vadă
Cum trăiesc cu bucurie
Clinchetele de zăpadă

Ce se cern din bolta rece
Lăsând straie albe în urmă
Ascunzând tot ce e verde
Cu fulgi albi și pâlc de brumă.

Iar copiii cu obrăjorii
Înghețați și roșii foc
Se amestecă prin horă
Și se încing și ei la joc.

Enache Delia, cls. a VIII-a B
Școala Gimnazială „Vasile Pârvan”, Bârlad
Prof. coord.: Ștefănică Maria, bibliotecar Jidănașu Manuela

Tolba cu vise

Se adună mereu, vise peste an
Pe care le visez și încă le mai am
Pe care cred că pot și știu că le ating
Când noaptea îmi dă fiori și îmi vine să strig

Căci numai în visare și-n tolba mea de vise
Pun dorul meu de tine și zilele promise
Că vei veni acasă și fericiți vom fi
Că nu vei mai pleca, așa cum nu mai vii

Dar eu visez într-una că așa gândesc copiii
Când noaptea este rece și dai curaj simțirii
Că vrei din tolba ta un vis să se înalțe
Să zboare către ceruri să plouă cu speranțe.

Panainte Beatrice, cls. a VIII-a B
Școala Gimnazială „Vasile Pârvan”, Bârlad
Prof. coord.: Ștefănică Maria, bibliotecar Jidănașu Manuela

Vis de gheață

Vis de gheață peste față
Se aprinde și se înalță
Cum răsare peste noapte
Soarele de dimineață

Eu buimacă și trecută
Mă înalț peste hotare
Să văd frații mei cum urlă
Că nu vor să dea uitare

La pământul românesc
Și la vorba cea dintâi
La stejarul strămoșesc
Ce se înalță la căpătâi

Căci simțirea este vie
Curge ca un râu de mir
Peste lanuri, peste glie
Peste veac și adevăr.

Dar se-așterne peste toate
Așteptare și speranță
Ghiocel de primăvară
Răsărit din vis de gheață.

Frangulea Teodora, cls. a VII-a A
Școala Gimnazială „Vasile Pârvan”, Bârlad
Prof. coord.: Crețanu Eugenia, bibliotecar Jidănașu Manuela

Zurgălăi

A venit mult așteptata iarna cea frumoasă
Să ne cheme la zăpadă, să ieșim din casă
Să dăm viață fulgilor adunați grămadă
Transformați în mândri oameni de zăpadă

Tare-mi place iarna când mergem la țară
Să adunăm nuci și ghinde pe-afară
Să ne facem gloata pentru colindat
Cu buhai cu tobe, zurgălăi prin sat

Să vestim că iarna este peste glie
Aducând zăpadă, multă veselie
Și că iarna este anotimpul care
Ne aduce-n case sfânta sărbătoare

Fiindcă toți creștinii iarna îl cinstesc
Pe Mântuitorul Fiu Dumnezeiesc
Cu bucate alese masa încărcată
Zurgălăi răsună îngerii în ceață.

Vișan Ioana, cls. a VII-a A
Școala Gimnazială „Vasile Pârvan”, Bârlad
Prof. coord.: Crețanu Eugenia, bibliotecar Jidănașu Manuela

Viața unui maidanez

Era odat' un maidanez,
Iar stăpânul– un francez,
Ce locuiau pe maidan
De aproximativ un an.

Într-o zi de primăvară,
Câinele-a ieșit pe-afară
Și-a început a lătra strigând
Unde-i maidaneza mea?

A-nceput a căuta,
Tot maidanu-l răscolea
Și-ntreba în lung și-n lat
Ba femeie, ba bărbat.

De atunci mereu umbla,
Tot maidanu-l alerta
În fiecare noapte, pe la trei și jumătate.

Olaru Măriuca, cls. a VI-a
Școala Gimnazială „Constantin Parfene”, Vaslui
Prof. coord.: Alexa Elena

În timp

Geana timpului s-așază
Ca umbra, pe orice față.
Mai tristă sau zâmbitoare,
Trădează dacă te doare.

Timpul trece cu folos?!
Chiar de-i cerul mai noros
Sau de-i vânt în viața ta,
Află ce cauți în ea!

Caută să fii om blând,
Tuturor să dai un gând
De speranță, de iubire
Și fă-o fără de știre.

Fă-te un om luminos,
Dă în dar suflet frumos!
De faci asta ne'ncetat,
Devii înger luminat.

Gherghe Ștefan-Mihai, cls. a VIII-a
Școala Gimnazială „Constantin Parfene”, Vaslui
Prof. coord.: Alexa Elena

Iarna pierdută

Din întuneric naște azi lumina,
Din noapte naște iarăși zi,
Și din uitare naște amintirea vie,
A conștiinței că nu mai poți să fii.
Căci doar o dată ți-este dat destinul,
Și doar o dată poți să-l plămădești.
Cu fapta și cu voia ta, străinul,
Îmbracă formă în straie pământești.
Dar nu, tu ești de mult deasupra,
Peste toți alții și peste așteptări.
Când toți încearcă să-și alunge umbra
De pe abrupte și prea noduroasele cărări.
Nu știi cum poți uita că monstrul, tăcut
Și plin de farmece și glasuri dulci.
E doar din frică și din lașitate înnăscut,
E peste tot și-n toți pe unde-apuci.
Și mergi așa prin șerpuitele cărări
De doruri, de iubiri deșarte și vaste așteptări
Crezând că timpul lăstărește-n tine muguri verzi
Dar toamna ți se lasă-n plete și-n iarna ce ți-o pierzi.

Jidănașu Elena, cls. a V-a A,
Școala „Episcop Iacov Antonovici”, Bârlad/ Prof. coord.: Crăescu Mariana

SECȚIUNEA POEZIE – LICEU

Cotidiană

În fiecare zi îmi spun că va fi bine –
Pilula necesară mersului pe drum.
Și-mi tot vine să strig,
Și-mi tot vine să râd...
O fi drumul drept, merge-nainte?
O fi lin, senin sau asprit de vânt?

În fiecare zi îmi spun că va fi bine.
Oftez, zâmbesc și plec din nou la drum;
Cute se adâncesc, târziu se face-n mine,
Scrâșnesc, mă-ndrept și iar îmi spun
Că nu am voie să renunț acum.
În fiecare zi îmi spun că va fi bine...
Aștept un curcubeu și pe-al meu drum,
Și-mi vine să strig...
Și-mi vine să râd...
Mi-e liniște în suflet, chiar dacă-i toamnă-n gând...
Și voi tot continua să merg pe drum spunând:
„Măine va fi mai bine!”

Brînză Elena, cls. a IX-a
Liceul Tehnologic „Al. I. Cuza”, Bârlad
Prof. coord.: Oportov Mihaela

Opac

Confesiunea— cele mai grele vorbe
De care mereu ne vom teme,
Ce va încerca mereu să ne schimbe
Din oameni care încearcă să se afirme

În simple suflete îngreunate și orbite
De permanenta întrebare— Cine sunt eu?
Un catastif de vorbe și de fapte
Spuse și făcute-n pripă, un clișeu

Asta suntem noi, oamenii, simplii trecători
A căror* vieți se uită odată cu trecerea în neființă
Și doar colbul ce rămâne-n umbre reci de gri
Pe lucrul ce-l făcusem cu greu și stăruință.

Scrisul e cel ce definește omul,
Peste veacuri și războaie
Scrisul va dăinui peste duhul
Unei stinse vieți pe masa din odaie...

Așadar, fiți chibzuiți și alegeți dacă,
Veți fi umbre în viața voastră
Sau urme adânci lăsate pe-o fereastră,
Luminată— o nouă epocă opacă...

*, „A căror vieți” – licență poetică

Stănescu Sabina-Elena, cls. a IX-a C
Colegiul Național „Gh. Roșca Codreanu”, Bârlad
Prof. coord.: Negruț Cristina

Suflet românesc

De când mă știu zburdam pe-afară
Cu zmeu-n mână fluturând...
Căzând tot mai ades pe iarba
Acestui românesc pământ!
Unul fertil, pufos și reavăn
Cum altul nu mai este-n lume...
Săpat cu grijă de bunicul;
Ne aducea vara legume.
Pământul rece și crăpat-
Ochii căprui ai țării mele,
Ei m-au vegheat neîncetat
Când eu priveam prin plasele-i de stele...
Și seara ce frumos era!
Când focu-n vatră viu torcea,
Bunicul basme ne spunea,
Cadoul sub brad ne-aștepta...
Bunica lâna o torcea,
Tata icoanele picta...
În casă: rășină peste tot;
Motani cu laptele pe bot!
Mama!... cu ochii umezi mă privea,
Cu toții slăveam Nașterea!
Cu drag îmi amintesc c-atunci
Cu voioșie dimineața,
Ne spulberam din suflet ceața;
Cu vechile colinde-ntrețineam
Speranța, Nașterea, unitatea credinței și de neam!
„Steaua sus răsare” cântam cu toții, cu mic cu mare.
În suflet Biserica aveam
Tineri, bunici și neam cu neam.
Căci Mântuitoru-n iesle Se năștea
„Calea, Adevărul și Viața” ne-arăta!
Și imediat ce S-a Născut,
Iisus lumină a adus
Și bucurie, sănătate,
Speranță la eternitate!
Frânturi de clipe: se-arată un nou an!
Țurțuri-șiraguri de speranță,

Rozete-nmiresmate la copilași pe față.
Iar acum, în ziua Sfântului Botez
În Biserici se aude înalt Slăvitul Crez!
Și cei ce curajoși se cred a fi
Crucea din apă să o scoat-ar trebui!
Crucea– Apărătoare, Aducătoare de fericire, bucurii!
Și credincioșii, mii și mii
Cu sfială și nerăbdare, asemenea unor copii
Așteaptă sfințita apă ca să o primească
Speranța, voioșia, pe toate să le regăsească
Dar tot această sărbătoare, alung-a noastră nostalgie mare...
O! Primăvară, când mai vii tu oare?
Din al bunicii firav grai,
Melodios ca luna mai
Și-acum aud doine de nai.
Martie-că porțile iernii sunt închise
Se înrădăcinează vise.
Mi-aduc aminte cum pe-atunci
Gustam, simțeam cozonaci dulci
Făcuți de nime-altcineva
Decât de draga bunicuța mea...
Pe oul roșu ce lucea în soare,
Noi îl ciocneam în zi de sărbătoare
Ca un simbol c-al nostru Domn nu moare!
Frumos era și la Înălțare...
Și Dumnezeu ne-a ridicat munții Carpați, coline, delte!!!
Podișuri vechi, câmpii-nverzite,
Și cânt frumos în grai ne-a dat...
Dansuri străvechi, de daci știute,
Toate –frumoase de necontestat.
Și toate-acestea-n țara mea...
Nu alta, ci România!
În țara mea cu ochi albaștri
Cu plaiuri verzi, luminoși aștri!
Cu ape lucii și curate,
Cu triluri dulci, melodioase
Și cu pământul împletit
Cu-ale eroilor vechi oase...
Și cu români ce vin...și pleacă
Însă nu uită să se-ntoarcă
La maica lor adevărată.
Nu uită portul popular
Nu uită sângele român
Nu uită stelele eterne:
Brâncuși, Viteazu, Eliade...
Ce au clădit piatră cu piatră
O, Românie binecuvântată!
Cât sânge, viață și sudoare
A curs pe a lor frunte, oare?
Pe-ale lui Decebal, lui Ștefan,

Pentru o Românie Mare?
Câte secunde s-au mai scurs
Ca Eminescu, Creangă, Blaga
Să scrie versuri, basme-alese
De mii și mii de ani culese...?
Dar câte veacuri va dura
Din somnul rece-a ne trezi?
Cât chin mai trebuie-a-nfrunta
Ca să îmi pot schimba soarta?
Acum la ceas de sărbătoare,
În suflete speranța-i mare
Dorințele mai arzătoare,
Și-acum, de-al mării uniri centenar,
S-aducem țării un renume,
Să-i facem mândri pe eroi,
Pe oamenii ce prin sfortzare,
Ne-au oferit o Românie Mare!

Un licăr de speranță

Afară ramuri scârțâie ușor,
Scoțând o notă de greu și profund dor.
Iar printre peticii ce cad din cer
S-au luat de braț, dansând, timpul cu gândul efemer.
Dar parcă totul e pierdut, nici cântec
Nici colindul de demult.
Iar jaluzeaua de argintii, reci bule
Trădează pomul gol și trist ce tremură din molecule.
Și candela iubirii stă pită, stinsă
Căci nu mai este mama cu inima-i să o aprinză...
Și stând astfel în patul morții înfrigurate
Vine Moș Ene și varsă ceața sa
Pe genele albiei deja
Și alintate...

I
În odaia sculptată din dragoste și scrum
Se vede iarăși bradul, se-aude: e Crăciun!
De mâna mă apucă, mă duce pe-un drum lung
Maria, a mea soră,
Prin fulgii ce în horă
În ochii ei ca marea
Sfios și cald se frâng.

Pornim cu voioșie și dulce frenezie
Spre case-nmiresmate, spunând cu bucurie:
„Săltați! Vă bucurați! Hristos are să vie!”
Credință, har și slove de iubire
În suflet El să picure!
Căci astăzi Tatăl Cel iubit

Trimite pe „Însuși Fiul Său Întru Care a binevoit!”
...Iar la finalul zilei, când albul e umbrit
Se-aude vocea mamei,
Ah! Glasul acela cald și mult-iubit...
„Copii, haideți în casă
V-așteaptă aburind plăcintele pe masă!”
Dar, învăluți cu-n har al fragedei pruncii
În pătura cea rece valsăm cu îngerii.

Pășind din nou în tinda odăii noastre mici
Rășina ne îmbie!
Iar focul lămpii țese stihuri vechi
Din a lui Hristos Cerească-Mpărăție.
În murmur vocea tatei schițează un colind
În timp ce mama, blândă, se roagă-ngenunchind.
Dar, deodată: zbucium ce-ți taie răsufarea!
Ce se aude oare? Cine-o fi la ușă acum noaptea?!
Un nene roșu, mare, cu barba-n cârlionți
Ne-a-mbucurat acum pe toți!
E Moș Crăciun ce de la polul Nord sosește
De care-mi povestea bunica ce-acum din Ceruri ne privește.
Oh! Și am primit de toate!
O frumoasă icoană și portocale-nmiresmate!
Iar tata, preot desăvârșit, s-a așezat la vatră
Și mi-a istorisit cu har de-ndată:

II

„Copil din Ceruri ea fiind, iubea pe Dumnezeu
Și ea stătea și se ruga Părintelui mereu.
Dar iată că-ntr-o zi, plângând, Gavriil i se- arătă
Un crin al păcii oferind:
„Pe Fiul Cel de veci, slăvit, vei naște în curând!
Aleasă dintre neamuri ești
O! Vas al Domnului Cel blând!”
Cu Iosif, Maria plecă de-ndată ce-auzise
Pe un asin smerit și blând, prin lanul ce albise.
Și a bătut la uși din lemn, sfioasă, neajutorată,
Dar omul rău și păcătos
Nu i-a răspuns nici de această dată...

...Acum în ieslea moale, umedă și rece
Clipele îngheață și timpul nu mai trece!
Căci Maica Preacurată, de Îngeri ‘coronată
Privește cu sfială, cu ochii umezi, vii
Fața Întreit Sfântă a Salvatorului lumii.
Și-afară mâna Tatălui ne cheamă să venim
Prin steaua ce intens străluce ca și un ochi de Heruvim.
Că iată și păstorii în dar aduc!
Căci Pruncul Cel mărit și Sfânt acum S-a pogorât.
Să re-nnoiască „Chipul Său” în omul cel înfrânt

Cu Duhul Său să bucure pe cei smeriți,
De Duhul Sfânt umbriți.
Căci”S-a deșertat pe Sine, chip de rob luând”
Să șteargă lacrima obrazului aflat plângând.
Pe omul cel de păcat robit
Să îl arate bun, deplin și îndumnezeit.
Deci, s-acultăm porunca Sa atotmântuitoare
Să ne iertăm, să fim mai buni, să oferim în dar o floare!
Și cel mai important îndemn:
Iubește pe Domnul senin și fără întristare!
Și altul ca acesta, al doilea, anume:
Să iubești pe fratele!Să-i urezi doar de bine!
Iar țara ta , copile, tu să n-o uiți nicicând!
Numele eroilor cei dârzi
Tu să le ai în gând!”
Așa–și încheia tata povestea sa frumoasă...

III

Dar frigul iară' vine. Căldura se topește,
Un copilaș cu nasul înroșit tiptil sosește...
Nașterea Pruncului Cel Preamărit vestește!
Acum am deslușit misterul Dumnezeieștii Intrupări!
Căci chiar sfios natura o spune-n fiecare dintre ierni
Prin fulgii ce din cer coboară pe pământ,
Albind poieni...!

Roșca Lucian-Andrei, cls. a XI-a C
Colegiul Național „Gh. Roșca Codreanu”, Bârlad
Prof. coord.: Negruț Cristina

Viața, iluzie a tot ce este

Nu mă cunosc, nu mă-nțeleg
Aștept șezând, nu mai alerg
Către ireale idealuri ale vieții colorate,
Complicate.
Căci ea e simplă melodie
Gri, dulce melancolie,
Lacrimi, zâmbete, iubire.
O, dulcea mea reverie
Ce astăzi îmi ești scăpare,
Ce așteaptă...deșteptare.
Revenire printre oameni vii și oameni vechi,
Ce-și plâng dorința la priveghi
Căci s-a dus lumea iubită...
Prinsă sub dreptunghi de sticlă,
Colorat coșciug cu flori.
Inimi, râsete, viori...
Iar afară plânge, plouă.
Ce ne mai rămâne nouă?

Să credem că ni se cuvine
Să ascundem după rime
Timpuri grele..
Cine fuge după ele
Să le-agațe într-un cui
Să fie ale nimănui?
Cu toții aleargă pe dos,
După cald cântec duios
Fredonat de-o cucuvea
Deghizată-n ciocârlie...
O, dulce dorința mea...
Te-ai dus sau nici nu ai fost?
Cine sunt? Nu mă cunosc..
Căci totu-n jur e negru fum
Deghizat în ceață albă
Iar eu sunt...șubredă barcă
Pe învolburate ape
Astăzi dulci, mâine sărate..
Scriind versuri încurcate
Și punându-le-ntr-o sticlă
Să plutească în derivă.

Tălășman Marina-Alina, 17 ani, cls. a XI-a E
Colegiul Național „Gh. Roșca Codreanu”, Bârlad
Prof. coord.: Ștefăniță Lucy Ana-Maria

Îndemn la viață

Pe străzile întunecate
Se perindau în miez de noapte
Fantome vii cu ochi de mort
Abia pășind din loc în loc.

Se tânguiau cu existența
Atât de plină de cadavre
De clipe-albastre, spânzurate,
De tema morții ce se naște.

Căci moartea urlă și-nfioară
În existența-i viitoare
Toate fantomele de ceară
Ce se topesc fără-ncetare.

Și fără oamenii să știe,
În viață, moartea îi conduce,
„Carpe diem” strigând cu toții,
Trăind mereu de teama morții.

Și-i frig în noapte, stele cad,
În timp ce crucile sunt calde ;

„Carpe diem” ne strigă morții
Privind cu jind spre ochii noștri.

Ciolan Maria, 17 ani, cls. a XI-a E
Colegiul Național „Gh. Roșca Codreanu”, Bârlad
Prof. coord.: Ștefăniță Lucy Ana-Maria

Idealul

Proiectez lumea mea în părți din ce-ți apasă ochii astăzi,
Preiau puterile și ademenesc iar bucuria.
Șterg amprente minciunii și aduc minunea...
Sunt împlinirea și-mi pictez eu drumul pe atâtea străzi.

Vindec și repar dezastrul ce l-am provocat tot eu...
Rămân în Imperiul ce mi l-am construit ca în șablonul meu,
Reșterg ce se vrea șters acum,
Cerul devine podea, iar norii pe care calc formează un alt drum.

Găsesc ce mi s-a pierdut prin toate celelalte rânduri.
Și liniile se întretaie, dintr-odată, rămân numai frânturi.
Ce s-a spulberat se reunifică și emoția pierde,
Învingătoare de-ar fi fost, totul azi ar arde.

Creez un adevăr și-i dau puterea absolută,
Exagerarea se reprimă și în lumea mea devine mută,
Războaie, arme reprezintă doar o teorie,
Pe care o povestesc ca pe un basm și adorm în reverie.

Supremația nu-i câștigată, ea e desenată de la început.
Și e mirifică până și pentru idealul în care jonglez cu ce nu poate fi pierdut,
Despre necondiționare și nelimitat se scrie în primul tău roman,
Se mai dă încă o șansă, este bisect al nostru an.

Iordache Andreea, 17 ani, cls. a XI-a
Colegiul Național „Gh. Roșca Codreanu”, Bârlad
Prof. coord.: Ștefăniță Lucy Ana-Maria

O viață, o dragoste

O viață, o dragoste...
Iubirea sfântă care domină-n familii,
Te face să iubești profund la rândul tău,
Te face ca să crezi în taina sinceră a fericirii,
Făcându-te abil să nu rănești, indiferent de suflet, indiferent de om.
Mi-a spus măicuța mea odată:
„Fii bună fata mea, și sinceră întotdeauna, că omul are să îți mulțumească”,
Eu am privit-o și i-am spus în șoaptă:
„Măicuța mea, așa voi face, să nu te îndoiești vreodată”.

Ea m-a-nvățat ce e iubirea, ea m-a-nvățat cum să iubesc,
Mi-a arătat prin fapte, ce este rău, ce e firesc,
M-a ajutat să fiu puternică, să merg cu capul sus, privind spre soare,
Și cum să trec de greutate, cum să dansez în ploaie.

Trecut-au anii...
Și-am învățat că viața noastră nu-i ușoară,
Dar cu putere și credință, încet, vom izbuti,
Și-am învățat că-n viață, oricât de multe vom agonisi,
Mereu, neîncetat, va atârna de-o simplă sfoară...

Leu Livia, 18 ani, cls. a XI-a E
Colegiul Național „Gh. Roșca Codreanu”, Bârlad
Prof. coord.: Ștefăniță Lucy Ana-Maria

O infinitate de sensuri

Îmi ești adevăr irespirabil
Pentru că doar adevărurile
Ce nu te lasă să trăiești
Merită numele de adevăr.

Îmi ești adevăr amețitor
Care mă ridică cu puteri arzătoare
Și mă pregătește ulterior
La toate spulberările tale năucitoare.

Îmi ești adevăr stângaci,
Stângăcie indispensabilă existenței mele
Care-mi iubește și cultivă misterul
Într-un mod desfrânat și idolizat.

Îmi ești adevăr groaznic
Care mă face să mă tem
Că o să-mi permiți cândva
Să trăiesc...

Sau poate îmi ești simplu destinat
Fiindcă poate doar așa, rușinat,
Ne inițiezi infinitatea proximă
căci tu, adevărul meu, îmi ești înțelepciune,
cu toate formele ei.

Sfetcu Andreea-Elena, cls. a XI-a
Colegiul Național „Gh. Roșca Codreanu”, Bârlad
Prof. coord.: Ștefăniță Lucy Ana-Maria

PREMII ȘI PREMIANȚI

EDIȚIA I, 2018

SECȚIUNEA PROZĂ

România la Centenar – Marin Andrei,
Școala Gimnazială „Episcop Iacov Antonovici”, Bârlad

SECȚIUNEA POEZIE

România, te iubesc! – Ursu Adriana,
Școala Gimnazială „Episcop Iacov Antonovici”, Bârlad

EDIȚIA A II-A, 2019

SECȚIUNEA PROZĂ

Premiul I

Povestea norilor – Jora Daria-Maria,
Școala Gimnazială „Manolache Costache Epureanu” Bârlad

Premiul al II-lea

Ținutul norilor – Rîpan Teodora,
Școala Gimnazială „Manolache Costache Epureanu” Bârlad

Premiul al III-lea

Elias și cartea fermeacată – Strățulescu Maria-Elena,
Școala Gimnazială „Ep. I. Antonovici” Bârlad

Premiul special pentru originalitate

Pietrele timpului – Strățulescu Constantin Mihai,
Școala Gimnazială „Ep. I. Antonovici” Bârlad

SECȚIUNEA POEZIE

Premiul I

Să înțelegi și florile de câmp – Comănescu Dariana,
Școala Gimnazială „Vasile Pârvan” Bârlad

Premiul al II-lea

Mama – Vasilache Ștefania,
Școala Gimnazială „Ep. I. Antonovici” Bârlad

Premiul al III-lea

Românca – Vlădescu Alexandru Valentin,
Școala Gimnazială „George Tutoveanu” Bârlad

Premiul special pentru originalitate:

Identitate – Groza Andreea,
Colegiul Național „Gh. Roșca Codreanu” Bârlad

EDIȚIA A III-A, 2020

SECȚIUNEA PROZĂ – GIMNAZIU

Premiul I

Povestea Ellei, salvatoarea stelelor – Rîpan Teodora,
Școala Gimnazială „Manolache Costache Epureanu”, Bârlad

Premiul al II-lea

Legenda papagalilor curajoși – Jora Daria-Maria,
Școala Gimnazială „Manolache Costache Epureanu”, Bârlad

Premiul al III-lea

Lizzie și Alexia – Poghirc Cristina-Teodora,
Școala Gimnazială „Manolache Costache Epureanu”, Bârlad

SECȚIUNEA POEZIE – GIMNAZIU

Premiul I

Iarna pierdută – Jidănașu Elena,
Școala Gimnazială „Ep. I. Antonovici”, Bârlad

Premiul al II-lea

În timp – Gherghe Ștefan-Mihai ,
Școala Gimnazială „Constantin Parfene”, Vaslui

Premiul al III-lea

Zurgălăi – Vișan Ioana,
Școala Gimnazială „Vasile Pârvan”, Bârlad

SECȚIUNEA PROZĂ – LICEU

Premiul I

Ramura înflorită de cais – Surugiu Maria-Beatrice,
Colegiul Național „Gh. Roșca Codreanu”, Bârlad

Premiul al II-lea

O întâlnire neașteptată – Băbuță Ana Maria,
Colegiul Național „Gh. Roșca Codreanu”, Bârlad

Premiul al III-lea

Grădina Magică – Stan Amalia
Liceul Tehnologic „Ghenuță Coman”, Murgeni

SECȚIUNEA POEZIE – LICEU

Premiul I

Suflet românesc – Roșca Lucian-Andrei,
Colegiul Național „Gh. Roșca Codreanu”, Bârlad

Premiul al II-lea

Cotidiană – Brînză Elena,
Liceul Tehnologic „Al. I. Cuza”, Bârlad

Premiul al III-lea

Viața, iluzie a tot ce este – Tălășman Marina-Alina,
Colegiul Național „Gh. Roșca Codreanu”, Bârlad

COLABORATORI

Școala Gimnazială „Iorgu Radu”, Bârlad:

- prof. Bodea Jenica;

Școala Gimnazială „Vasile Pârvan”, Bârlad:

- prof. Ștefănică Daniel;
- prof. Ștefănică Maria;
- bibliotecar Jidănașu Manuela;

Școala Gimnazială „Ep. Iacov Antonovici”, Bârlad:

- prof. Boroș Carolina;
- prof. Crăescu Mariana;
- prof. Fica Daniela-Nicoleta;
- prof. Ungureanu Oana;

Școala Gimnazială „Manolache Costache Epureanu”, Bârlad:

- prof. Cărăbăț Niculina;

Școala Gimnazială „George Tutoveanu”, Bârlad:

- prof. Mamalaucă Mariana;
- prof. Stan Vladimir;
- prof. Căruțașu Cristina;
- prof. Teodorescu Mihaela,
- prof. Prăjescu Lorena;

Colegiul Național „Gh. Roșca Codreanu”, Bârlad:

- prof. Stroe Cristian;
- prof. Ștefăniță Lucy Ana-Maria;
- prof. Negruț Cristina;

Liceul Teoretic Mihai Eminescu”, Bârlad:

- prof. Bîrsan Simona;

Liceul Tehnologic „Al. I. Cuza”, Bârlad:

- prof. Oportov Mihaela;

Liceul Tehnologic „Ghenuță Coman”, Murgeni:

- prof. Buța Lorela-Valy;

Școala Gimnazială „Constantin Parfene”, Vaslui

- prof. Alexa Elena;

Clubul de limbă rusă Vaslui

- prof. Crețanu Eugenia.

REGULAMENT¹

- La acest concurs pot participa gratuit toți elevii claselor V-XII, din județul Vaslui;
- Elevii pot înscrie doar o singură creație la una dintre secțiuni, la alegere: PROZĂ sau POEZIE;
- Este obligatoriu ca textele alcătuite:
 - să fie **semnate** (nume, prenume, școala, clasa, vârsta, profesor coordonator sau persoană de contact cu număr de telefon, e-mail);
 - să respecte cerința referitoare la tematica secțiunii alese – titlul la alegere;
 - să fie **tehnoeditate cu diacritice**, în format A4, Times New Roman, 12;
 - să fie trimise ca **document WORD** până la data prevăzută de organizator, la adresa de e-mail: **valentinafornea30@gmail.com**.
- Criterii de evaluare: scrierea corectă din punct de vedere gramatical, exprimarea coerentă, originalitatea, creativitatea, gradul de complexitate în elaborarea creației literare și modul de expunere publică.
- Lucrările vor fi evaluate de juriul alcătuit de organizatorii concursului. Juriul își rezervă dreptul de a selecta din creațiile primite, doar pe cele care sunt realizate corect gramatical și corespund normelor de redactare din prezentul regulament. Dacă lucrările se vor identifica/dovedi a fi preluate/copiate din surse diverse, acestea nu vor putea fi selectate pentru concurs. Autorii lucrărilor își asumă responsabilitatea cu privire la originalitatea textelor;
- Câștigătorii vor fi anunțați pe pagina de facebook a Muzeului „Vasile Pârvan”, Bârlad: <https://www.facebook.com/muzeul.vasileparvan>.
- Premiile și diplomele acordate pentru fiecare secțiune și în funcție de categoria de vârstă a participanților:

- PROZĂ GIMNAZIU: PREMIUL I, II și III;
- POEZIE GIMNAZIU: PREMIUL I, II și III.

- PROZĂ LICEU: PREMIUL I, II și III;
- POEZIE LICEU: PREMIUL I, II și III.

¹ Prezentul *Regulament* a fost elaborat începând cu cea de-a II-a ediție a concursului, în 2019, prezentând mici modificări de conținut în ediția a III-a și a IV-a.

Cuprins

Cuvânt înainte	5
----------------------	---

EDIȚIA I – 2018

SECȚIUNEA PROZĂ

GÂNDURI DE COPIL... DESPRE MUZEU

Mitu Ancuța, <i>Muzeul „Vasile Pârvan” din Bârlad</i>	11
Strătuțescu Constantin Mihai, <i>Muzeul de lângă casă</i>	11

GÂNDURI DE COPIL... DESPRE PATRIE ȘI CENTENAR

Marin Andrei, <i>România la centenar</i>	12
Berteza Alexandru, <i>Centenarul</i>	12
Dănilă Eduard, <i>Centenar 2018</i>	13
Diaconu Eliana, <i>România în an centenar</i>	13
Bleoju Andra-Elena, <i>România la centenar</i>	14
Balan Alexandra, <i>România la centenar</i>	14
Nechifor Rhiana Teodora, <i>România, țara mea!</i>	15
Onică Roxana-Iulia, <i>România, țara mea</i>	16
Apostu Cleopatra, <i>România, țara mea!</i>	16
Mosanu Diana, <i>România, țara mea!</i>	17
Tufaru Alexandru, <i>România, țara mea!</i>	17
Stângă Patricia, <i>România, țara mea!</i>	18
Ciobanu Mihai, <i>România, țara mea!</i>	18
Frangolea Teodora Andreea, <i>România, țara mea!</i>	19
Ungureanu Vlad, <i>România, te iubesc!</i>	19
Strătuțescu Maria-Elena, <i>România, țara mea!</i>	20
Costache Denis, <i>România, țara mea!</i>	20
Fantu Alex, <i>România, țara mea!</i>	20
Teodorescu Ilinca, <i>România mea!</i>	21
Oprea Mihai, <i>România, țara mea!</i>	21

SECȚIUNEA POEZIE

Sorocianu Teodora, <i>Toamna</i>	22
Pălici Maria Flavia, <i>Toamna</i>	22
Tufă Rian Gabriel, <i>Iubire de toamnă</i>	23
Mazilu Cosmin, <i>Poezie de toamnă</i>	23
Răducanu Daria, <i>Spleen</i>	24
Ichim Ana Maria, <i>Toamna</i>	24
Florea Alesya, <i>România-i țara mea!</i>	25
Popa Rebecca, <i>România, țara mea!</i>	26
Bîgu Alexandra, <i>România, țara mea!</i>	27
Carp Alina Gabriela, <i>România, țara mea!</i>	27
Moraru George, <i>România, țara mea!</i>	27
Panaite Izabela, <i>România, țara mea!</i>	28
Bădărău Corina, <i>Toamna sufletului</i>	28
Munteanu Teodora, <i>Toamnă, frumoasă Crăiasă</i>	29
Chelmu Raluca, <i>Început de toamnă</i>	29
Apopei Olivia, <i>Toamna sufletului meu</i>	30

Mimblor Andrada, Prima toamnă	31
Cristea Elena, Toamna	31
Enache Delia, Toamna din mare	32
Bejinaru Bianca, Toamna	32
Trifan Edi, Toamna	33
Chelaru Ștefan, Toamna	33
Ursu Adriana, România, te iubesc!	34
Călin Maria, Toamnă și amintiri	34
Bejinariu Raluca, Toamna	35
Chelaru Andrei, Anotimpul ruginiu	35
Pușcașu Alexia, Toamna	36
Călugăreanu Iustina, Toamna	36
Turcu Amalia Teodora, Toamna	37
Mavroian Alessia, Toamna	37
Petrov Raluca Alexandra, Toamnă dragă	37
Jidănașu Elena, Dansul frunzelor / Танец листьев	38

EDIȚIA A II-A – 2019

SECȚIUNEA PROZĂ

Strățulescu Constantin Mihai, Pietrele timpului	41
Marin Petru Darius, Piticul bărbos	42
Jora Daria-Maria, Povestea norilor	43
Rîpan Teodora, Ținutul norilor	44
Manole Ana Maria, Povestea Ellei	45
Strățulescu Maria-Elena, Elias și cartea fermecată	46
Postolache Maria Anabelle, Vârsta nu înseamnă că nu mai ai suflet de copil	48
Teodorescu Ilinca, Legenda albastrului cerului	48
Secieru Elena, Cărțile buclucașe	49
Costache Denis, Cartea fermecată	50
Mihai Ana Maria, O carte rătăcită	50
Genete Maria, La teatru	50
Lovin Alexia, Cum s-a creat prietenia	51
Bârlădeanu Bianca Ioana, Ecourile naturii	51
Necel Izabela, Furtuna	52
Mihai Sebastian, Castelul magic	52
Trofin Raluca, O schimbare	53
Ciobotaru Maria Alexandra, Tristețile și bucuriile toamnei	53
Stati Cristiana, Iarna	54
Ghiur Ionuț, Legenda unui om mareț	54
Stîngă Maria Evelina, Viața unui explorator	55
Pintilie Mara-Marina, Stejarul	56
Tătaru Alexia Andreea, Puterea cuvântului	57

SECȚIUNEA POEZIE

Comănescu Dariana, Să înțelegi și florile de câmp	58
Vișan Ioana, Pentru tine, Doamna mea	58
Maloș Ștefan, Școala	59
Panaite Izabela, Copilăria	60
Frangulea Teodora, Toamna	60

Enache Delia, <i>Mama</i>	61
Calciu Antonio, <i>În ochii mamei mele</i>	61
Blejeru Melania, <i>Dorul de măicuța mea</i>	62
Alexa David, <i>Mama</i>	62
Petrea Lavinia, <i>Dragă toamnă</i>	63
Panainte Beatrice, <i>Stele</i>	64
Cristea Elena, <i>Gândăcelul Stupidacus</i>	64
Caterina Sozzi, <i>Pe raftul bibliotecii</i>	65
Carîp Alexia Ioana, <i>Sfârșit de vară</i>	65
Pușcașu Alexia, <i>Vinovat</i>	66
Bolea Ribana, <i>Prietenia</i>	66
Mocanu Ecaterina Maria, <i>Toamna</i>	67
Bălăiș Andreia, <i>Păsările călătoare</i>	67
Vasilache Maria, <i>Primii fulgi de nea</i>	68
Vasilache Ștefania, <i>Mama</i>	68
Turcu Ana Maria, <i>Anotimpurile</i>	69
Andreea Ștefania, <i>Natura</i>	70
Popov Rebeca, <i>Pădurea, o minune!</i>	70
Moise Lorena-Ștefania, <i>Toamna</i>	71
Vlădescu Alexandru Valentin, <i>Românceuța</i>	71
Sîrbu Laura, <i>Tărâmul naturii</i>	72
Rusu Alexandra, <i>Mamă</i>	72
Răileanu Gabriela Loredana, <i>Cromatică</i>	73
Lăpușneanu Andreea, <i>Balada zorilor</i>	73
Groză Andreea, <i>Identitate</i>	73
Apostu Mihaela, <i>Scumpă mamă</i>	74
Vătămanu Alexandru, <i>Colț de rai</i>	75

EDIȚIA A III-A – 2020

SECȚIUNEA PROZĂ – GIMNAZIU

Neagu Ștefania Ana-Maria, <i>Tărâmul mistic</i>	79
Rîpan Teodora, <i>Povestea Ellei, salvatoarea stelelor</i>	81
Jora Daria-Maria, <i>Legenda papagalilor curajoși</i>	84
Marin Petru-Darius, <i>Transformarea</i>	85
Poghirc Cristina-Teodora, <i>Lizzie și Alexia</i>	86
Mihoci Teodor, <i>Thomas-astronautul</i>	88
Bîrlădeanu Bianca-Ioana, <i>O altfel de prietenie</i>	89
Ghiur Narcis-Ionuț, <i>Povestea unui mare lider</i>	90
Dinu Denisa, <i>O aventură încurcată</i>	91
Mardare Ștefania, <i>O poveste cu final neașteptat</i>	93
Anghel Raluca, <i>Dragi părinți</i>	94
Iacob Alissa, <i>Becket</i>	95
Achirei Eduard, <i>La cinema</i>	96

SECȚIUNEA PROZĂ – LICEU

Surugiu Maria-Beatrice, <i>Ramura înflorită de cais</i>	97
Stan Amalia, <i>Grădina magică</i>	100
Băbuță Ana Maria, <i>O întâlnire neașteptată</i>	101
Motrea Ana Maria Alexandra, <i>Crăciun roșu</i>	103

SECȚIUNEA POEZIE – GIMNAZIU

Calciu Antonio, <i>La școală</i>	104
Enache Delia, <i>Clinchet în zăpadă</i>	104
Panainte Beatrice, <i>Tolba cu vise</i>	105
Frangulea Teodora, <i>Vis de gheață</i>	105
Vișan Ioana, <i>Zurgălăi</i>	106
Olaru Măriuca, <i>Viața unui maidanez</i>	106
Gherghe Ștefan-Mihai, <i>În timp</i>	107
Jidănașu Elena, <i>Iarna pierdută</i>	107

SECȚIUNEA POEZIE – LICEU

Brînză Elena, <i>Cotidiană</i>	108
Stănescu Sabina-Elena, <i>Opac</i>	108
Roșca Lucian-Andrei, <i>Suflet românesc</i>	109
<i>Un licăr de speranță</i>	111
Tălășman Marina-Alina, <i>Viața, iluzie a tot ce este</i>	113
Ciolan Maria, <i>Îndemn la viață</i>	114
Iordache Andreea, <i>Idealul</i>	115
Leu Livia, <i>O viață, o dragoste</i>	115
Sfetcu Andreea-Elena, <i>O infinitate de sensuri</i>	116
Premii și premianți	117
Colaboratori	120
Regulament	121

